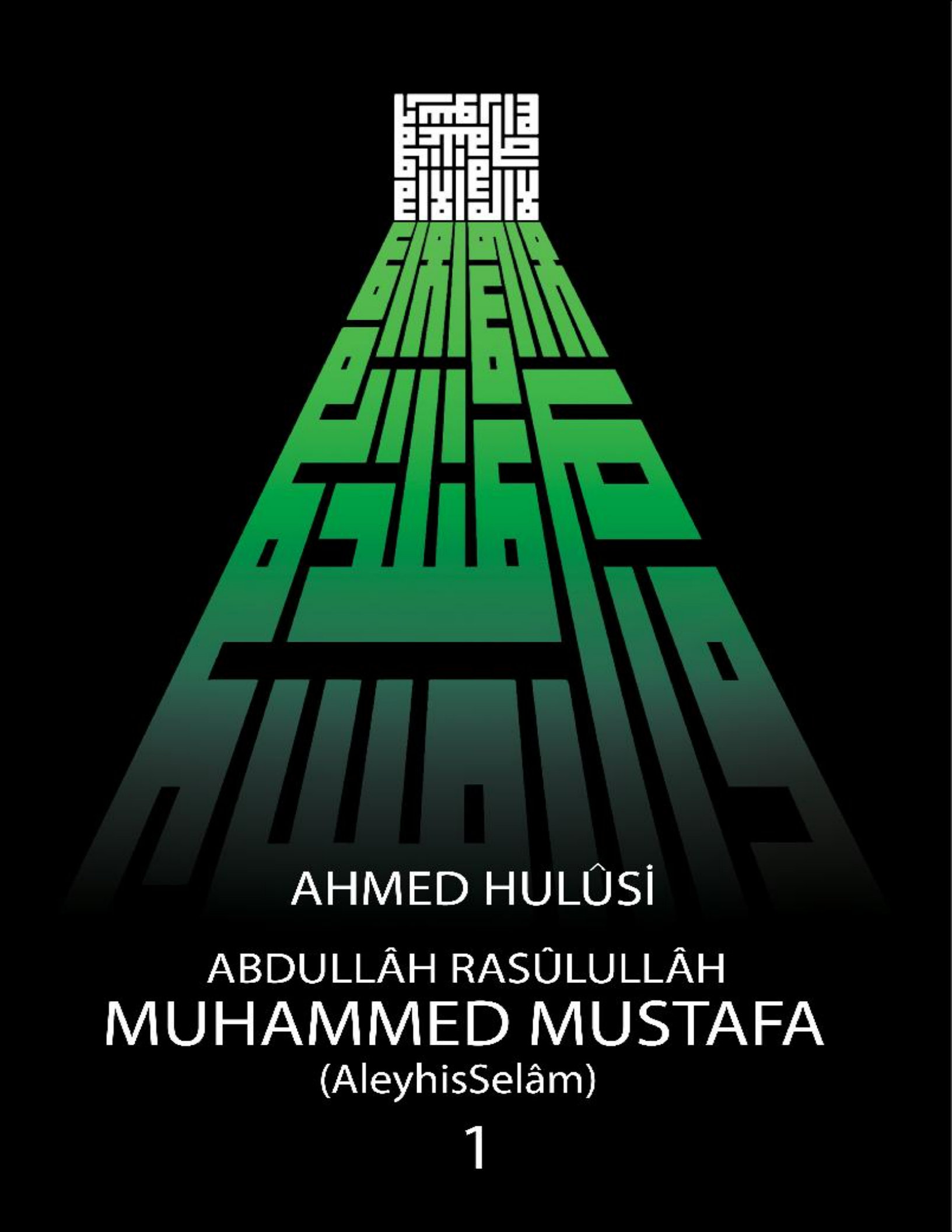

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH

MUHAMMED MUSTAFA

(AleyhisSelâm)

1

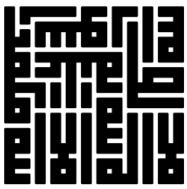

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH MUHAMMED MUSTAFA (AleyhisSelâm)

1

www.ahmedhulusi.org

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.
Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan "Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh" cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü’dür” anlamını taşır.
Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir.
Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır.
Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

Tüm eserlerimiz gibi, bu kitabın da telif
hakkı yoktur.
Bu kitap orijinaline sadık kalmak kaydıyla
herkes tarafından basılabilir, çoğaltılabilir,
yayımlanabilir ve tercüme edilebilir.
Allâh ilminin karşılığı alınmaz.

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH

MUHAMMED MUSTAFA

(AleyhisSelâm)

1

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN

ISBN: 978-975-7557-27-2

1. Baskı: 1994
. Baskı: 2015

Kapak Tasarımı: Serdar Okan
Grafik Tasarım: Öznur Erman

Film, Baskı ve Cilt:
ELİTEZ Reklam Yayın Matb. Gıda San. ve Tic. Ltd. Şti.
Fulya Mah. Özbal Sk. Yılkar Apt.
B-Blok No: 11/B Şişli - İstanbul
Tel.: 0212 270 50 21 Faks: 0212 270 50 12
grafik@elitezmatbaa.com

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı
No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144
www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH
MUHAMMED MUSTAFA
(AleyhisSelâm)
1

www.ahmedhulusi.org

Seni âlemler (insanlar) **için sadece rahmet olarak irsâl ettik!**

(21.Enbiyâ': 107)

SORU İLMİN YARISIDIR.

Hz. MUHAMMED (a.s.)

Şehâdet ederim ki Tanrı yoktur
Yalnızca ALLÂH vardır...
Şehâdet ederim ki kesinlikle,
MUHAMMED MUSTAFA AleyhisSelâm
Abdullâh, Rasûlullâh ve HatemünNebiyyindir.

AHMED HULÛSİ

İÇİNDEKİLER

Sunu

Bir Hatırlatma

Mekke Günleri

1. O Günlerde Ortalık Hercümerç İçindeydi ki, Sormayın

2. Fil Hâdisesi Nedir?

3. Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisselâm'ın Doğumu

4. O Nereye Gitse, Bir Bulut Gölgelendirirdi

5. Abdulmuttalib, Kâbe'nin Önünde Rabbine Dua Ediyordu

6. Yahudi O'na Bakıp: "Bu Ümmetin Rasûlü Olacak Çocuk, Bu!"

7. Âmine'nin Vefatı

8. Efendimizin Hayatı Artık Haremi Şerif'te Geçiyordu

9. Melik Yezen, Abdulmuttalib'e Sırrını Açtı

10. Abdulmuttalib'in Vefatı

11. Ebu Talib'in Gözetiminde

12. İkinci Göğüs Yıkanışı

13. Şam Yolunda

14. Rahip Bahira'nın Tespiti

15. Gençlik Devresi

16. Hatice'nin Rüyası

17. Ticarete Giriş

18. Şam Yolunda Açığa Çıkanlar

19. Ve Evleniş!

20. Hz. Âli'nin Yanına Gelmesi

21. Zeyd'in Oğulluğu

22. Yaş Otuz Beş... Kâbe'nin Restorasyonu

23. Hacerül Esved

24. Ebu Bekr

25. Ukaz Panayırı
26. Vahye Doğru
27. İlk Abdest ve İlk Namaz
28. Hz. Âli'nin İslâm'ı Kabul Edişi
29. Hz. Ebu Bekir'in Müslüman Oluşu
30. Ebu Zerr Gifari'nin Müslüman Oluşu
31. Sa'd'ın İslâm'a Girişi
32. Amr Bin Abase'nin İslâm'a Girişi
33. Efendimiz Aleyhisselâm'ın İslâm'ı Açıklaması
34. Safa Tepesinden Hitap
35. Ebu Leheb'in Karısının, Karşısında Duran Efendimiz'i Görememesi!
36. Tepkiler Artıyor
37. Hz. Hamza'nın Müslüman Oluşu
38. Güneş'i Sağ, Ay'ı da Sol Yanıma Koysalar!
39. Zor ve Para
40. Yahudilerden Yardım Umuş
41. Efendimiz Aleyhisselâm'a Yapılan İftiralar
42. Beşinci Yıl
43. Ve Vâde Dolunca
44. Ömer Devrede
45. Ve Ömer de Müslüman Oluyor
46. Ay'ın İkiye Bölünme Mucizesi
47. Rumların Mağlubiyeti
48. Müslümanlara Ambargo Uygulanması
Ahmed Hulûsi Kimdir? Amacı Nedir?

◆

SUNU

Edebimin gereğidir ki...

Hazreti **Rasûl** AleyhisSelâm'ın **"hayatını"** yazmaktan âciz olduğumu itiraf ederek söze başlıyorum...

Kimsenin de, O muhteşem **Zâtın "hayatını"** yazacak kadar yakınlığı olduğunu düşünemiyorum!

Eteklerde dolaşan bizler, yüce zirveden akseden pırıltılardan değerlendirebildiklerimiz kadarını sayfalara döküp, sizlere nakletmeye çalışıyoruz...

"Âlemlere rahmet olarak" aramıza irsâl olmuş bir **Zâtın "hayatını"** yazmak elbette ki hiçbir insan için mümkün değildir... Velev ki, o kişinin ağzından çıkanı duyamayan bir kulağı; elinden çıkanı göremeyen bir gözü olsun!

Engin duygu, düşünce, idrak dünyasına sahip böylesine muazzam bir **Zât** hakkında yazı yazmak kadar zor bir şey düşünemiyorum... Ama yine de, **O**'na olan hizmet arzum, topal karıncanın Hac yoluna çıkması misali, bu konuda bir şeyler hazırlamaya zorladı bu fakîri...

1971 yılında, **İstanbul**'da yayınlanan **"Bizim Anadolu"** gazetesi okuyucularına bu konuda yararlı olma amacıyla kaleme aldığım bu metni, **23** yıl sonra, belki **Rasûlullâh AleyhisSelâm** Hazretlerinin şefaatine vesile olur, düşüncesiyle yayınlamaya karar verdim.

Birinci Kitap, **Mekke** dönemine ait bazı bilgileri size yansıtmaya çalışacak; ikinci kitap ise inşâAllâh **Medine** dönemini...

Umarım siz değerli okurlarım faydalanırsınız da, bir hayır duanıza vesile olur.

Bu vesile ile, bana göre çok önemli olan bir iki hususta da düşüncemi açıklamak isterim...

Efendimiz **Muhammed Mustafa** AleyhisSelâm, **Allâh** Azze ve Celle'nin bildirişiyle **"ABD"** ve **"RASÛL"**dur!

O'nun en yüce mertebesi de bu iki kelimenin anlamında gizlidir!

"HÛ"nun **"ABD"**ı ve **"RASÛL"**ü!

Zâtıyla, **Zâtın hüviyetine** kullukta olduğunun bilincine ermiş; ve bunun **"RASÛL"**lüğünü ifa eden **Efendimiz!**

Sonsuza dek, Zâtın Hüviyetine "ABD=Kulluk" hâlinde olduğu bilinciyle; **ve bu bilincin insanlara ulaştırılması için "RASÛL"**lük görevini ifa eden **ZÂT** hakkında bir şeyler yazmak!

Evet... Biz, **O**'nun hakkında sadece **"ABDU-HÛ" ve "RASÛLU-HÛ"** diyerek haddimizi aşmamaya çalışırız...

O büyük bir siyaset adamıydı... O büyük bir devlet adamıydı... O büyük bir önderdi... O büyük bir komutandı... O büyük bir toplumbilimci idi... gibi, varoluş ve görev ihtişamı yanında, son derece cüce kalan **beşer değer yargılarıyla O**'na bakmaktan **Allâh'a sığınırım!**

O, ALLÂH Hüviyetinin ABD'ı ve RASÛLÜ'dür! Görene, fark edene, anlayabilene!

Bu gerçeği fark edemeyene ise elbette siyasi, iktisadi, askerî dedikodusu kalır işin!

"HALİFETULLÂH" olan **Muhammed Mustafa**'yı görmekten âciz olanlar; kendileri gibi bildikleri için **O Zâtı**; kaç evlilik yaptığını dile getirerek akılları sıra **O**'nu gölgeleyeceklerdir!

Bilmezler mi, Güneş'e bulut ermez; ancak oluşturdukları bulutla yerdekileri o Güneş ışığından mahrum bırakırlar!

İnsanın en faal organı hangisi ise, beyni en çok hangi organı ile ilgili olarak çalışıyorsa; karşısındakinin de o organıyla ilgilenir!

Kısaca demişlerdir ki, “insanın fikri neyse, zikri de odur!”

Kur’ân nâzil olmadan önce, o toplulukta bir erkek sınırsız sayıda kadın alıp, sonra da bunları ölünce oğullarına miras bırakırken; **Kur’ân-ı Kerîm**’in bunu azami dörtle sınırlamasını ve bunun da ötesinde, zorunlu olmadıkça bir eşle yetinilmesini önerdiğini hangi dürüst ve samimi kişi inkâr edebilir?..

25 yaşında iken, 40 yaşında dul bir kadınla evlenen; 25 sene sadece onunla beraber olan; 50 yaşında iken 65 yaşındaki hanımla ömür süren bir Zâtın, kadına düşkünlüğünü hangi normal akıl sahibi öne sürebilir?..

Bâtınî-sırrî gerçekleri görecek fıtrattan mahrum isek; hiç değilse, apaçık ortadaki gerçeklerden perdelenmeyelim!

Varlığın özü, aslı, hakikati “ALLÂH”ı bildiren “RASÛL” oluşunu değerlendiremiyorsak; hiç olmazsa, ölüm ötesi ebedî yaşam saadetine kavuşmamıza vesile olma göreviyle gelen “RASÛL” oluşunun azametini fark edelim…

Fark edelim ki…

O yüce Zât, dünya saltanatı sürmek, din devleti kurmak, sosyal ya da iktisadi düzen getirmek, kısaca insanların dünyalarını mamûr etmek için gönderilmemiştir!

İnsanların ırkı, dili, rengi ne olursa olsun O’nun için hiç önemli değildir!

O’nun gözünde her insan bir değerdir…

Her insan, kendisi gibi Allâh’ın varlığıyla var olmuştur; ve ne yazık ki özündeki **“ALLÂH”**tan habersiz ya da perdeli olmanın azabını yaşamaktadır!

Her insan kısa bir süre sonra çok kısa olan bu dünya yaşamından ayrılacak, milyarlarca ve milyarlarca sene sürecek olan ebedî yaşam

boyutuna geçecektir...

İyi ya da kötü dünya yaşamı rüyasından uyanıldıktan sonra aynı rüyaya bir daha da dönüş asla söz konusu olmayacaktır.

Öyle ise en önemli şey, rüyanın bitiminden sonraki ebedî hayattır!

Ölümle bitecek olan dünya rüyasından sonraki sonsuz yaşamın kazanılması ancak ve ancak bu dünyada kişinin yapabileceği bazı çalışmalara bağlıdır. Ya kişi bu dünya rüyası içinde bu çalışmaları yaparak kendisini geleceğin sonsuz azap ve sıkıntılarından kurtaracak; ya da bu hazırlığı yapmayıp sonuçlarına acı bir şekilde katlanacaktır!

Evet... **Muhterem İnsan**, en yüce vasfı **"RASÛL"**lüğü ile bize hakikatimiz olan **"ALLÂH"**ı tanıma kapısını açıyor; ölüm ötesi yaşama kendimizi hazırlamamızın yollarını öğretiyor...

"İNSAN İÇİN KENDİ ÇALIŞMASINDAN BAŞKA BİR ŞEY SÖZ KONUSU DEĞİLDİR!" hükmünün gereği olarak **"yukarıda bir tanrı"** anlayışıyla insanların kendilerini ateşe atmalarını önlemek amacıyla görev ifa eden **"RASÛL"**ü, bir **rüya önderi gibi** tanımlamak, sonuçta herkesi büyük hüsrana uğratacaktır!

Rüya olan dünya hayatının tüm bölünmeleri, ırk ya da mezhep ayırımları ölümle bir anda geçerliliğini yitirerek, bu yolda harcanan zamanların israf olduğunu bize idrak ettirecektir! Ne çare ki artık telâfisi olanaksızdır!

Öyle ise **O yüce Zâtı** aslî değerleriyle ve göreviyle idrak etmeyi Allâh bize kolaylaştırsın da, **ALLÂH'a, RASÛLÜ'ne ve KURÂN'a iman noktasında bir araya gelip** ölüm ötesi yaşamı kazanmayı birbirimize kolaylaştıralım.

Evet değerli okurlarım...

Allâh'ın Ahadiyetine iman etmek ve Muhammed Mustafa'nın "ABDU-HÛ" ve "RASÛLU-HÛ" oluşunu itiraf etmekten daha şerefli bir

idrak olamaz...

Ben MUHAMMEDÎ'yim!

Bu şerefi bahşeden Allâh'a şükürden de âcizim...

AHMED HULÛSİ

13.9.1994

ANTALYA

◆

BİR HATIRLATMA

Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa sallâllâhu aleyhi vesellem'in yaşamından görüntülere ve açıklamalarını nakletmeye başlamadan önce muhterem okurlarımıza kesinlikle **bir noktayı** hatırlatmak isterim. Zira bu mesele, bilhassa zamanımızda çok büyük bir önem arz etmektedir.

Bugün çeşitli çevrelerde yetişen ve müslüman olduğunu belirten kimseler, kendilerine **Efendimiz**'in bir buyruğu iletilince;

"Canım o peybamberin sözüdür. Bu mesele hakkında bir âyet var mıdır? Kur'ân bunu açık seçik izah ediyor mu? Varsa kabul... Ama Kurân'ın açık seçik belirtmediği şeyler peygamberin kendi istekleridir ki, onları yapsan da olur, yapmasan da..."

şeklinde düşünüyorlar ve maalesef bu görüşleri, **"Hak sözü"** imiş gibi de üzerinde diretiyorlar...

Önce bu çeşit düşünce sahibi olan kimselere, bu sözlerinin ne demek olduğunu şu âyeti kerîme ile göstermek isterim:

"İFTİRAYI DEDİKODU YOLLU EDİNİP, HAKKINDA KESİN BİR BİLGİNİZ OLMAYAN ŞEYİ LAFLIYOR VE BUNU SIRADAN BİR KONUŞMA SANIYORSUNUZ... (Oysa) **O, ALLÂH İNDÎNDE AZÎMDİR** (büyük bir şey)**!"** (24.Nûr: 15)

Bu âyeti kerîme göstermektedir ki; insanın, hakkında çok iyi bilgisi olmadığı hâlde, bilhassa dinî konularda, çok şey biliyormuşcasına kesin konuşması çok büyük bir suçtur!

Ama insan yaptığının büyük bir suç olduğunu anlamaz da basit sıradan şeyler gibi konuşuverir... **"Hadi canım böyle de olur!"** diye.

Bu ikazı yaptıktan sonra gelelim şimdi de **Efendimiz AleyhisSelâm** hakkında ikinci noktaya...

"O'nun sözü sünnettir, Kurân'da sarih âyet olmadığına göre, bu iş farz değildir." şeklinde konuşanlara bir noktayı hatırlatmaya ve **Allâh'ın RASÛLÜ olan Hazreti Muhammed Mustafa sallâllâhu aleyhi vesellem'in**, vazifesi, salâhiyeti nedir, açık seçik bir hâlde bunu anlamaya...

Allâh, Kur'ân-ı Kerim'de insanlara **RASÛLÜ'nün** vazife ve salâhiyetlerini şu âyetlerle göstermiştir:

1. "...RASÛL SİZE NE VERDİ İSE, ONU ALIN (KABUL EDİN)**; SİZİ NEDEN ENGELLEDİ İSE, ONA SON VERİN!.."** (59.Haşr: 7)

2. "...(O)**, HEVÂSINDAN** (HAYALÎ ŞEYLERİ) **KONUŞMAZ! O YALNIZCA VAHYOLUNAN BİR VAHİYDİR!"** (53.Necm: 3-4)

3. "KİM RASÛLE İTAAT EDERSE, GERÇEKTE ALLÂH'A İTAAT ETMİŞ OLUR!.." (4.Nisâ': 80)

4. "...BİR ŞEY HAKKINDA ANLAŞMAZLIĞA DÜŞTÜĞÜNÜZ TAKDİRDE -ŞAYET ALLÂH'A VE GELECEKTE YAŞANACAK SONSUZ SÜRECE İMAN EDİYORSANIZ- ONU ALLÂH'A VE RASÛLÜNE DÖNDÜRÜN..." (4.Nisâ': 59)

5. "DE Kİ: "EĞER ALLÂH'I SEVİYORSANIZ BANA TÂBİ OLUN; Kİ ALLÂH SİZİ SEVSİN VE SUÇLARINIZI BAĞIŞLASIN..." (3.Âl-u İmran: 31)

6. "HÂLÂ BİLMEDİLER Mİ Kİ, KİM ALLÂH VE RASÛLÜYLE ZITLAŞIRSA, ONUN İÇİN SONSUZA DEK YAŞAYACAĞI CEHENNEM ATEŞİ VARDIR... İŞTE AZİYM RÜSVALIK BUDUR!" (9.Tevbe: 63)

7. "EN NEBİ, İMAN EDENLERE, KENDİ BENLİKLERİNDEN DAHA ÖNCELİKLİDİR!..." (33.Ahzâb: 6)

8. "KİM HAKİKAT APAÇIK BELLİ OLDUKTAN SONRA RASÛLE KARŞI GELİR, İMAN EDENLERİN YOLUNDAN GAYRINA SAPARSA, GİTTİĞİ YOLA TERK EDER SONUNDA DA CEHENNEMİ BOYLATIRIZ! NE KÖTÜ BİR YAŞAMA DÖNÜŞTÜR O!" (4.Nisâ': 115)

9. "ONLARA: "ALLÂH'IN İNZÂL ETTİĞİNE VE RASÛLÜNE GELİN" DENİLDİĞİNDE, MÜNAFIKLARIN SENDEN İYİCE YÜZ ÇEVİRİP UZAKLAŞTIKLARINI GÖRÜRSÜN." (4.Nisâ': 61)

10. "KİM ALLÂH'IN İNZÂL ETTİĞİ (HÜKÜM) **İLE HÜKMETMEZSE, İŞTE ONLAR HAKİKATİ İNKÂR EDENLERİN TA KENDİSİDİR!"** (5.Mâide: 44)

11. "BİZ HER RASÛLÜ, KENDİLERİNE ALLÂH'IN İZNİYLE İTAAT EDİLMELERİ İÇİN İRSÂL ETTİK. EĞER ONLAR NEFSLERİNE ZULMETTİKLERİNDE SANA GELSELERDİ DE ALLÂH'TAN BAĞIŞLANMA NİYAZ ETSELERDİ, RASÛL DE ONLAR İÇİN İSTİĞFAR DİLESEYDİ, ELBETTE ALLÂH'I TEVVAB VE RAHIYM BULACAKLARDI."

"ÖYLE DEĞİL! RABBİNE YEMİN OLSUN Kİ, ONLAR ARALARINDA ÇIKAN ANLAŞMAZLIKLARDA SENİ HAKEM KABUL EDİP, SONRA DA VERDİĞİN HÜKME, İÇLERİNDE HİÇBİR SIKINTI (İTİRAZ) **DUYMADAN TAM BİR TESLİMİYETLE TESLİM OLMADIKÇA, İMAN ETMİŞ OLMAZLAR."** (4.Nisâ': 64-65)

Evet, **Rasûl'ün** vazife ve salâhiyetlerini, sözlerine ne derece itaat edilmesi gerektiğini gösteren, **Allâh**'ın mukaddes kitabı **Kur'ân-ı Kerîm**'deki bazı âyetleri böylece hatırlattıktan sonra; şimdi de **Efendimiz**'in bazı hadislerini arz edelim:

1. "Sizden herhangi biriniz sedirin üstünde dayanarak, Allâhû Teâlâ şu Kurân'dakilerden başka bir şeyi haram kılmamıştır mı sanıyor? Gözünüzü açın ki, ben de emrettim, va'zettim, yasakladım.

Onlar (sayıca)**, Kurân'ın misli gibidir, belki de daha çok...”** (Ebu Davud)

2- “Gözünüzü açın ki, bana Kur'ân ile birlikte bir misli daha verildi!” (Tırmızî)-(Ebu Davud)

3- “Cebrâil AleyhisSelâm, Rasûlullâh'a Kurân'ı getirdiği ve öğrettiği gibi sünneti de getirmiş ve öğretmiştir...” (Sahihi Buhari)

Bu meseleyle ilgili âyeti kerîmeleri ve hadîs-î şerîfleri böylece kısa bir şekilde siz muhterem okurlarımıza arz edip hatırlattıktan sonra, bu meselede şüphesi olanlara ihtar ederiz ki:

Yukarıda belirtilmiş, olan âyet ve hadisleri çok dikkatli bir şekilde okuyup, mânâ ve mefhumlarını idrak etmeye çalışın. Bunu yaptığınız takdirde görülür ki, iman ettiğini söyleyen bir müslüman için RASÛL, Allâh'tan ayrı değildir; yani onun bütün sözleri Allâh'ın emriyledir. Bu sebeple de RASÛL'e isyan, Allâh'a isyan gibidir...

Rasûl Muhammed AleyhisSelâm, bazılarının iddia ettiği gibi **“Allâh'ın postacısı”** olmaktan berîdir.

Dolayısıyla hadisleri, “*Bu peygamber emirleridir, yapılmazsa da olur*” **gibi bir zihniyetle bir yana atmayınız. Zira yukarıda görülen “KİM RASÛLDEN YÜZ ÇEVİRİRSE...” şeklindeki âyet bu çeşit düşünenlere hitap etmektedir...**

AHMED HULÛSİ

İstanbul, 1971[1]

MEKKE GÜNLERİ

1

◆

O GÜNLERDE ORTALIK HERCÜMERÇ İÇİNDEYDİ Kİ...

“Görmedin mi Rabbin nasıl yaptı, ashab-ı fil’e? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı? İrsâl etti üzerlerine tayrân ebabil’i (Ebabil kuşları)**. Atıyorlardı onlara, kurumuş çamurdan taşlarını. Nihayet onları yenmiş ekin yaprağı gibi kıldı.”** (105. Fiyl Sûresi)

Efendimiz’in doğum yılı, tarih kitaplarına **“Fil senesi”** diye geçer... Arap yarımadasının o sıralardaki en büyük hâdisesi, hiç şüphesiz ki, **Efendimiz**’in doğumundan 50 gün kadar önce meydana gelen **“Fil Vakası”**dır.

Rebiülevvel ayının 12. Pazartesi gecesi doğduğu anlatılan Efendimiz’in, milâdi tarih ile ise 571 yılı Nisan ayının 20’sine rastlayan Pazartesi günü, Mekke’de dünyaya geldiği aşağı yukarı kesin bilgiler hâlinde bugün müslümanlarca kabul edilir...

Hiç şüphesiz ki, **Efendimiz**’in doğumundan 50 gün kadar evvel meydana gelen **“Fil hâdisesi”, Allâh**’ın insanlara en büyük ibretlerinden biridir.

Şimdi beraberce gerilere doğru gidip, o günleri yaşamaya çalışalım...

Arap yarımadasının güneyinde kalan Yemen, Zu Nuvas adlı sonradan olma bir yahudinin idaresi altındadır. Zu Nuvas eski putperestlerden

iken, bazı eski hayatındaki erkekliğe uymayan karakterlerinden dolayı kendisinde zuhur eden aşağılık kompleksi sebebiyle yahudi olmuş ve Yusuf adını almıştı. Böylelikle artık kendisini üstün görüyor ve kadınımsı hâllerini, bu yeni girdiği din dolayısıyla kapatmaya çalışıyordu... Ayrıca öylesine azmıştı ki, halkından yahudi olmak istemeyenleri, putperestleri ve hristiyanları, kazdırdığı ateşle dolu çukurlara atarak öldürüyor ve onları ne pahasına olursa olsun yahudileştirmek istiyordu... Yahudi olmak istemeyen zavallı hristiyanların ise çekmediği kalmıyordu...

İşte o günlerde ortalık bir hercümerç içindeydi ki sormayın!

Efendimiz, çok ilerlerde, insanların inançlarından dolayı eziyet gördüklerini misal vermek için **şu olayı anlatmıştı:**

"Sizden evvelkiler içinde bir padişah ve onun bir kâhini vardı... Bu kâhin ihtiyarlayınca, padişaha:

– Ben ihtiyarladım! Bana bir uşak gönder ki, ona kâhinlik öğreteyim... dedi.

Padişah da ona bir delikanlı yolladı...

Bu delikanlının yolu üzerinde bir rahip vardı... Delikanlı bunun katında oturdu ve onu dinledi... Sözleri hoşuna gitti. Sonra, artık delikanlı her kâhine gittiğinde rahibe uğrar ve onun yanında oturarak dinlerdi.

Daha sonra da kâhinin yanına geldiğinde, "Geç kaldın!" diye kâhinden dayak yerdi.

Delikanlı bu durumu rahibe söyleyince, rahip ona şunu öğretti.

– Kâhinden korktuğunda, "Evde alıkoydular"; ailenden korktuğunda da; "Kâhin alıkoydu" de...

Durum böyle devam edip giderken, delikanlı bir gün yolda, insanların yolunu kesen büyük bir hayvana rastladı ve:

– Kâhin mi, yoksa rahibin mi efdal olduğunu işte bugün öğreneceğim, diyerek eline bir taş aldı ve...

– Allâh'ım, eğer rahibin işlerini, kâhinin işlerinden fazla seviyorsan hayvanı öldür ki, insanlar geçsin; dedi ve taşı attı. Hayvanı öldürdü. Halk da yollarına devam etti.

Sonra delikanlı rahibin yanına geldi ve olanları ona anlattı. Rahip ona:

– Yavrucuğum! Bugün sen benden efdalsin... Senin şanın, gördüğüm dereceye ermiş. Sen muhakkak yakında bir belâya uğrayacaksın. Eğer başına belâ gelirse, benim bulunduğum yeri söyleme! dedi.

Delikanlı, körleri ve arbaşları (ala getirenleri) kurtarır, insanların diğer hastalıklarını da tedavi ederdi. Padişahın meclis arkadaşlarından, o günlerde kör olan birisi bunu işitti. Birçok hediye ile delikanlının yanına gitti ve:

– Eğer beni hastalığımdan iyi edersen, bu hediyeleri sana veririm... dedi. Delikanlı da;

– Ben kimseye şifa veremem. Ancak Allâh şifa verir! Allâh'a iman edersen, ben de Allâh'a dua ederim, O da sana şifa verir... dedi.

Bunun üzerine bu adam Allâh'a iman etti... Allâhû Teâlâ'da ona şifa verdi. Sonra bu adam padişahın yanına geldi ve evvelce oturduğu gibi yanına oturdu. Padişah:

– Gözünü sana kim iade etti? diye sordu. O da:

– Rabbim iade etti! diye cevap verdi... Padişah:

– Senin benden başka rabbin mi var?.. O adam:

– Benim de, senin de Rabbin Allâh'tır... dedi.

Bunun üzerine padişah onu tuttu ve devamlı surette işkence etti. Nihayet o adam delikanlının yerini söyledi. Delikanlı getirildi ve

padişah ona:

– Oğlum! Demek senin sihrin körleri ve alatenleri iyi edecek dereceye geldi, şu şu işleri yapıyormuşşun... Delikanlı:

– Ben kimseye şifa verememem. Ancak Allâh verir... dedi.

Bunun üzerine padişah onu tuttu ve devamlı surette işkence etti. Nihayet delikanlı rahibin yerini söyledi.

Hemen rahip getirildi ve "Dininden dön" denildi; lâkin rahip bu emri dinlemedi.

Bunun üzerine padişah testere istedi ve onu rahibin başının tam orta yerine koyarak ikiye ayırdı. Her parçası bir yana düştü...

Sonra padişahın Meclis arkadaşı getirildi ve ona da "Dininden dön" denildi; lâkin o da dönmedi. Bunun üzerine padişah onun da tepesine testere koyarak ikiye ayırdı ve her parçası bir yana düştü.

Sonra dekikanlı getirildi ve "Dininden dön" diye söylendi. Fakat delikanlı kabul etmedi. Padişah onu kendi ashabından bir cemaate teslim etti ve onlara şöyle dedi:

– Bunu filan dağa götürünüz de oraya çıkartınız. Dağın tepesine vardığınızda dininden dönerse ne âlâ; dönmezse onu dağın tepesinden atınız!

Bunun üzerine onu götürdüler ve dağa çıkardılar. Delikanlı:

– Allâh'ım bunların hakkından gel! dedi. Bunu üzerine dağ sarsıldı ve onlar da yuvarlandılar. Delikanlı yürüyerek padişahın yanına geldi. Padişah ona:

– Arkadaşların ne oldu?.. dedi. Delikanlı:

– Allâh beni onlardan kurtardı... dedi.

Bunu üzerine padişah, delikanlıyı kendi ashabından bir cemaate teslim etti ve:

– Bunu (Karkur) denilen gemiye koyup deniz ortasına götürünüz. Dininden dönerse ne âlâ; dönmezse denize atınız!

Hemen delikanlıyı gemiye götürdüler. Delikanlı:

– Allâh'ım! Bunların hakkından gel, benden def et, diye dua etti...

Bunu üzerine gemi onlarla birlikte alabora oldu. Boğuldular. Delikanlı da gene yürüyerek padişahın yanına geldi. Padişah ona:

– Arkadaşların ne yaptı? dedi. Delikanlı:

– Beni Allâhû Teâlâ onlardan kurtardı! dedi ve ilave etti:

– Benim emredeceğim işi yapmadıkça sen beni öldüremezsin... Padişah:

– Nedir o?.. Delikanlı şöyle dedi:

– Ahaliyi geniş bir meydana topla. Beni de hurma kütüğüne bağla. Sonra okdanlığımdan bir ok al, onu yayın tam ortasına yerleştir. Sonra "Delikanlının Rabbi olan Allâh'ın adıyla" de ve oku at! Eğer bunu yaparsan beni öldürürsün... dedi.

Bunun üzerine padişah, halkı düz bir meydana topladı. Delikanlıyı hurma kütüğüne bağlattı. Sonra delikanlının ok kalıbından bir ok aldı. Oku yayın ortasına koydu.

– Delikanlının Rabbi olan Allâh'ın ismiyle! dedi ve oku attı.

Ok, delikanlının şakağına rastladı. Delikanlı elini şakağına koydu ve öldü. Bunun üzerine ahali;

– Delikanlının Rabbine iman ettik! dediler. Sonra yanındakiler padişaha döndüler:

– Korktuğun şeyi gördün mü? Vallâhi korktuğun başına geldi! Ahali iman etti... dediler.

Bunun üzerine padişah sokak başlarına hendekler açılmasını emretti. Hendekler ateşle dolu idi. Padişah:

– Yeni dininden dönmeyen kişileri zorla ateşe atın! Yahut onları ateşe girmeye zorlayın... dedi.

Bu işler yapıldı. Nihayet elinde bir çocuk olan bir kadın geldi. Lâkin ateşin başında biraz duraksadı. Çocuk ona:

– Anneciğim, dişini şık, sabret, zira sen hak üzeresin! dedi."

İşte böyle bir vahşet hüküm sürüyordu o günlerde...

2

◆

FİL HÂDİSESİ NEDİR?

Nihayet hristiyanlara böylesine eziyet yapıldığı haberi, hristiyan imparatoru olan Bizanslı Jüstinyen'in kulağına gitti.

Bunun üzerine Bizans İmparatoru Birinci Jüstinyen bir mektup yazarak Habeş Kralı (Necaşi)'den, hristiyanların intikamının alınmasını istedi. Zira mesafe çok uzak olduğu için kendisinin Yemen'e kadar gitmesi imkânsızdı. Hâlbuki bu iş, Yemen'in yanıbaşındaki hristiyan Habeş İmparatoru Necaşi için ise hiç de bir mesele değildi...

Bunun üzerine Habeş Kralı 70 bin kişilik bir orduyu Yemen'e çıkartarak Zu Nuvas'ın üzerine saldırttı. Ordunun başında Eryat adında bir başkumandan vardı. Eryat kısa zamanda Yemen'i istila etti ve havalide çok büyük bir katliam yaptı.

Bu savaşta Zu Nuvas bozguna uğradı, nihayet ele geçeceğini anlayınca atını denize sürdü ve intihar etti. Savaştan sonra da Eryat'ın katliamı devam etti. En ufak bir hâdiseden dolayı halka yapmadığı kalmıyordu.

Bunun üzerine halk Ebrehe'den yardım istedi. Ebrehe bu yardım daveti dolayısıyla Eryat'ın üzerine yürüdü ve yapılan savaşta teke tek dövüştüler. Bu dövüşme sonunda Ebrehe Eryat'ı öldürdü ve Yemen'in başına geçti. Artık Himyer'in tek hâkimi Ebrehe idi...

Ancak Necaşi haberi alınca bunu kendisine isyan saydı ve **"Kafasını kazımaz toprağını çiğnemezsem, bana yolum haram olsun"** diye ant içti.

Bu haber derhâl Ebrehe'ye ulaşmıştı... Ebrehe kulağına gelen yemin üzerine derhâl kafasını kazıtıp saçlarını bir torbaya koydu; diğer torbaya da Yemen toprağından doldurttu ve bir name ile Necaşi'ye yolladı.

Ebrehe'nin niyaznamesi şöyle idi:

"Ey Sultanlar Sultanım!

Eryat senin bir kulundu; ben dahi bir kölenim... O, Habeş'e kara leke sürecek vahşi hareketlere girişti Yemen'de... Ben dahi senin namına bu kara lekenin sürülmesine daha fazla tahammül edemeyip harekete geçmek ve ona haddini bildirmek zorunda kaldım. Gayem, Sultanımın buyruğunun ve şanının Himyer'de bir kat daha yükselmesidir. Kölen hakkındaki yeminini dahi duydum... İşte Sultanıma baştan başa kazıttığım saçlarımı ve Yemen'in toprağını yolluyorum... Ayaklarınız altına alınız, çiğneyiniz de yemininiz yerine gelsin. Köleniz Ebrehe..."

Bunun üzerine Necaşi, Ebrehe'ye affettiğini, bir süre daha orada kalmasını yazdı.

Güney Arabistan'ın başşehri o zamanlar Sana şehri idi. Buna rağmen birçok putperest Arap hac zamanı ziyaret için Kâbe'ye gelirdi. Bu durum bir gün Ebrehe'yi oldukça düşündürdü...

Nasıl olurdu da bu kadar insan bir sürü taştan putun toplandığı dört duvarı ziyarete giderdi...

– Neden yapılmıştır bu bina? diye sordu hizmetindekilere...

– Taştan yapışmıştır! Dediler...

– Üstünde ne vardır? dedi, cevap verdiler:

– Yemen alacasından bir örtü örtülüdür...

Bunun üzerine Ebrehe, İsa AleyhisSelâm adına ant vererek;

– Yemin ederim ki, ben ondan daha güzelini yapacağım!.. dedi...

Ve inşaat derhâl başladı. Kısa zamanda o devrin bütün Arabistan yarımadasında bir eşi daha olmayan El-Kilis adındaki kilise yapıldı... Bu

kilisenin taşları Belkıs harabelerinden getirtilmiş, içine kıymetli mermer sütunlar dikilmiş, iç duvarları en kıymetli mozaiklerle kaplanmıştı... Kapıları altın ve gümüş çivilerle yaptırılmış, tunç levhalardan meydana gelmişti. Zemin çok büyük parçalar hâlindeki renkli mermerlerden döşenmişti. Mihraba açılan kapıda kıymetli taşlar kakılmış idi. Haçların ortasında ise gayet büyük birer parça elmas mevcuttu.

Bina bittikten sona Ebrehe dört bir yana haber salarak hristiyanlığın en büyük mabedinin yapıldığını, artık bunun ziyaret ve tavaf edilmesi gerektiğini duyurdu... Aynı zamanda memleketinde bulunan Kâbe'yi ziyaret etmiş kişileri bu yeni yapılan kiliseyi tavafa zorladı.

Ebrehe'nin herkesi yeni kiliseyi tavafa zorlaması birçok kişi üzerinde ters tepki yapıyordu.

Nihayet Fukaym kabilesinden Nufeyl adında birisi gece kiliseye girdi ve mihrabın önüne pisledi. Ve sonrada gizlice geldiği yoldan kaçıverdi...

Ertesi sabah muhafızlar kiliseyi açıp da mihrabın önündeki pisliği görünce koşa koşa Ebrehe'nin katına varıp, durumu anlattılar. Ebrehe bu hâdise üzerine müthiş köpürdü ve yemini basıverdi:

– Arapları Kâbe'den yüz çevirttiğim için bunu yaptılar. Ben de onların beytlerinde, bir tek taş bırakmayacağım taş üstünde!

Ebrehe 60 bin kişilik bir ordu ile Mekke üzerine hareket etti. Necaşi'nin kendisine yardım olarak yolladığı Mahmud adında eski çağdan kalma beyaz bir fil azmanı, onu takiben de 12 tane normal boyda fil, Mekke üzerine yürüyen ordunun başında geliyordu...

Yolda bir tane Arap kabilesi Ebrehe'nin ordusuna karşı koymak istedi ise de buna muvaffak olamadı. Ebrehe'nin ordusu çığ gibi geliyordu Mekke üzerine. Ordu Taif'e geldiğinde Taif'in ileri gelenleri kendisini karşıladı ve izzet ikram ile Mekke'nin yolunu gösterip, yanlarına bir de kılavuz verdiler.

Taif'liler hiçbir devirde kolaylıkla Hakk'tan yana çıkmamışlardı. Nitekim ileride de göreceğimiz gibi, **Efendimiz**'e de en büyük zulümlerden birini onlar yapacaktır.

Ordu Mekke yakınlarına gelince, yarım günlük mesafede konakladı. Ebrehe ordu konakladıktan sonra, kumandanlardan birini bir seriyyenin başında Mekke civarında teftişe yolladı. Seriyye Tihame kabilesi ile bazı göçebelerin mallarını yağmalayıp, **Efendimiz**'in amcası Abdulmuttalib'in 200 devesini de önüne katarak Ebrehe'nin yanına döndü...

Göçebelerden biri ise koşarak durumu Abdulmuttalib'e haber verdi. Bunun üzerine Abdulmuttalib derhâl yola çıktı, Ebrehe'nin karargâhına vardı.

Orada, daha önce Ebrehe'nin karşısına çıkan kabilelerden birinin başkanı ve hâlen de Ebrehe'nin esiri olan Zu Nefr'i buldu ve durumu anlatarak kendisine bir yol gösterip, göstermeyeceğini sordu.

Zu Nefr Abdulmuttalib'e deve sürücüsü Nufeyl'i bulmasını, kendisinden selâm götürmesini; ve ondan kendisini Ebrehe ile görüştürmesini istemesini tavsiye etti...

Bunun üzerine Abdulmuttalib Nufeyr'i buldu ve durumu anlatarak kendisini Ebrehe'nin huzuruna çıkarmasını istedi.

Nufeyl yanına Abdulmuttalib'i alarak Ebrehe'nin çadırının önüne gitti. Onu dışarıda bırakarak içeri girdi ve:

– Ey büyük Sultan! Mekke şehri Ulu'su, Kureyş'in efendisi, halkın ve kurdun kuşun besleyicisi Abdulmuttalib gelmiş, kapıda görüşmek üzere bekler... Lütfeyle ve huzura kabul eyle... dedi.

Ebrehe'nin zaten halka bir kasdi olmadığı için Abdulmuttalib'i huzura kabul etti.

Abdulmuttalib çadırdan içeri girince, Ebrehe gayrı ihtiyarî şaşırmış ve ayağa kalkmıştı. Abdulmuttalib'te anlayamadığı bir kuvvet vardı... Yerinden kalktı ve ona doğru yürüdü...

– Hoş geldin ey Kureyş'in Ulu'su! dedi, sonra tahtının yanındaki mindere oturtu ve kendisi de yanına çöktü... Tercüman vasıtası ile konuşma başladı...

– Söyle! Nedir benden dileğin? Abdulmuttalib tercüman vasıtası ile Ebrehe'ye dileğini söyledi:

– Seriyyeleriniz yaptıkları baskın sonunda 200 devemi sürüp götürmüşler, dileğim onların iadesidir...

Bu istek üzerine Ebrehe'nin yüzü asılıvermişti...

– Çadırdan içeri girdiğin zaman gözüme bayağı büyük gözükmüştün! Ancak bu isteğini söyledikten sonra bir sinek kadar dahi değerin kalmadı... Zira ben senin atalarından kalma, dininin en büyük mabedi olan Kâbe'yi yıkmaya geliyorum, sen ise benden onu yıkmamamı isteyeceğine, tutmuş seriyyelerimin getirdiği develeri istiyorsun!

Abdulmuttalib bu söz üzerine gülümsedi ve ağır ağır konuştu:

– Bunda ne var Ey Sultan! Ben, develerin sahibiyim, develerimi ister, onları korurum... **Beyt'in sahibi ise Allâh'tır ki, onu da korumak O'na düşer!**

Ebrehe bu cevaba kızdı.

– Kâbe'yi bana karşı koruyacak bir güç yoktur!

Abdulmuttalib'in cevabı gayet kısa ve öz oldu...

– Orası beni ilgilendirmez... **İşte Kâbe'yi yıkmaya azmetmiş olan Sen, işte Kâbe'nin sahibi Allâh!**

Ebrehe bunun üzerine Abdulmuttalib'in develerinin kendisine iadesini emretti. Ayrıca da en kısa zamanda ordunun dinlenip, Kâbe'yi yerle bir etmek üzere harekete hazır bulunmasını istedi...

Abdulmuttalib Mekke'ye dönünce Ebrehe'nin niyetinden dönmeyeceğini, ne pahasına olursa olsun, Kâbe'yi yıkmak istediğini söyledi ve herkesin ertesi sabah en kıymetli eşyalarını alarak dağlara çekilmesini ihtar etti...

Abdulmuttalib bundan sonra Kâbe'nin kapısının halkasına tutunarak şöyle niyaz etti:

"Yâ ilâhî! Kul esirger ehlini, evladını,
Sen işit biz kulların bin âhını feryadını!
Ya ilâhî! Sen esirgersin mülkün olan beytini,
Gömmesin sahibi salib, Beyti haramını!
Kâbe'miz çün biz ki senden medet ummadayız,
Kılma sen bir an ırak bizlerden imdadını!
Son duamız, desti kahharınla kahrolsun Habeş!
Sen muazzeb kılma kabrinde Kureyş ecdadını!
Şayet kalırsa kıblemiz bir gün dahi Habeş'le
Hikmetindendir bu da, ama bize gösterme!.."

Abdulmuttalib bu yakarışını bitirdikten sonra hane halkını da yanına alarak dağlara çıktı. Bütün Kureyş geceyi dağlarda geçirdi. Güneş'in ilk ışıkları etrafı aydınlatırken, Kureyş halkı uyanmış ve gözleri uzaklardaki Ebrehe'nin karargâhına dikilmişti...

Derken Ebrehe'nin ordusunda da bir hareket başladı. Koca 60.000 kişilik ordu, başta Mahmud ve ardında da normal boylu 12 fil olduğu hâlde silindir gibi hareket etmişti Mekke'nin üzerine... Herkes merak içindeydi... Acaba bu ordu Kâbe'yi yerle bir edecek miydi?

Ordu Mekke üzerine hareket etmişti ki, birden en başta yürüyen Mahmud adlı beyaz fil azmanı üzerinde bulunan sürücünün, hayvanın hortumundan kayarak yere indiği ve hayvanın kulağına bir şeyler fısıldadığı görüldü. Koca hayvan bu hareket üzerine

olduğu yere çöküvermişti! Nasıl oldu? Neden oldu? Kimsenin aklı sırrı ermemişti bu işe! Bu arada sürücü dağlara doğru koşarak kayaların arkasında kayboldu.

Herkes donakalmıştı! Hemen birkaç sürücü koşarak hayvanın başına geldiler ve yerinden kalkması için zorlamaya başladılar... Koca fil azmanı, ne yapılırsa yapılsın, yerinden kıpırdamıyordu... Nihayet birinin aklına geldi ve filin başını Yemen'e doğru çevirdi... İşte o anda Mahmud yerinden kalkmış ve Yemen istikametinde koşmaya başlamıştı...

Develere binmiş olan Yemen'liler ve başlarındaki kumandan çılgına dönmüştü... Ufak baltalarla hayvanın başına vuruyor, kancalarla çekiyor, hortumuna sivri uçlu mızraklar batırıyorlardı, fakat nafile! Ordunun maskotu sayılan bu hayvanın Mekke üzerine yürümemekte ısrar etmesi, âdeta olduğu yerde çivilenip kalması bütün ordu halkını şaşkına çevirmişti.

Ordu olduğu yerde savaş düzenini kaybetmiş, bu acayip durumun nasıl hâllolacağını seyre başlamıştı... Birden, ufukta kara kara bulutlar gözüküverdi... Kara kara bulutlar her geçen an büyük bir hızla üstlerine doğru geliyordu... Yağmur diye düşündüler, önce bulutları görenler... Kalın abalarını, su geçirmez keçelerini çıkardılar...

Ama sonra fark ettiler ki bu gelen kara kara bulutlar, bulut değil kuş sürüleriydi... Ebabil kuşlarıydı bu gelen sürüler. Her bir Ebabil kuşu, gagasında ve iki ayağında birer tane olmak üzere üçer tane taş taşıyordu... Bu **Beyt'in Sahibi**nin bir mucizesiydi...

Efendimiz'in risâlesinden sonra Allâhû Teâlâ'nın bildirmiş olduğu;

"SEMÂLARIN VE YERLERİN ORDULARI ALLÂH'IN EMRİNDEDİR."

Şeklindeki âyetin hakikatinden bir tecelliydi bu...

Her Ebabil kuşu sanki akıl sahibi bir insan gibi bir Habeş'linin tepesine dikiliyor ve bu taşları üzerine bırakıyordu... "Sicciyl" adındaki bu taşlar, rastgeldiği Habeş'linin tepesinden giriyor, aşağılarından çıkıyordu...

Dağlardan onları seyreden Kureyşliler önceleri büyük bir şaşkınlık içinde onları seyretmeye başlamışlar, sonra da büyük bir sevinç içinde Ebrehe'nin ordusunun uğradığı bozgunu kutlamaya koyulmuşlardı.

Taşlarda büyük bir sır gizliydi... Zira kime isâbet ederse taş, derhâl onun eti iltihaplanıp, kopuyor ve parça parça vücudundan dökülmeye başlıyordu... Askerler Yemen'e dönmek için büyük bir darmadağınlık içinde bir o tarafa, bir bu tarafa koşuyorlar fakat yolu bulamıyorlardı... Ebrehe ise binmiş olduğu deve ve yanındakilerle bir yol tutturmuş gidiyordu... Derken sicciyl isâbet alan Ebrehe'nin de etleri dökülmeye başladı! Çok kısa bir süre içinde 60.000 kişilik ordudan, yerlerde kıvranan bir sürü yaralı ve ölüden gayrı başkaca bir mahlûk kalmamıştı!

Hâdise durulduktan, kuşlar gittikten sonra, Mekke'liler dağlardan Harem'e indiler, burada şükür gösterilerine başladılar...

İçlerinde sayıları pek az olan muvahhidler ise her şeyden öte, kâinatın yaradanına ibadet ediyor, bu nimetlerden dolayı şükür ediyorlardı...

İşte **Efendimiz**'in doğumundan 50 gün önce meydana gelen bu hâdiseye **"FİL HÂDİSESİ"** denildi... Bunu bütün Mekke'liler ve o sırada Mekke'de bulunan diğer yabancılar gördü ve yaşadı... Bu yüzdendir ki, **Efendimiz**'in risâlet görevini almasından sonra nâzil olan **"Fiyl Sûresi"**ne kimse de itiraz edemedi... Gene bu olayın tesiriyledir ki, ilk defa olarak çiçek, kızamık hastalığı görülmeye başlandı... Belki de Ebabil kuşlarının attığı "sicciyl" adındaki taş parçaları bu mikropları taşıyordu...

3

◆

HZ. MUHAMMED MUSTAFA ALEYHİSSELÂM'IN DOĞUMU

Fil hâdisesinden 50 gün kadar geçmişti... Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah, Medine'deki dayılarını ziyarete gitmiş; daha sonra da oradan gelen bir haberde, hastalanarak bu dünyayı terk ettiği öğrenilmişti... İşte şimdi böyle günlerden birindeyiz...

Âmine Hatun, kayınpederi Abdulmuttalib'in evinde, doğum sancıları çekmekte... Gün kaçmış, gecenin karanlıkları yavaş yavaş bütün odayı sarıyor... Odada birkaç hatun, kimi yağdanlıkları yakıyor, kimi de Âmine Hatun'un başında dert ortaklığı yaparak doğumunu bekliyorlar... Sancılar git gide artıyor...

Gerçi sancı çekmediğini de yazar bazı kitaplar ya...

Derken, Âmine Hatun'un yanında bulunan Abdurrahman Bin Avf'ın annesi Şifa Hatun, Âmine Hatun'un elini tuttu ve gayret verdi... Bir şeyler görüyordu orada Âmine Hatun...

Derken, beklenen, dünyayı şereflendirdi... Derhâl alındı!

Göbeği kesilecekti! Fakat göbeği zaten kesikti bu yavrunun!!!

Hemen temiz bir beze sarıldı ve büyük bir çanak üzerine kapatıldı... Zira çocuk gece doğarsa, onun yüzüne gün ağarana kadar bakılmazdı...

Birden bir çatlama sesi duyuldu çanak iki parça olmuştu! Çanağın altında yatan yavrunun, gözleri açık bir hâlde, baş parmağını emdiği görülüyordu...

Rebiülevvel ayının 12. gecesiydi o gece... O gece, Dünya çapında olaylar oldu...

O gece ateşe tapanların 100 yıldır sönmeyen ateşi söndü...

O gece, Kisra'nın sarayının mermerleri kırıldı, duvarlarındaki mozaikler döküldü...

O gece, çeşitli yerlerdeki kâhinler, asırların Hâkimi'nin dünyaya geldiğini, dünyanın çehresini değiştirecek olan âhir zaman Nebisi'nin dünyayı şereflendirdiği tespit ettiler...

Yahudiler, O gece **Hz. Muhammed sallâllâhu aleyhi vesellem**'in gelmiş olduğunu anladılar ve nerede olduğunu araştırmaya başladılar...

O sırada bir yahudi kâhini ticaret maksadıyla Mekke'de bulunuyordu... Kendisi, temasta olduğu Çin'den âhir zaman Nebisi **Ahmed**'in dünyaya geldiğini haber aldı... Hemen ilk iş olarak Haremi Şerife geldi ve orada oturmakta olan Hişam Bin Mugiyre, Velid Bin Mugire ve Utbe Bin Rabia'nın yanına gelerek;

– Bu gece sizlerden birisinin bir oğlu oldu mu? diye sordu... Orada bulunanlardan bir ağızdan cevap verdiler.

– Hayır, bilmiyoruz! Niye sordun?

– Vallâhi sizin bu kabahatinizden iğrendim! Nasıl olur da bilmezsiniz! Ey Kureyşliler, biliniz ki bu gece, Dünya'nın son Nebisi **Ahmed** doğdu. Eğer bu sözümde yalanım varsa, Kureyş'in kudsiyetini inkâr edeyim! **O**'nun iki kürek kemiği ortasında da kırmızımsı bir ben vardır ki, **O**'na has bir mühürdür bu!

Bu konuşmalardan sonra Yahudi kâhin kaldığı yere, toplantıda bulunanlar da evlerine çekildiler...

Gece hepsi ev halkına o gün olanları anlatırken, yahudinin dediklerini söylediler. Ev halkı da onlara Abdulmuttalib'in bir erkek torununun dünyaya gelmiş olduğunu haber verdiler...

Ertesi sabah, Yahudi'nin sual sorduğu kişiler doğruca, onu bulup yanına vardılar ve sordular;

– Dün gece sorduğun çocuğun bizde doğduğunu nereden öğrendin?

– Siz nereden öğrendiğimi bırakın da, söyleyin, benim size söylememden önce mi doğmuştur **O**, yoksa benim size sormamdan sonra mı?

– Sen söylemezden evvel!

– Peki ismi **Ahmed** midir?

– Evet, ismi **Ahmed**'dir!

– Beni **O**'na götürür müsünüz?

Bunun üzerine onu alıp Abdulmuttalib'in evine götürdüler. Yahudi, **Efendimiz**'in ardındaki **"Ben"**i görünce büyük şaşkınlık geçirdi ve hayretler içinde konuştu.

– Yazıklar olsun size ki, bu çocuğun kim olduğunu bilmiyorsunuz!

– Neden böyle söylüyorsun, bu bir öksüzdür işte!

– Hayır, O, dün akşam size söylediğim âhir zaman Nebisi olacaktır!

ARTIK İSRAİLOĞULLARINDAN NEBİLİK GİTTİ.

YAHUDİ ÂLİM VE KÂHİNLERİNİN DEĞERLERİNİN KALMADIĞININ İŞARETİDİR!

BU, YAHUDİLERİN ÖLDÜRÜLECEKLERİ HAKKINDA VERİLMİŞ OLAN HÜKMÜN İŞARETİDİR! ARAPLAR BU RİSÂLETLE KURTULUŞA ERECEKLERDİR...

Risâletten sonra **Efendimiz**'e en büyük kötülükleri yapacak olan amcası Ebu Leheb ise, o gece evindeydi... Saatler ilerlerken, Abdulmuttalib'in evinde olan cariyesi Süveybe koşa koşa Ebu Leheb'in evine geldi... Ve soluk soluğa konuştu.

– Müjdeler olsun ey efendim! Kardeşiniz Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'ın bir oğlu dünyaya geldi...

Ebu Leheb bu müjdeyi duyunca çok neşelendi... Kardeşinin bir oğlu olması çok sevinecek bir şeydi...

– Ya Süveybe, beni çok memnun ettin... Ben de seni kölelik zincirinden kurtarıyorum... dedi.

Hâlbuki günler ne kadar insanları değiştirecek, menfaat hırsı sevgili amcayı ne hâle sokacaktı...

Efendimiz doğumundan sonra dört beş gün annesi Âmine Hatun'dan, daha sonraki birkaç gün de Ebu Leheb'in cariyesi Şüveybe'den süt emmişti...

Ancak o sıralarda araplarda bir âdet vardı. Her sene bahar sonunda Mekke'nin çevrelerindeki kabilelerden aileler gelir ve yeni doğmuş çocukları alarak tekrar yurtlarına dönerlerdi. Bu hem yeni doğmuş çocukların, hem de bu kabile ehlinin işine yarıyordu... Zira, çocuk temiz havada, en iyi şartlarda yetişiyor; buna karşılık, bakan aile de çocuğun ailesinden bir miktar bakma parası alıyordu...

İşte o sene de Rebiülevvelin 20si gelmiş ve Sa'd Kabilesi halkı Mekke yoluna koyulmuşlardı... Zira süt anneliği yapan bu çeşit ailelerin en ünlüsü bu kabilede idi... Kafilede güçlü kuvvetli kadınlar arasında, nispeten zayıf yapılı bir kadın da vardı... Bu Halime Hatun idi... Sütü de çok azdı zayıflığı dolayısıyla...

O da kocası Haris ile birlikte yola çıkmıştı, kısmetini aramak üzere... Fakir idiler onlar ötekilere nazaran... Bir sıska merkepleri ile onun çektiği zayıflıktan çifte kamburu çıkmış bir develeri vardı... Merkep adımını atacak hâli kendinde güç buluyor, dişi deveden ise bir damla süt bulmak için saatler geçiyordu.

Kum deryası içinde, Sa'd kabilesinin varlıklı süt anneleri güle oynaya giderken, onların bu şekildeki ağır aksak takibi aradaki mesafenin gittikçe açılmasına sebep olmuş, fark bir iki saate yükselmişti... Zavallı merkep hem yükleri, hem Halime'yi taşıyor; kâh birini kâh öbürünü sırtına alarak yürümek zorunda kalıyordu...

Bu yüzden, varlıklı ve gösterişli süt annelerin meydana getirdiği kafile Mekke'ye girdikten sonra, Halime ile kocası Haris süt anne beklenen yere ulaşabilmişti...

Ulaşabilmişti, ama iş işten geçmişti! Zira Sa'd kabilesinin bütün dolgun göğüslü, sütü bol kadınları, eşrafın çocuklarını toplamış; Halime'ye bir tane bile çocuk kalmamıştı! Artık herkes dağılmaya başlamıştı... Halime bu duruma çok müteessir oldu. Eli boş dönecekti kabilesine... Ya o beraber gelen ve elleri dolu dönen akranlarının edeceği alaylar ne olacaktı?

Birdenbire bir ses duyuldu! Birisi süt anne arıyordu...

– Süt evlat almamış olan var mı? Bu uzunca boylu, nûr yüzlü, beyaz sakallı yaşlı birisiydi... Halime Hatun yanındakilerden birine sordu:

– Kimdir bu ihtiyar?

– Abdulmuttalib'tir! Kureyş'in ulularındandır! dediler... Bunun üzerine Halime kadın ona doğru yürüdü ve selâm verdi.

– Selâm yâ Abdulmuttalib!

– Selâm ey kadın... Sen kimlerdensin?

– Ben Sa'd oğullarındanım...

– Adın nedir?

– Halime!

– Ey Halime kadın, sende ben iki güzel huy görüyorum! Bunlardan birisi hilmdir, öteki de yüksek ahlâk! Zaten dünya ve âhiretin büyüklüğü bu iki huyda gizlenmiştir... Sen beni iyi dinle... Benim öksüz bir

torunum var. Senden evvel gelen kabilen kadınlarına gösterdim, lâkin onlar (bu çocuk babasızdır) diye almadılar... O'ndan bir fayda göreceklerini sanmadılar. İstersen bu öksüzü sen al... Umulur ki, yaradan, seni onun vasıtası ile menfaatlendirir...

Halime kadın bir ara susakaldı... Düşündü kendi kendine... Sonra da...

– İzin verirseniz kocama danışayım... diyerek kocasının katına vardı... Kocasının yanında o sırada yeğeni de bulunmaktaydı. Durumu anlatınca söze o karışı:

– Sa'dlı kadınların hepsi birer zengin çocuğu alarak kabilenin yolunu tuttular... Sen bir öksüzü alıp da başına dert mi açacaksın?

Ancak Halime kadının kocası Haris ise o kanaatta değildi...

– Eli boş dönmek olmaz kabileye... Haydi git al o öksüzü! Bunda da bir hayır vardır elbet... diyerek Halime kadını Abdulmuttalib'e yolladı...

Halime kadın Abdulmuttalib'in yanına varıp da:

– Torununuzu evlatlığa kabul ediyoruz; deyince, Abdulmuttalib rahat bir nefes aldı...

– Allâh senden razı olsun!

Sonra beraberce Âmine Hatun'un evine yollandılar... Halime kadın, Âmine Hatun'u görünce güzelliği karşısında hayretler içinde kaldı... Âmine Hatun da onu güler yüzle karşladı:

– Ehlen ve sehlen ey Halime...

Ve onu alıp **Efendimiz**'in yattığı odaya götürdü... Beyaz sof kundak sarılmış, yüzü yeşil ipekle örtülmüş olan **Efendimiz** mışıl mışıl uyuyordu o sıralarda... Halime yavaş ve sessiz adımlarla **O**'nun yanına gitti ve yüzündeki örtüyü kaldırdı. İlk defa böylesine parlak ve nûrlu bir çocuk görüyordu hayatında... Birdenbire kanı kaynayıverdi bu öksüze...

Bir an duraladı, sonra kucağına aldı hafif bir hareketle... Göğüslerinde bir hareket başlamıştı... Yavaş yavaş, bir an evvel boş olan göğüsleri bir

mucize olarak sütle dolmaya başlıyordu! Fakat bunu açıklayamadı... Ancak sağ göğsünü çıkardı ve **Efendimiz**'in ağzına verdi... O sırada aklına sırtındaki çocuğu Hamza geldi... Hemen onu da sol göğsüne aldı ve ona da sol memesinden süt vermeye başladı... Bu ne büyük hâdiseydi! Şimdi içi içine sığmıyordu Halime kadının... Varsın Sa'd oğullarının dolgun göğüslü kadınları Mekke eşrafının çocuklarını alsındı. Bu çocuğu dünyalara değişmezdi artık o...

Biraz sonra Halime kadın Abdulmuttalib'in evini terk ederken, iki çift yaşlı göz onu takip ediyordu... Bu gözlerin sahipleri Abdulmuttalib ve Âmine Hatun'du. Ve dua ediyorlardı ardından:

– Rabbimiz, sen onu sağlıkla kabilesine vardır, sağlıkla büyüt ve sağlıkla Mekke'ye döndür...

Sonra kocasının yanına gelerek durumu anlattı...

– Aman yâ Halime, sakın kimseye bunlardan söz etmeyelim... Ola ki bir kem gözlünün nazarı isâbet eder...

Artık sanki altlarındaki o gelişte bindikleri merkep değildi... Kuş gibi gidiyor, mesafeyi nasıl aldığını hissetmiyordu! Halime'nin kafilesi, bu hızla, kendilerinden çok evvel yola çıkmış diğer yoldaşlarını geride bırakıp, en evvel kabileye erişmişti...

O hafta Halime'lerin evine bereket sağanağı yağdı... Her şeylerine bir bereket gelmişti... Koyunları, develeri bol bol süt veriyor, diğer gıdaları tükenmek bilmiyor, evlerine keder girmiyordu...

Böylece **Efendimiz**'in dört senesi, Halime kadının yanında, Sa'd oğulları kabilesinde geçti... Bu süre zarfında en iyi şartlarda yaşadı ve gelişti... Günün birçok kısmında, diğer süt kardeşleri ile birlikte köyün dışında oynuyordu. Halime kadın **O**'na kendi öz çocuklarından çok daha fazla önem veriyor, gözü gibi koruyordu...

4

◆

O NEREYE GİTSE, BİR BULUT GÖLGELENDİRİRDİ

Hatta, ilk defa **Efendimiz** diğer süt kardeşlerinden birisiyle köyün dışına çıktığında Halime kadın çok kızmış ve **O**'nu götüren Şeyma'ya şöyle bağırmıştı:

– Bu sıcakta güneşin altında nasıl gezdirirsin **O**'nu! Sonra başına güneş geçecek. Ancak aldığı cevap, çok daha fazla hayrette bırakmıştı. Şeyma şu cevabı veriverdi annesine...

– Anneciğim sen hiç üzülme... Biz O'nunla nereye gitsek, üzerimizde bir bulut bize gölge yapıyor...

Böylece, çeşitli normalin üstündeki olaylarla günler geçiyordu... Bu süre zarfında, daha 10 aylıkken söylenilenleri anlayan, 15 aylıkken konuşmaya başlayan, **Efendimiz**, kısa zamanda Arapçanın en fasih ve güzelini öğrenmişti... Nitekim çok sonraları Arapça bilgisi hakkında konuşurken ashabına aynen şunları söylemişti:

"Sizlerin en fasihiyim! Arapçayı en güzel, en temiz ve en yanlışsız konuşan benim; çünkü, Kureyşliyim ve Sa'd oğulları arasında büyüdüm..."

Günlerden bir gün, **Efendimiz**, süt kardeşi Zübeyr ile birlikte koyunları almış, otlağa çıkmıştı... Sıcak güneşe rağmen, **O**'nlar başuçlarındaki gölge yapan bulut sayesinde rahat rahat geziyorlardı...

Birkaç saat geçmiş, güneş tam dike yaklaşmıştı ki, Halime kadın otlaktan yana bir haykırış duydu...

– Anne! Anne kardeşimi kaçırıyorlar! Halime kadın'ın ayakları eteklerine dolaşmıştı! Kim kaçırabilirdi... Üstelik emanet çocuktu kaçırılan...

– Geliyorum Zübeyr'im! Kim, kim kaçırıyor? Halime kadın bir solukta onların yanına vardı... Ardından da arka taraftaki kocası Haris...

– Ne var yavrum? Kim kaçırdı, nereye götürdü?

– Bu tarafa, bu tarafa! Biraz gecikirseniz **O**'nu cansız bulacaksınız!

– Ne oldu? Kim ne yaptı?

– Anneciğim, tam dolaşırken birdenbire karşımıza beyazlar giyinmiş biri çıkıp, **O**'nu kaptı ve tepeye götürdü... Sonra yere yatırıp göğsünü parçalamaya başladı! Koş! Yetiş!

Halime kadın çılgına dönmüştü! Kocasıyla birlikte tepeye yaklaştığı zaman **Efendimiz**'i gördü... Ayaktaydı... Yüzü bembeyaz olmuş, ayakta zor durur bir hâlde idi!

– Yavrum! Bir tanem, ne oldu sana?

– Beyaz elbiseli bir adam beni alıp arkadaşının yanına götürdü... Sonra beni yere yatırdılar... Birisi, bir yanından öbür yanı gözüken bir hançer çıkarıp göğsümü yardı, içimden bir şeyler çıkartıp attı... Sonra da;

"Senden şeytanın nasibini çıkartıp atıyoruz" dediler... Sonra da bir başkası benim yara yerlerime elini sürdü de, hepsi hiç bir şey olmamış gibi oluverdi...

Ve bundan sonra hep beraber eve geldiler... O gün öğleden sonra olmuştu ki, Haris, Halime kadının yanına gelerek:

– Yâ Halime, dedi... Bu çocuğu biz Abdulmuttalib'e, Âmine'ye teslim edelim... Ola ki cin çarpmasıdır bu... Sonra başımız derde girmesin... Bu karardan sonra derhâl hazırlandılar ve Mekke yoluna düştüler...

Mekke'ye gelip de Abdulmuttalib'in evine vardıklarında Âmine Hatun hem sevinç hem de hayretle açtı kapıyı! Zira çocuğunu gördüğünde sevinmişti ama zamansız gelişten de hayrete düşmüştü...

– Hayrola Halime kadın? dedi... Ve endişesini söyledi.

– Bu ne hâl? Yoksa bir şeyler mi oldu?

– Hayır, hayır ama çöl rüzgârları azdı, ola ki dokunur diye düşünüp getirdik! Ne var ki Âmine Hatun bu sözlerin bir bahaneden ileri gitmediğini anlamıştı... Israr etti.

– Doğruyu söyle Halime kadın! Ne oldu? Önemli bir şey olmasa geri getirmezdiniz oğlumu?

Halime kadın bu çeşit bahanelerle Âmine Hatun'u inandıramayacağını anlamıştı... Bunun üzerine bütün olanları olduğu gibi baştan sona anlattı...

– İşte böyle Âmine Hatun... Biz bu yüzden çok korktuk... Tuta ki cinler **O**'na el ata; ata da kapıp kaçıra bir daha sefere, diye size iade etmeye geldik.

Âmine Hatun oğlunun yüceliğini biliyordu. Biliyordu da bu yüzden hiç endişeye kapılmadı... Zira doğumdan bu yana karşılaştığı fevkalâdeliklerin sayısını o bile unutmuştu...

Teselli etti Halime kadını:

– Yâ Halime, cin taifesi hiçbir zaman bu çocuğa zarar veremez... Zira **O**'nun bahtı açık, şanı büyüktür... Yaradanı **O**'nu her şeyden muhafaza eder... Ve Halime kadın kocası Haris ile birlikte **Efendimiz**'i de alarak tekrar kabilelerine döndüler... Bu hâl bir sene daha devam etti...

5

◆

ABDULMUTTALİB, KÂBE'NİN ÖNÜNDE RABBİNE DUA EDİYORDU

Nihayet **Efendimiz** 5 yaşına basmıştı ki, Halime kadın ve kocası Haris artık bir daha geri götürmemek üzere **O**'nu Mekke'ye getirdiler... Ancak bu da hâdiseli oldu...

Sabahleyin yola geç çıktıklarından dolayı Mekke'ye ancak gece karanlık bastığında girebilmişlerdi... Sokaklar buna rağmen oldukça kalabalıktı... Tam bu kalabalık arasında ilerlerken, birdenbire Halime kadın **Efendimiz**'in yanı sıra yürümediğini fark etti.

Ne olmuştu gene, nereye kaybolmuştu bu çocuk! Halime kadın bir yana, Haris öbür yana koştu! Geriye döndüler, ileri baktılar; kalabalıkları araştırıp, tenhaları dolaştılar! Yok! Emanet çocuk ortada yoktu! Tam Mekke'ye gelmişler, ailesine teslim edeceklerken, nereden de gelmişti bu hâdise başlarına!

– Yâ Halime, diye söylendi Haris bitap bir hâlde...

– Gidelim de bari durumu Abdulmuttalib'e anlatalım... Hep beraber arayalım **O**'nu! Belki bulabiliriz o zaman...

Koştular bir çırpıda Abdulmuttalib'e ve durumu anlattılar... Sonra da Abdulmutalib'in iki üç adamı ile birlikte kaybolduğu sanılan yerlerde tekrar aradılar... Yok! Gene yok, gene yoktu! Aramalar bir türlü fayda vermiyordu...

Abdulmuttalib doğruca Haremi Şerife gitti ve Kâbe'nin kapısı önüne diz çökerek duaya koyuldu...

– Allâh'ım! O'na Muhammed ismini koymamı sen ilham ettin! O'nu Sen bize verdin! Ne olur bizi O'nsuz bırakma! Sen bize geri ver O'nu, Yâ Rab...

Varak bin Nevfel ve Kureyş'den bazıları da o sırada dağlarda **Efendimiz**'i arıyorlardı... Birdenbire dolaşırken bir köşenin arkasıdan **Efendimiz** karşılarına çıkıverdi... Varak hayretle sordu;

– Sen kimsin ey çocuk? Burada ne arıyorsun bu saatte!

– Ben, Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'ın oğlu Muhammed'im...

Bulmuştu! Bulunmuştu kayıp hazine! Derhâl büyük bir neşe içinde Haremi Şerife geldiler... Abdulmuttalib hâlâ Kâbe'nin önünde dua edip, Rabbine yakarıyordu...

– Yâ Abdulmuttalib! Yâ Abdulmuttalib! İşte torununu bulduk...

Abdulmuttalib büyük bir sevinçle doğruldu...

– Şükürler olsun sana Rabbim! Şüphesiz ki Sen, samimiyetle sana teveccüh edenlerin duasına icabet edersin!

Sonra yanlarına koştu ve sordu:

– Ey çocuk, sen kimsin?

– Ben, Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'ın oğlu Muhammed'im!

Sonsuz bir heyecan içinde Abdulmuttalib torununa sarıldı...

– Ben de senin dedenim yavrum! Dedenim ben senin! Bir tanem, gözlerimin nûru benim!

Abdulmuttalib de, **Efendimiz** de gözyaşları içinde ağlıyorlardı birbirlerine sarılmış hâlde...

Efendimiz 6 yaşına basmıştı... Bir gün annesi Âmine Hatun, kayınpederi Abdulmuttalib'e;

– Muhterem kaynatam, sevgili dedesi ve amcaları olarak sizler oğlumu sevip, okşuyor, en büyük şefkati gösteriyorsunuz! Ancak ben isterim ki dayıları da **O**'nu tanısınlar. **O'**nu sevsinler ve gereken şefkati göstersinler. Bu sebeple müsaade ederseniz, kendisini Yesrib'e götürüp dayılarıyla tanıştırayım...

Abdulmuttalib Âmine Hatun'un bu isteğine hak verdi ve:

– Peki, sevgili kızım, sağlıkla gidiniz, sağlıkla dönünüz... diyerek onların Yesrib'e gitmesine izin verdi... Âmine Hatun bu konuşmalardan iki gün sonra yanına **Efendimiz**'i ve dadısı Ümmü Eymen'i alarak Yesrib'e doğru yola çiktı. Yesrib'te dayıoğulları olan Neccarı Hazreci'nin oğlu Adiyy oğulları oturmakta idi...

Yesrib'e gelmişlerdi ki, Dar-ül Nal-ga adlı mahalde Âmine Hatun durdu ve dayıoğullarının evine indi. Bu evin ikinci büyük özelliği de **Efendimiz**'in babası Abdullah'ın bu evin bahçesinde gömülü olmasıydı...

Âmine Hatun, oğluna hitap etti:

– İşte oğlum, babanın mezarı buradadır... Baban, insanların en güzeli ve en iyi huylusuydu. Deden Abdulmuttalib onu çok severdi... Onu çok sevmesi dolayısıyla da seni çok seviyor şimdi... Şam'a gitmişti bir gün kervanla, ticaret yapmak için... Dönüşte de yolu buradan geçtiğinden, dayılarının yanında kalmak istedi birkaç gün. Ama sonra burada hastalanıvermiş birdenbire! Birkaç gün içinde vefat etmiş... Sonra da buraya defnetmişler...

İlk defa ateş düştü 6 yaşıdaki **Efendimiz**'in içine... Babasızlığın ne demek olduğunu o anda anlayıvermişti... Öksüzlük o anda kendini belli edivermişti... Göz pınarları doldu, doldu, sonra iki büyük damla aşağılara doğru kayıverdi... Kumların üzerinde kaybolan iki damla gözyaşı... Hafif bir burun çekişi... Sonra annesine sarılan, yüzünü onun göğsüne dayayan bir baş...

Bilemezdi ki insan Abdullah'ın orada ölüm sebebini! Kimin aklına gelirdi ki, Hazreti Abdullah, Yesrib'de ölüp oraya gömülecek de; sonra oğlu RASÛL olup, O da Yesrib'e hicret edecek ve oranın adını değiştirip Medine yapacak ve bütün bunlardan sonra da babasını sık sık ziyaret edecek, ve nihayet baba-oğul aynı şehrin topraklarında yatacaklar...

6

◆

YAHUDİ O'NA BAKIP: "BU ÜMMETİN RASÛLÜ OLACAK ÇOCUK, BU!"

Efendimiz Yesrib'de bu acı hatıralarının ötesinde hoş günler de geçirdi. Üneys adında yaşıtı bir kız arkadaş da bulmuştu ki, tâ ötedeki bir evin bahçesinde oynuyorlardı. Hele bir keresinde şato gibi olan binanın bacasına bir kuş konmuş, onlar da bu kuşu uçurtmak için neler yapmamışlardı! Bir defasında da arkadaşları **O**'nu Beni Necara ait olan su birikintisine götürmüşler ve burada **O**'na yüzmeyi öğretmişlerdi...

Efendimiz bir gün arkadaşları ile oynarken, yahudinin biri **O**'nu uzun uzun seyretmişti... Ertesi gün, aynı yahudi bir başka arkadaşıyla gene oraya geldi ve uzun uzun durup **Efendimiz**'i tekrar seyrettiler... Uzaktan bir şey olmasın diye **Efendimiz**'i takip eden Ümmü Eymen ise onların bu hâlini görünce sessizce yanlarına kadar sokulmuş ve onların şu şekilde konuşmalarını işitmişti:

"Bu ümmetin Rasûlü olacak çocuk budur işte... Bir gün O'nu memleketinden çıkaracaklar da, O da buraya hicret edecek... Bu memlekette bu yüzden savaş ve kovma gibi hâdiseler olacak O'nun yüzünden..."

Ümmü Eymen bu konuşmaya şahit olunca, doğruca Âmine Hatun'un yanına koştu ve bütün duyduklarını olduğu gibi anlattı.

– Sevgili hanımım, ben bunlardan korkuyorum! Sakın bir şey yapmasınlar! diye endişelerini anlattı...

Gerçekten yahudiler, **Efendimiz**'den şüpheleniyorlar ve bu işten anlayanlar kendi aralarında hep bu meseleyi konuşuyorlardı... Ancak bu görüşmeler konuşmalar bir noktaya gelince, tesirsiz kalıyor, **Allâh** onların basîretlerini bağlıyordu!

7

◆

ÂMİNE'NİN VEFATI

Bu hâdiseden birkaç gün sonra Âmine Hatun dönüş emri verdi ve yola çıkıldı... Kızgın çölde dört beş gün yol alınmışti ki, Âmine Hatun birdenbire hastalanıverdi. Birdenbire vücudunu ateş sarıyor, kendini kaybediyor, sonra tekrar açılıyordu! Kafile, bu durumda güç belâ Ebva köyüne kadar gelebildi... Âmine Hatun'un hastalığı gitgide artıyor, nöbetleri büsbütün sıklaşıyordu... Altı yaşındaki **Efendimiz** bu durum karşısında son derece üzülmüştü... Annesinin başucundan hiç ayrılmak istemiyordu... Bazen biraz açılması için **O**'nu uzaklaştırıyorlarsa da annesinin başucundan, **O** tekrar gelip yanıbaşına dikiliveriyordu annesinin... Nihayet hastalığı son haddine erişmişti Âmine Hatun'un ve güçlükle başını oğlundan yana çevirerek şöyle konuştu:

– Her diri ölür, her yeni eski olur! Ben de vaktimi doldurdum ve öleceğim! Ancak Allâh'ın bana rüyamda bildirdikleri doğru ise, şurası muhakkaktır ki sen Rasûl olacaksın... Bana ne mutlu ki, Allâh senin gibi bir oğul sahibi etti beni... Ben ölüyorsam da, Allâh Bâkî'dir! Seni yarattığı gibi büyütecek de O'dur...

Ses gittikce zayıflıyor, bakışlar sâbit olmasına rağmen göz kapakları yavaş yavaş kapanıyordu. Nihayet başı yatağın üstüne düştü Âmine Hatun'un! Şimdi **Efendimiz** hem öksüz hem de yetim kalmıştı... Doğmadan evvel babasını kaybeden **Efendimiz**, 6 yaşında böylece annesini âhirete göndermiş oluyordu. Ertesi günü, Âmine Hatun'un cenazesi Ebva'ya gömüldükten sonra, **Efendimiz**, dadısı olan Ümmü

Eymen'le birlikte Mekke'ye hareket etti... Ümmü Eymen de zaten **Efendimiz**'den çok büyük değildi, ama gene de **Allâh**'ın yardımıyla sağ salim Mekke'ye dönebildiler...

Beş gün sonra Ümmü Eymen beraberinde **Efendimiz** olduğu hâlde Mekke'ye girip de Abdulmuttalib'in yanına varınca, Abdulmuttalib'in rengi kaçıverdi... Zira gördüğü manzaradan bir şeyler olduğunu anlayıvermişti!

– Hayrola yâ Ümmü Eymen, kötü bir haber mi var? Abdulmuttalib'in bu suali karşısında, **Efendimiz** elinde olmaksızın ağlamaya başlamıştı... Koşarak dedesine sarıldı! Ümmü Eymen'in ise gözleri pınara dönmüştü... Güç konuştu...

– Âmine Hatun... Siz... Sizlere ömür! Allâh'a kavuştu efendim! Yolda gelirken hastalanıvermişti de... Sonra sözlerinin gerisini getiremedi... Onun da direnci bitmişti artık! O da boşalıverdi... Abdulmuttalib, sıkı sıkı sarılmış olduğu torununu bir kere daha sıktı göğsünde...

– Vah yavrum, vah! Önce babasız kaldı, şimdi de annesiz... Bahtsız yavrum benim... Hepsi ağlıyordu...

8

◆

EFENDİMİZİN HAYATI ARTIK HAREMİ ŞERİF'TE GEÇİYORDU

Efendimiz'in artık bütün hayatı, hemen hemen Haremi Şerif'te geçiyordu... Bahçede oynuyor, diğer büyüklerle bir arada oturuyordu... Belediye meclisi yerine geçen o günkü Mekke kurulu toplantı yaptığı zaman, **Efendimiz**, hemen başkan olan dedesi Abdulmuttalib'in yanına gider ve onun halısının üzerinde onunla birlikte otururdu. Hâlbuki, diğer çocuklar, değil bu gibi toplantılara katılmak, uzakta bile güç durdurulurdu... Büyüklerin halılarına ise uzaktan bakar, bazan de kenarına otururlardı. Gene bir toplantı hâlindeydi ki meclis, **Efendimiz** koşa koşa Haremi Şerife girdi ve dosdoğru dedesinin yanına koşarak dizinin dibine oturmak istedi... Amcaları hemen uzandılar, **Efendimiz**'in kolundan tutarak çekmek istediler, halıya oturmasın diye... Hemen Abdulmuttalib onlara mâni oldu.

– Hayır, bırakın oğlumu! **O**'na karışmayınız! **O** istediği gibi otursun. **Günün birinde O çok büyük bir kişi olacaktır! O zaman herkes O'nun mevkine gıpta edecek, birçokları O'nu çekemeyecektir...** Sonra **Efendimiz**'in kolundan tutarak **O**'nu kucağına oturttu ve sırtını okşamaya başladı...

– Evet efendiler, şimdi konuşmamıza devam edebiliriz... Abdulmuttalib, her gün daha artan bir sevgi ve şefkatle **Efendimiz**'e bağlanıyor, **O**'nun bir dediğini iki etmiyordu... Bir defasında Haremi

Şerif'e geldiğinde, O'nun kendi halısının üzerinde oturur görünce hiç kızmamış, hatta iftihar ederek...

– Bakınız ne güzel de yakışmış... Ne büyük bir asalet var oturuşunda! demişti... Hâlbuki başka bir çocuk olsa büyüklerin halılarına oturan, ona ne cezalar verilmezdi ki... Abdulmuttalib, **Efendimiz**'e göz bebeği gibi bakıyor, **O**'nu bir dakika yanından ayırmıyordu... Eğer yalnız gitmesi icap eden bir yer olsa, belki bin kere tenbih ediyordu, **Efendimiz**'i, emanet ettiği kişilere, iyi bakmaları için... Uyuduğu saatlerde ise odasına **Efendimiz**'den başka hiç kimsenin girmesine müsaade etmezdi... Ancak **Efendimiz** onun odasına girebilir, ve ancak **Efendimiz** onu uykusundan uyandırabilirdi...

Ebrehe'nin Yemen'i işgalinden sonra 6 sene geçmişti... Bu zaman zarfında Yemen'liler kendilerini toplamışlar ve İran'dan da aldıkları yardım sonunda istiklâl mücadelesine girişmişlerdi... İstiklâl savaşını idare eden Seyf Bin Zi Yezen adında bir komutandı. Nihayet giriştiği mücadelede muaffakiyet kazandı ve Habeş'lileri Yemen'den sürdü ve memleketin istiklâlini ilan ederek devletin başına geçti.

Arabistan yarımadasının her bir tarafındaki aşiret ve kabilelerden heyetler, temsilciler gelerek kendisini tebrik ediyorlardı... Mekke'deki Kureyş kabilesini temsilen de Mekke'nin en büyüğü olan dedesi Abdulmuttalib başkanlığında bir heyet Yemen'in başşehri Sana'ya gitmişti...

Sana'da o gün büyük bir resmî kabul vardı... Resmî kabul dolayısıyla bütün saray mis kokularıyla kokulanmış, en kıymetli mücevher ve eşyalarla bezenmişti...

9

◆

MELİK YEZEN, ABDULMUTTALİB'E SIRRINI AÇTI

Yeni Sultan Seyf Zi Yezen, başında murassa bir taç, sırtında kıymetli taşlarla süslenmiş bir hırka, dizlerinin üstünde mücevher kakmalı bir kılıç olduğu hâlde İskender gibi altın bir taht üzerinde azametle oturmaktadır. Zi Yezen'in sağ ve solundaki koltuklarda da Himyer'in ileri gelenleri yer almışlardı... Gelen misafirlerin sözlerini merakla takip ediyorlardı...

Kureyş ileri gelenleri için içeri girme izni çıkınca, başta **Efendimiz**'in amcası Abdulmuttalib olmak üzere Abdüşşems oğlu Ümeyye, Ced'am oğlu Abdullah, Abdüluzza oğlu Es'ed ve daha birkaç kişilik heyet içeri girdi ve gösterilen koltuklara oturdular.

Kureyş ulusu olan Abdulmuttalib ise Yezen'in önüne gelerek şöyle konuştu:

– Ey Melîk, Yüce Tanrı seni şerefli bir yere oturtmuştur. Allâh seni bütün kötülüklerden ve lâneti davet eden şeylerden muhafaza etsin... Sen Arabın itaat ve inkıyad edebileceği bir hükümdarsın... Biz Allâh'ın dokunulmaz kıldığı Harem'in halkı ve hizmetkârı olarak seni tebrik ederiz!

Melîk bu sözleri dinledikten sonra, konuşanın kim olduğunu sordu:

– Ey nutuk veren kişi, kimlerden olduğunu bize söyle...

– Ben Kureyş'in ulusu, Haşim oğlu Abdulmuttalib'im...

– Demek sen bizim kız kardeşimizin oğlusun...

Zi Yezen'in kardeşi, Hazrec kabilesindendi... Bu yüzden de Abdulmuttalib'e "kız kardeşimin oğlu" demişti...

– Hoş geldiniz, sefa geldiniz... Sizleri dinledim ve yakınlığınızı öğrendim... Siz burada kalmaya, misafir edilmeye lâyık kimselersiniz... Burada bir süre kalmanızı isterim...

Kureyş büyükleri bir ay misafir edildiler... Fakat bu bir ay içerisinde bir defa bile olsun sultanla görüşme fırsatı bulamadılar... Bir gün Melîk Yezen'in aklına Kureyş elçileri geldi... Hemen Abdulmuttalib'i yanına çağırttı. Bundan sonra da kapıcılara emir verdi:

– Biz içeride olduğumuz sürece kimse içeri girmesin!

Ve başbaşa kaldıklarında konuşmaya başladılar:

– Ey Abdulmuttalib, içimde öyle bir sır saklıyorum ki, o, en kıymetli mücevherlerden daha kıymetlidir... Ben onun kaynağı olduğum için, istedim ki, bu sırrı sadece sana açayım... Ben bir habere vâkıf oldum ki, bunda bütün kâinata, senin kavmine, yakınlarına ve bilhassa size, hayatta da, ölümde de büyük şeref verecektir...

Abdulmuttalib bu sözleri duyunca birdenbire şaşırdı... Acaba ne olablirdi ki bu sır...

– Evet sizi dinliyorum sayın Sultanım... Melîk cevap verdi:

– Tihame'de bir saadet güneşi çocuk doğmuştur... İki kürek kemiği arasında bir ben varmış... Bu çocuk cümleye saadet getirecektir. Siz de onun şerefi ile mahşere kadar şeref bulan olacaksınız...

Abdulmuttalib rica etti:

– Muhterem Sultanım, lütfen bu sırrı açıklayınız...

– Yâ Abdulmuttalib, bilmiş ol ki, Muhammed veya Ahmed adındaki bir çocuk güneşler gibi doğmuş bulunmaktadır muhtemelen... Anası babası hâlen olmamakla beraber, dedesi ve amcasının terbiyesinde

büyüyecek, RASÛL olacaktır... Bizden, O'nun büyük hizmetine yardımcılar seçilecektir... Bu yardımcılarla bütün düşmanlarını yerlere serecek ve bütün inanmayanları kahredecektir. Nice yerleri zaptedecek, Allâh'a ibadet edecek, şeytanı lânetleyecek, ateşlikleri harap edecek ve putları kıracaktır...

Abdulmuttalib buna çok sevindi ve rica etti:

– Bildikleriniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır... Acaba bana biraz daha malümat lütfetmez misiniz?

– Kâbe'nin Mâlik'i adına yemin ederim ki, **Ey Abdulmuttalib, sen onun atasısın...** Bu sözüm doğrudur...

Abdulmuttalib bunun üzerine yere kapandı... Seyf:

– Ey Abdulmuttalib, başını yerden kaldır... Kalbin inançlı, makâmın yüksek olsun... Bu sözümü teyid eden sende bir şeyler varsa bildir onları?

– Ey Melîk, benim Abdullah adında bir oğlum vardı... Onu bütün evlatlarımdan fazla severdim... Buluğa erdiği zaman, Kureyş büyüklerinden Vehb'in kızı Âmine ile evlendirdim... Onun da bir oğlu oldu... Adını **Muhammed** koyduk... Allâh'ın emri gelip, anası da babası da ölünce hizmetine ben ve amcası Ebu Talib mütekeffil olduk... Şimdi de bizim terbiyemizdedir...

Abdulmuttalib bunları söyledikten sonra sustu... Himyer Sultanı Seyf Zi Yezen bu sözleri işitince:

– **İşte!..** diye haykırdı... **İşte benim sana söylediklerimle senin bu anlattıkların birbirini tutmaktadır...** Hemen, **O**'nun en iyi şekilde korunması için gayret et... Yahudilerden zarar görmemesi için çok iyi dikkat göster! Zira yahudiler **O**'nun baş düşmanıdırlar... Lâkin, zaten **Allâh O**'nu en iyi şekilde koruyacak ve hiç kimse **O**'na zarar

veremeyecektir... Yahudi tabakası hiçbir zaman **O**'na zarar veremeyeceklerdir...

Söylediğim bu sırrı arkadaşlarından sakla... Çünkü, korkarım kendisine hased eder, kin beslerler... Eğer benim ömrüm, **O**'nun Rasûllüğü zamanına yetişecek olursa, bir an vakit geçirmeden Yesrib'e varırım... O hazrete elimden gelen yardımı yapar ve risâlet bayrağının yükselmesine çalışırım...

Çünkü kitap bilgileri ile öğrenmiş bulunuyorum ki, Yesrib O'nun başşehri olacaktır... Rasûllüğü o yerde kuvvet bulacak ve Yesrib halkı kendisine yardımcı olacak, ölümü gene o şehirde meydana gelecektir.

Bundan sonra Melîk derhâl Kureyş'in diğer temsilcilerini huzura çağırttı, onlara çok büyük ihsanlarda bulundu, onlara verdiklerinin on mislini de Abdulmuttalib'e verdikten sonra onları memleketlerine uğurladı. Bu arada Abdulmuttalib'e tembihte bulunmayı unutmadı:

– Bana, sağ olduğum müddetçe, her sene **O**'nun hakkında bilgi göndereceksin.

Ve Kureyş temsilcileri Mekke'ye döndüler... Seyf Zi Yezen ise bu konuşmadan bir sene sonra vefat eti.

Abdulmuttalib Mekke'ye döndükten sonra bazen söz açıldığında yanındakilere:

– Melîk'in verdiği hediyeler belki gıpta edilecek kadar büyük değildir; fakat onun bana bildirdiği öyle bir müjde var ki, onlar bana ve neslime büyük bir iftihar kaynağı olacaktır... derdi...

Abdulmuttalib Mekke'ye döndükten kısa bir zaman sonra Mekke büyük kuraklıkla karşılaştı... Bulutların "b"si gözükmüyor, her taraf susuzluktan kırılıyordu... Bir sabah Abdulmuttalib, oğlu Ebu Talib'i çağırdı ve ona:

– Bana kardeşinin oğlunu getir... dedi.

Ebu Talib, **Efendimiz**'i elinden tutarak getirdi ve babasına teslim etti.

Abdulmuttalib elinden tuttuğu **Efendimiz**'le önde, arkasında da Kureyş halkı olduğu hâlde Cebeli Kubeys'e çıktılar... Burada yağmur duası ettiler... Abdulmuttalib, kollarından tuttuğu **Efendimiz**'in yüzünü Kâbe'ye çevirerek:

– **Yâ Rabbi! Bize şu çocuk hakkı için yağmur ihsan et!..** dedi.

Bundan sonra dağdan inerek Mekke'ye doğru yürümeye başladılar... **Kafile Mekke'ye girmek üzereydi ki yağmur başladı... Ve o sene yağmur bereketli oldu...**

10

◆

ABDULMUTTALİB'İN VEFATI

Fil vakasından 8 sene kadar sonra idi ki Abdulmuttalib iyice yaşlanmıştı. Ölüm döşeğindeydi artık...

Kâbe'nin gölgesinin altındaki halının çevresinde halkını topladığı gibi, bu defa da oğullarını ve kızlarını topladı. Oğulları ve kızları yatağının etrafını sardılar...

İhtiyar baba, her birinin yüzüne hüzünlü bir şekilde bakarak, kendisinin ölümünden sonra yapacakları işleri anlattı... Abbas'a döndü:

– En büyük oğlum gerçi sen değilsin yâ Abbas, dedi. Fakat zemzem kuyusuna nezaret vazifesi bundan sonra senindir... Gelip gidecek misafirlerin sularını bundan sonra sen vereceksin...

Abdulmuttalib sonra sözlerine şöyle devam etti:

– Şimdi en büyük vazife kalıyor... Torunum Abdullah oğlu Muhammed'in en değerli bir hediye olarak büyütülmesidir ki bunu da sizden isterim... Bütün çocuklar sözünü keserek atıldılar:

– Aziz babamız, hepimiz de bu vazifeye gönülden hazırız... Abdulmuttalib, Abdüluzza'ya (Ebu Leheb) dönerek:

– Ey oğlum Abdüluzza, senin malın, paran çoktur; gelecekte de bu zenginliğe sahip olacaksın... Lâkin kalbin katıdır, acıma duygun azdır... Abdullah'ımın oğlu ise bir öksüzdür, yetimdir... Yüreği yaralı, gönlü kırıktır, belki senin tavırlarından ona göstereceğin hareketlerinden üzüntü duyar. Bu sebepledir ki **O**'nu büyütme vazifesini sana veremem!

Hamza'ya dönerek:

– Sen, ey oğlum Hamza, kardeşlerinin hepsinden fazla, torunuma sen yardım etmektesin... Fakat, senin de henüz çocuk çoluğun yok... Çocuğu olmayanlar evlat terbiyesi nedir bilmez. Bilhassa av ve avcılıktan hoşlanmaktasın... Kırlara açılıp gittiğin zaman, o çocuğun terbiyesinde bakımında ihmâl gösterebilirsin.

Bunun üzerine Ebu Talib ortaya atıldı:

– Muhterem babam... Eğer izin verirsen, **Muhammed**'e ben bakayım... Sanırım ki, benim bu vazifede diğer kardeşlerimden daha ehil olduğumu bilirsiniz... Belki malım azdır, zenginliğim yoktur, fakat sadakatim herkesden fazladır...

Abdulmuttalib'in yüzünü bir sevinç kapladı... O da, zaten torununun yetiştirilmesi vazifesini Ebu Talib Ablimenaf'a vermeyi düşünüyordu. Kendisine şu cevabı verdi:

– Sen bu hizmete herkesten daha fazla lâyıksın oğlum Ebu Talib, fakat ben **Muhammed** ile konuşmadan sana bu vazifeyi vermeyi kararlaştıramayacağım... Bir kere **O**'nunla konuşup, amcalarından hangisini istediğini sorayım, ondan sonra karar veririz... Abdulmuttalib gözlerini kapıdan yana çevirerek:

– Şimdi bana Abdulah'ın oğlunu çağırın! dedi... 8 yaşındaki **Efendimiz** içeri girdi... Bütün amcalarını, halalarını dedesinin yatağının çevresinde toplanmış görünce, doğruca onun yanına koştu... Boynuna sarıldı, yanaklarından öptü.

Abdulmuttalib **O'**nun yanıbaşına oturmasına izin verdikten sonra, şöyle konuştu.

– Ey torunum **Muhammed**, amcalarından hangisini benden sonra babalığa, bakıcılığa kabul etmek istersin?

Efendimiz, amcalarından kendilerini seçtirmek isteyen bakış ve duruşları arasında doğruca Ebu Talib'in yanına koştu... Onun boynuna

sarıldı. Bunun üzerine Ebu Talib:

– Allâh'a şükrederim ki, **O**'nun seçimi benim seçimime uygun geldi... diye şükretti...

Keza Abdulmuttalib dahi bu görüşte olduğunu şu sözlerle belirtti:

– Hamdolsun ki, **Muhammed** de benim gibi düşündü...

Bundan sonra Abdulmuttalib Ebu Talib'e dönerek şöyle konuştu:

– Bu çocuk baba şefkati nedir, bilmedi... Ana şefkati doğru dürüst görmedi... **O**'nun terbiyesi için seni bütün oğullarıma üstün tuttum... Sen kendisine öteki çocuklarımdan daha yakınsın... Çünkü **O**'nun babasıyla sen aynı analardansınız... **Eğer O'nun büyüdüğü zamana yetişirsen, sen de O'na tâbi ol ve yardımda kusur etme, geri kalma...**

Bu sözleri söyledikten sonra gönlü ferahlamış olarak **Efendimiz**'i öptü, kokladı; **O**'nun elini Ebu Talib'e uzattı...

– Torunumun elini bundan sonra sana teslim ediyorum...

Ve bundan sonra dünyaya gözlerini yumdu Abdulmuttalib...

11

◆

EBU TALİB'İN GÖZETİMİNDE

Doğmadan babasını; 6 yaşında annesini; 8 yaşında da dedesini kaybetmişti **Efendimiz**... Bundan sonra **Efendimiz**'in bakımı tamamen amcası Ebu Talib'e aitti... **Efendimiz** artık amcası Ebu Talib'in evinde idi... Ebu Talib'in malî durumu öyle pek iyi değildi, ara sıra sütünden faydalandıkları develerinden başka bir şeyi yoktu... Çoluk çocuğu da ona göre bereketli olunca, bu yüzden çeşitli sıkıntılara düçar oluyordu...

Buna rağmen Kureyş'in ulusu ve şereflisi Ebu Talib'di... Büyük hürmet gösterilen, sözlerine riayet edilen bir zâttı...

Cahiliyet devrinin birçok kötü âdetlerinden kendisini muhafaza etmesini bilmişti... Abdulmuttalib gibi içki içmez, kumar oynamazdı... Ebu Talib, **Efendimiz**'i kendi çocuklarından daha fazla sever, yanına **O**'nu almadan bir yere gitmezdi... Yemekte ilk lokmayı **O**'nun almasını isterdi... **Efendimiz** her ne isterse, mutlaka onu yerine getirirdi... Zira Abdullah onun öz ana bir kardeşiydi... Diğer kardeşleri gibi ana ayrı kardeş değildi... Bu yüzden **Efendimiz**'i çok daha fazla seviyordu...

Ebu Talib hakikaten **Efendimiz**'de kendi çocuklarında olmayan bazı özellikler tespit ediyordu... **Efendimiz'in bulunduğu bir yemekte, azıcık yiyecek çok kişiye yeter, karar olan yiyecek ise sanki bir iki kişi yemiş gibi artardı...** Aile efradı kendi başlarına yahud ayrı ayrı gruplar hâlinde yedikleri zaman kolay kolay az bir yemekle doymazlardı. Hâlbuki aynı aile bir masada oturduklarında ise, azıcık bir yemekle doyup kalkarlardı... Bu yüzden Ebu Talib mutlaka **Efendimiz**'in

sofrada olmasını ve ilk lokmayı **O**'nun almasını isterdi. Sonra da diğer çocuklarının **O**'nu kıskanmasını önlemek için, **O** yetimdir, onun için ilk lokma **O**'na aittir diyerek onların gönüllerini alırdı... **Öyle olduğu olurdu ki, sofraya bir kimsenin doyacağı kadar süt gelir, fakat o sütten ilk içen Efendimiz olduktan sonra, bütün sofra halkı o sütten içerdi de, gene de süt bitmezdi...** Bu yüzden, Ebu Talib, **Efendimiz'e:**

– Sen çok hayırlı, çok mübarek bir evlatsın... derdi...

12

◆

İKİNCİ GÖĞÜS YIKANIŞI

İkinci göğüs yarma hâdisesi de, bu sıralarda, **Efendimiz** 10 yaşına girdiği zaman olmuştu... **Efendimiz** bu ikinci göğüs yarma hâdisesini şöyle anlatmıştı;

"İki kimse gelip, beni arka üstü yatırdılar, göğsümü yardılar. Yanlarında som altından bir leğen vardı. Birisi su döktü, diğeri de içini yıkadı. Sonra kalbimi yararak içinden bazı şeyler çıkardılar. Arkadaşı da bir kan pıhtısını dışarı attı."

Efendimiz 13 yaşına bastığı sene Şam yolculuğuna çıktı. Bu seyahat gerçekten çok önemliydi... Şöyle oldu:

Ebu Talib maişetinin biraz daha artması için ticaretle meşgûl olmaya başlamıştı. Bu sebeple o sene Şam'a gidecek ticaret kervanına katılmaya karar verdi ve hazırlıklara başladı... Nihayet hazırlıklar bitmişti, yola çıkma vakti gelmiş çatmıştı... Ebu Talib, **Efendimiz**'in hem yolda yorulmaması, hem de bir şey olmaması düşüncesiyle yalnız gitmeye kararlıydı. Ayrıca yolda karşılarına eşkiyalar da çıkabilirdi ki, bu da bir tehlikeydi. Kervan yola çıkacağı zaman **Efendimiz** de aralarında olmak üzere bütün hane halkı onu geçirmeye gelmişti. Ebu Talib devesine binmiş, neredeyse hareket etmek üzereydi.

Bu sırada **Efendimiz**'in Ebu Talib'in devesinin yularına yapıştığı ve yaşlı gözlerle şöyle konuştuğu görüldü:

– Amca, amca beni nasıl bırakıp gidiyorsun? Benim ne anam var, ne de babam? Sen de mi bırakıyorsun beni yalnız?..

Efendimiz'in bu sözleri Ebu Talib'i can evinden vurmuştu... Bir anda gözleri doldu, heyecanlandı ve devesinden atlayarak **Efendimiz**'e sarıldı...

– Vallâhi hayır, Yâ **Muhammed!** Ne ben seni bırakırım, ne de yanımdan ayırırım! Sen benim gözlerimin nûru, gönlümün sürûrusun!

Ve Ebu Talib'in aldığı bu karar üzerine **Efendimiz** de amcasıyla birlikte Şam yolculuğuna çıktı...

13

◆

ŞAM YOLUNDA

Mekke'den çıkıldı... Medine'ye geçildi...

Efendimiz, Medine'den geçerken babasının ve daha sonra annesinin defnedilmiş bulunduğu yerleri, oralardaki hâdiseleri hatırladı ve kalbi acıyla burkuldu. Kervan günbegün kuzeye çıkıyor, Hicaz'dan ayrılıyor, Şam'a yaklaşıyordu... Çöller, rüzgârlar, her gün yer değiştiren kum dağları artık çok geride kalmaya başlamıştı... Geceleri mola verildikçe, tecrübeli kervan halkı çeşitli hikâyeler, masallar anlatıyor; eski kervan yolculuklarından ve onların başlarına gelenlerden misaller veriyorlardı...

Medyen geçildi... Vadi ül Kırra gerilerde kaldı... Nihayet Şam topraklarına girilmiş, Basra'ya gelinmişti... Basra da konak mahallerinden biriydi... Burada Bahira adında bir rahibin manastırı vardı ki, onun geniş avlusunda mola verilirdi. Bahira'nın asıl adı, Sercis idi ve kendisi de eskiden yahudi dinine mensuptu... Yahudilerin ileri gelen âlimlerinden biriydi... Manastırda çok kıymetli ve geleceğe dair kuvvetli haberler veren bir kitap mevcuttu. Bu kitaptaki bilgilerde de Hazreti **İsa** AleyhisSelâm'ın öğrettikleri ve geleceğe ait bazı bilgiler yer alıyordu.

Bahira, günlerden bir gün gene tapınağın en kuytudaki odasına çekilmiş, özel çalışmalarına devam ediyordu...

Birden dışardan gelen çan sesleriyle irkildi... Gelen tüccar kervanlarından biri olmalıydı...

Elindeki kitabı bıraktı ve pencereden baktı... Büyük sayılacak bir kervan manastıra doğru yaklaşıyordu... Bir süre dalgın dalgın kervanı seyretti... Sonra birden dikkatini bir şey çekti!

Kervan ilerledikçe, kervanı bir bulut takip ediyordu! Şaşırdı ve dikkatle bakmaya başladı... Hani, gözü aldanıyor muydu acaba? Yok yok hakikatten bir bulut kervanı takip ediyordu...

Kervan yaklaşınca bir süre durdu, nereye konaklayacağını tespit için; bulut da durdu... Kervan ağaçların altına doğru hareket etti, bulut da hareket etti...

Bunda büyük bir iş vardı!..

Derken kervandan ayrılan birisi, ağaçlardan birinin altına koştu ve uzandı... Ve o anda olağanüstü bir şey oldu... O kimsenin uzandığı yerdeki **ağaçların dalları bir anda yeşermiş, dallarını birleştirerek gölgelik meydana getirmişti...**

Bunda elbette büyük bir hikmet vardı... Ki o da Bahira'nın uyanıp, oradakileri ikaz etmesiydi...

Evet bundan sonra Bahira, kervandaki o şahısla görüşmek bahanesi için bütün kervan halkına bir ziyafet vermeyi düşündü...

Bu arada odasındaki çok eski bir kitabı eline alarak karıştırmaya başladı... Bu kitap, Dünya'nın son devrinde gelecek olan bir Nebi'ye ait baş bilgiler bulunuyordu... Bir süre kitabı karıştırdıktan sonra aradığı bahsi buldu. Ve heyecanla o bölümü okumaya başladı...

İstediği bütün bilgileri edinmişti kitaptan...

Kitabı tekrar yerine koyduktan sonra aşağıya indi ve kervana haber yollatarak bu akşam hepsini büyük bir ziyafete davet ettiğini bildirdi... Kervanda bulunan herkesin de bu davete icabet etmesini ayrıca ilave ettirdi...

Kervan halkı bu daveti alınca, oldukça hayret ettiler... Zira buradan defalarca geçmelerine rağmen, bir defa bile olsun, Rahip Bahira'nın böyle bir davranışına muhatap olmamışlardı...

Ebu Talib, bu dünya işlerinden uzaklaşmış olan rahibin davetine çok şaşırmakla beraber, gene de daveti kabul etmekte bir sakınca görmedi ve kabul ettiğini haber verdi.

Nihayet yemek vakti gelip çatmıştı... Ebu Talib, kervandaki bütün şahısları yanına alarak Bahira'nın sofrasına geldiler. Bahira onları hoş bir şekilde karşıladı... Hepsinin teker teker ellerini sıktı ve sofraya oturttu... Sonra da kendisi yerine geçti... Bahira sofraya oturduktan sonra, hepsinin yüzlerini uzun uzun süzdü... Hayret!.. Hiçbirisinin yüzünde de risâlet nûru gözükmüyordu.

Yanlış mı görmüştü acaba, diye gene baktı. Yok, yoktu kimsede O nûr!..

Bir an için yüzünü kervana çevirdi; kervan gelirken gördüğü, bulut gene aynı yerde duruyordu!

Bunun üzerine sordu:

– Ey Kureyşliler... Kervanda olup da, bu yemeğe gelmemiş birisi mevcut mudur aranızda? Kureyşliler cevap verdi.

– Ey Bahira, kervanda olup da, senin davetine icabet etmemiş hiçbir erkek yoktur. Ancak gördüklerinin en ufağı olan bir çocuk vardır ki **O** da kervanın yüklerinin yanında kaimıştır. Ağacın altındadır.

Bahira bu duruma çok üzülmüştü. Uğrunda ziyafet verdiği şahıs bir çocuktu demek! Ve üstelikte yemeğe getirilmemişti! Rica etti:

– Lütfen **O**'nun da kısmetine mâni olmayın... **O**'nu da getirin! **O** da nasibini alsın... Unutmayın ki herkes bu dünyadan nasibi kadarını alabilir!..

Kervanda bulunan Haris bu söz üzerine yerinden kalktı ve yürüdü:

– Lât ve Uzzaya andolsun ki, Abdulmuttalib'in torunu Abdullah'ın oğlu **Muhammed**'in aramızda bulunmaması bizim için yüz karasıdır! Ben **O**'nu alıp getireceğim işte buraya... diyerek kervana gitti.

14

◆

RAHİP BAHİRA'NIN TESPİTİ

Haris az sonra yanında **Efendimiz** olduğu hâlde yemeğe gelmişti. **Efendimiz** gelip de sofraya oturunca, Bahira kimseye sezdirmeden **O**'nu seyretmeye başlamıştı... Zira ilk işaret tamamdı... **Efendimiz** yanındaki adamla birlikte ağacın altından hareket ettiği an, üstündeki bulut da **O**'nunla birlikte harekete geçmişti. Sofrada oturduğu sırada yaptığı bütün incelemeler dahi müspet netice vermişti. Eski kitapta, âhir zaman Nebisi'ne dair ne kadar işaret varsa bunların hepsi de **Efendimiz**'e denk düşmüştü...

Yemek yenilmiş, sofradan kalkılıyordu ki, Rahip Bahira, **Efendimiz**'i kolundan tutarak sakin bir kenara çekti ve sordu:

– Ey sevgili oğul! Lât ve Uzza adına sana yemin veririm ki soracaklarıma doğru cevap ver?

Bahira bu yemin usulünü az evvel Haris'ten öğrenmişti... Fakat bu yemin **Efendimiz**'de hiçbir alâka uyandırmadı.

– Ey ihtiyar bana Lât ve Uzza adına yemin verme! Put ismiyle hiçbir şey sorma; eğer bana bir şey sormak istiyorsan. Vallâhi, bunlardan duyduğum nefreti hiçbir şeyden duymam.

– Öyle ise **Allâh** aşkına doğru cevap ver!

Bu defa **Efendimiz** sual şeklinden memnun olmuştu.

– Dilediğini sor!

Rahip Bahira bunun üzerine suallerini sormaya başladı:

– Nasıl uyuduğunu bana anlatır mısın?

– **Gözlerim uyur, kalbim uyumaz!..**

Bahira bundan sonra **Efendimiz**'i bir sual yağmuruna tuttu... Yemesi, içmesi, oturup, kalkması, gezmesi, oyun oynaması, çocukluk günleri; olmak üzere çeşitli mevzularda birçok sual sordu... Aldığı cevaplar hep kitabına uygun düşüyordu... Yanında bulunanlara sordu.

– Bana bu gözlerindeki kırmızılık hakkında izahat verin lütfen. Bu, gelip geçici bir kırmızılık mıdır?

– Biz bu kırmızılığın **O**'nun gözlerinden ayrıldığını hiç görmedik...

Bahira kaybolmuş çok kıymetli bir nesnesini bulmuş insan hâleti ruhiyesi içinde idi... Ve sırtına bakmak için **Efendimiz**'den müsaade istedi:

– Sırtına bakmam için bana müsaade eder misin? **Efendimiz** müsaade buyurdu... Rahip Bahira sıyırdı ve **Efendimiz**'in sırtına baktı.

Gerçekten de, kitapların yazdığı gibi, **Efendimiz**'in sırtında, iki kürek kemiğinin arasında Nübüvvet mührü denilen büyük bir ben bulunmaktaydı... Nitekim bu mührün âhir zaman Nebisi'nde bulunacağı da kitapta yazılı idi... Bahira bu mührü Nübüvve'yi de görünce artık kendini tutamadı ve derhâl eğilip hafifçe onu öptü...

Orada bulunan Kureyşliler çok büyük şaşkınlık içinde rahip Bahira'yı seyrediyorlardı. Bu çok enteresan bir durumdu onlar için...

– **Muhammed**'in Bahira katında ne kadar değeri varmış... diye kendi aralarında konuşuyorlardı hayret içinde... Bundan sonra Bahira, Ebu Talib'e döndü.

– Bu çocuk senin neyin olur ki? Ebu Talib cevapladı.

– Oğlumdur! Bu cevap Bahira'ya doğru gelmemişti.

– Benim tespitime göre, **O** asla senin oğlun olamaz... Zira kitaplar **O**'nun babasını sağ olarak göstermiyor! Bunun üzerine Ebu Talib doğrusunu söyledi.

– Evet, doğru söylüyorsun! **O**, benim kardeşimin oğludur... Babası, **O** daha anasının karnındayken vefat etmiştir!

– Ya anası?

– O da, **Muhammed** 6 yaşındayken vefat etti! Bu cevaplar da Bahira'yı memnun etmişti...

Bunun üzerine rahat bir şekilde konuşmaya başladı.

– Yâ Ebu Talib! Bu yolda bizden misak alınmıştı... **Yanınızda bulunan bu mübarek çocuk, âhir zaman Nebisi olacaktır. O'nun olacağına dair bütün alâmetler kitaplarda yazılıdır ve hepsi de O'na uygun düşmektedir!**

Şimdi yapmanız icap eden şey, bu çocuğu Şam'a götürmekten vazgeçmenizdir. Şam yahudileri **O**'nu görür görmez tanırlar. Zira bütün Yahudi âlimleri **O**'nun alâmetlerini bilirler...

Bazı İslâm düşmanları, Rasûlu

llâh'ın Bahira'dan aldığı telkinle Rasûllük iddia ettiğini söylerler. Oysa bu mevzuda bilgi veren büyük kaynaklar, rahip Bahira ile **Efendimiz** arasında geçen bu konuşmanın kervan halkının yanında olduğu ve hepsinin de bu konuşmalara şahit olduğunu bildirmektedirler...

Eğer bu yabancı İslâm araştırmacılarının ileri sürdükleri gibi bir durum olmuş olsa idi hiç şüphesiz ki, **Efendimiz**'in "Risâlet"le görevlendirilmesinden sonra, karşıtlarından birisi çıkacak ve bunu yüzlerine karşı söyleyecekti.

Bugün size nakletmekte olduğumuz bu bilgiler Siyer kitaplarından alınmıştır. Hâlbuki Siyer kitapları ise, tamamen o devirde halkın anlattıklarından ibarettir... Eğer böyle bir şey olsaydı, bu da Siyer kitaplarında geçecekti...

Ayrıca unutulmamalıdır ki, **Efendimiz**, bu hâdisenin vukuunda 12 yaşındadır... 12 yaşında bir çocuğa, yukarıda belirtilen kısa sürede acaba ne telkin edilebilirdi ki? Her normal insan elbette ki bu iddaların boş olduğunu idrak eder... Bu sebeple bu son derece basit iddiar üzerinde durmak istemiyoruz. Siyer kitaplarında bundan sonra Ficar savaşlarından bahsedilmektedir ki, **Efendimiz**'in hayatıyla direkt veya endirekt bir ilgisini tespit edemediğimiz için bu kısma hiç temas etmeden geçiyoruz...

15

◆

GENÇLİK DEVRESİ

Efendimiz yirmi-otuz yaşları arasında, gençliğinin altın çağını yaşıyordu... Bütün maddi ve manevî güzellikler kendisinde toplanmıştı... Mekke'de o sırada **O**'nun kadar yakışıklı ve güzel ikinci bir erkek yoktu. Uzun saçlarını başının iki yanına ayırarak sallandırırdı... Saçları bazen kulak memelerine kadar iner, uzattığı zamanda omuzlarına dökülürdü. (Koyu kestane – siyah) iri dalgalı idi, tıpkı hafif içten dalgalı bir deniz gibi...

Boyu bugünkü ölçülerle 180 cm civarı idi... Fakat buna rağmen, birkaç kişiyle bir arada bulunduğu zaman, her ne hikmetse en uzun boylu olarak **O** görünürdü... Güzel kokuyu sever ve bazen de sürdüğü olurdu... Fakat umumiyetle etraftan duyulan, **O**'nun vücudunun kendi has kokusu idi...

Biz burada **Efendimiz** hakkında fazla bilgi vermeyecek, bunun yerine okurlarımızdan **O**'nu rüyalarında görmeyi **Allâhû Teâlâ**'dan dilemelerini tavsiye edeceğiz... Zira, insanın kendi görmesi, en iyi tariften çok daha üstündür.

Ayrıca burada, muhterem okurlarımıza çok tecrübe edilmiş bir usulü de tavsiye edeceğiz. **Efendimiz**'i rüyada görmek için zevât tarafından şunlar tavsiye edilmiştir:

Akşam yatmazdan evvel, normal namaz abdesti alınır ve iki rekât **Allâh** için namaz kılınır. Namazda her rekâtta **Fâtiha**'dan sonra üçer

yahut yedişer **İhlâs (**Kul huvAllâhu Ahad**)** Sûresi okunur. Böylece namaz bitirildikten sonra 101 kere:

“Estağfirullâh el aziym ve etûbu ileyh” istiğfarı; ve bunun akabinde 121 defa:

“Allâhümme salli alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli seyyidinâ Muhammedin kad dâkat hıyletiy edrikniy yâ Rasûlullâh” salâvatı okunur.

Bundan sonra **Allâh**’tan, rüyamızda **Efendimiz**’le görüşmeyi nasip etmesine dua edilir ve hiç kimse ile konuşmadan yatılır. Çok tecrübe edilmiştir ki, bunu yapanlar, neticede **Efendimiz**’i görmüşlerdir... Eğer bir defada çıkmazsa, üç defa yapılması dahi tavsiye edilmektedir...

Evet, **Efendimiz**’in bütün bu güzellikleri, tıpkı babası **Abdullah**’ınki gibi, Mekke’de dilden dile dolaşmakta idi... Mekke’nin bütün genç kızları böylesine genç, yakışıklı ve eşi bulunmaz güzel ahlâklı delikanlıyla evlenmek için can atıyorlardı...

16

◆

HATİCE'NİN RÜYASI

İşte bu günlerden birinde, Mekke eşrafından, Hind'in annesi Hatice bir rüya gördü... Bu çok hayret verici bir rüya idi. Derhâl bu rüyayı tâbir ettirmek üzere amcası oğlu Nevfel bin Varaka'ya koştu.

Varaka, bir kâhin gibiydi. Ablası da kâhinlik yapardı. Abdullmuttalib'in oğlu Abdullah dünyaya geldiği zaman, onu kurban etmemek için bir çare amacıyla başvurduğu kâhine, işte bu Varaka'nın kız kardeşi olan kâhine idi.

Varaka hristiyan idi. İncil ve Tevrat'ı çok iyi bilirdi... Eskiden kalma birçok gizli ilim kitapları onda mevcuttu... Zaman zaman, olacak hâdiseleri haber verirdi. O sıralarda artık Varaka çok ihtiyarlamıştı.

Varaka karşısındaki Hatice'yi görünce sordu:

– Hayrola yâ Hatice? Bu saatte gelişine bakılırsa önemli bir şey mi oldu? Hatice heyecanla cevap verdi Varaka'ya:

– Sevgili amcaoğlu, dün gece çok acayip bir rüya gördüm...

– Hayırdır inşallâh, nedir gördüğün rüya?

– Bütün Dünya'yı aydınlatan Güneş'i gördüm rüyamda... O kadar muhteşem ışık saçıyordu ki saçtığı ışık sadece benim evimi değil dağılarak bütün Mekke'lilerin evlerini aydınlatıyordu...

Varaka, Hatice'nin bu rüyasını can kulağı ile dinlemişti. İhtiyar adam biraz başı öne eğik bir hâlde düşündükten sonra cevapladı.

– Hatice, sana büyük bir müjdem var!

Hatice büyük bir heyecanla sordu:

– Ne müjdesi ey amcaoğlu?

– İşte sana rüyanın tâbiri: **Sen âhir zaman Nebisi'nin hanımı olacaksın...**

Hatice o zamana kadar iki defa evlenmişti... Birinci kocası, Nahzum oğulları kabilesinden Âli oğlu Atik'ti. Bu kocasından bir oğlu ile bir kızı dünyaya gelmişti. İkinci kocası Zurare oğlu Ebu Hâle Mâlik'ti. Bundan da Hâle adlı bir kızla, Hind adında bir oğlu daha olmuştu.

Hatice'nin baba sülalesi, **Efendimiz**'in büyük dedelerinden Kusayy ile birleşmekteydi.

Efendimiz'in baba şeceresi şöyle idi: Babası Abdullah, babası Abdulmuttalib, babası Haşim, babası Abdi Menaf, babası Kusayy, babası Kilâb, babası Murre...

Hatice'nin şeceresi de şuydu: Babası Huveylid, babası Es'ad, babası Abdüluzza, babası Kusayy.

Hatice'nin kalbi, Varaka'nın bu büyük müjdesinin verdiği dehşetli bir heyecan içinde idi... Âhir zaman Rasûlü olarak tavsif olunan Zât acaba kimdi?

Kafasındaki bütün meseleleri unutan genç kadın artık sadece bu son derece değerli zevcinin kim olabileceğini düşünüyordu...

595-596 yıllarında Mekke'nin en şöhretli taciresi Hatice idi... Çeşitli güney ve kuzey ülkelerine kervanlar gönderiyor, mallarını sattırıp, yeni mallar getirtiyordu... Bu kocalarının kendisine miras bıraktıkları bir çalışma sistemi idi...

Her ne kadar Mekke'den dışarı çıkmıyorsa da, güvendiği çeşitli kimseleri bu kervanlarda vazifelendirmek suretiyle bütün işlerini hâllediyordu... O zaman erkeklerin bile pek azı okuma yazma bilmesine rağmen, o rahatlıkla okuyup yazabilirdi...

Ticarette ileri gitmesinin bir sebebi de yanında çalışanları gözetmesindendi...

Kervanlara tayin ettiği adamlar, Şam yahut da Yemen'den dönünce, onlarla karşı karşıya geçer, hesapları ortaya koyar, ve kârın yarısını onlara bırakırdı... Bu sebebe de, bu kâhyalar ona ihanet şöyle dursun, ondan ayrılmak bile istemezlerdi.

17

◆

TİCARETE GİRİŞ

Efendimiz yirmi beş yaşına gelmişti... Artık bir işle meşgûl olması gerekiyordu... Bu arada amcası Ebu Talib dahi epeyce yaşlanmış ve ticaret yapamaz hâle düşmüştü... Bir gün **Efendimiz**'e şöyle konuştu amcası Ebu Talib:

– Ey gözümün nûru, kardeşim oğlu, biliyorsun ki artık ticaret yapamıyorum ve bir sıkıntı içindeyiz... Geçim sıkıntısı bayağı belimizi büküyor... Sen de artık eskisi gibi koyunlarla meşgûl olamazsın... Eğer bir ticaret imkânı çıkarsa, ne dersin, çalışmak ister misin?

Efendimiz bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti... Bütün mesele artık **Efendimiz**'in ne şekilde ticaret yapacağına kalmıştı... Nitekim bu mesele de kolaylıkla hâlloluverdi...

Bu konuşmalar, artık **Efendimiz**'in ticaretle meşgûl olma arzusu, Mekke'nin en zengin taciri Hatice'nin kulağına erişmişti.

Efendimiz ise o zamanlar **"Mumammed-ül Emin"** diye anılıyordu. Hatice, **Efendimiz**'i çağırtı ve Cüreş pazarına kervanının başında gitmesini, buna karşılık da iki genç deve verebileceğini teklif etti... Cüreş, Mekke ile Yemen arasında altı günlük mesafede idi.

Efendimiz, Cüreş'ten Yemen mahsulü buğday satın aldı ve bunu Mekke'ye getirerek kâr ile sattı. O kârı da sermayeye katarak Hubaşe pazarına götürdüler ve yeniden mal alarak getirdiler ve kısa zamanda verilen sermayeyi iki misline çıkardılar...

İşte, **Efendimiz** ile Hatice'nin ilk ticarî münasebeti böyle başladı. Bu iki küçük ticarî sefer, hakikaten Hatice'ye çok uğurlu gelmişti...

Aradan birkaç ay geçmişti...

Bir gün Abdulmuttalib'in kızı, **Efendimiz**'in halası olan Atike, kardeşi Ebu Talib'e misafir geldi.

– Yâ Ebu Talib! **Muhammed** yirmi beş yaşına bastı... Evlenme çağı geldi, geçiyor... Buna bir çare bulmaz mısın?

Ebu Talib düşünceli bir şekilde konuştu:

– Her zaman kardeşim oğlunu düşünüyorum... Fakat biliyorsun ki, ben oldukça yaşlandım... Üstelik de mali durumum hiç müsait değil... Bu hâl karşısında çok şeyler yapmak istememe rağmen elimden de hiçbir şey gelmiyor. Hâlbuki düğün ise bilirsin ki para pul demektir...

Atike, kardeşi Ebu Talib'e gülümseyerek konuştu:

– Para kazanmanın ben bir çaresini buldum...

– Nedir o?

– Eğer sen uygun görürsen, hemen işe başlarım...

– Nedir o mesele? Önce bana söyle!

– Bu günlerde Hatice Şam'a yeni bir kervan göndermeyi düşünüyormuş... Kendisine çok güvenebileceği bir şahsı arıyormuş... Arzu edersen kendisi ile görüşeyim... Böylelikle hem Hatice'nin işi görülmüş olur, hem de kardeşim oğlu para kazanmış olur; düğünü için elinde bir hazırlığı bulunur...

Ebu Talib'in aklı yatmıştı bu fikre...

– Peki! Bildiğin gibi yap...

Bundan sonra **Efendimiz**'in halası Atike, tacire Hüveylid kızı Hatice'ye giderken; Ebu Talib de **Efendimiz**'in yanına gitti.

Efendimiz, Ebu Talib'in kendisine ilettiği bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti... Bu arada Atike de Hatice ile konuşuyordu:

– Yâ Hatice, duydum ki, Şam'a bir kervan gönderecekmişsin... Bu kervanın başına da güvenilir birini arıyormuşsun... İstersen bu aradığın şahıs kardeşim oğlu **Muhammed-ül Emin** olabilir... Ne dersin?

Hatice bu teklife sevinmişti... Gözleri parladı:

– **Muhammed**'i bundan evvel de iki üç defa Cüreş ve Hubaşe pazarlarına yollamıştım. Ayağı çok uğurlu olan bir kimsedir... **O**'nu hemen bana yollayabilir misin?

Bu cevap Atike'yi sevindirmişti... Hemen **Efendimiz**'e haber vermek üzere Hatice'nin yanından ayrıldı... Hatice **Efendimiz**'e ayrıca şu haberi de yollamıştı:

– Eğer o büyük insan benim Şam seferimi üzerine alırsa, kendisine başkalarına verdiğimin iki misli sermaye verebilirim...

Her iki taraf da müjdeli haberle uçmaya başlamıştı... **Efendimiz** bu davet üzerine yanına bir arkadaşını alarak Hatice'nin evine gitti... Hatice ilk olarak **Efendimiz**'i dikkatli bir şekilde süzdü!

Hayret! Bugüne kadar hiç de bu kadar nûrlu yüzlü, güzel ve güven verici bir erkek görmemişti... **Efendimiz**'e şöyle hitap etti Hatice:

– Senin güvenilir bir insan olduğun bütün Mekke'lilerce bilinir... Bu yüzden sana **"Emin"** diyorlar... Bu defa Şam'a yollayacağım kervanı sana vermek istiyorum... Ayrıca kölem Meysere'yi de yanına vermeyi düşünüyorum... Başkalarına verdiğim sermayenin de iki mislini vereceğim... Ne kadar fazla satış yapabilirsen kazancın o nispette olur...

Hatice'nin bu teklifini dinleyen **Efendimiz** doğruca amcası Ebu Talib'in yanına geldi ve kendisine yapılan teklifi olduğu gibi ona anlattı... Ebu Talib görüşünü şöyle ifade etti:

– Ey kardeşim oğlu, bu iş şüphesiz ki **Allâh**'ın sana göndermiş olduğu bir rızıktır... Bunu kabul edebilirsin... Orada sana yahudilerin bir şeyler yapmasından korkarım... Ancak şu da var ki, seni bu yaşa kadar

yetiştiren ve kötülüklerden muhafaza eden **Allâh**, seni bundan da korur elbette...

Ve nihayet **Efendimiz** başkanlığındaki kervan Şam'a doğru niyetlenerek Mekke'den yola çıktı. Hatice **Efendimiz**'e yardımcı olarak verdiği kölesi Meysere'den başka akrabalarından Huzeyme'yi dahi yardımcı olarak kervanla yola çıkarmıştı...

18

◆

ŞAM YOLUNDA AÇIĞA ÇIKANLAR

Kafile kızgın çölde başlangıçta hızla yol alırken, yolculuk ilerledikçe yavaşlamaya başladı... Bilhassa develerin tıka basa malla yüklü olması bu ağırlaşmaya sebep oluyordu...

Nihayet develerden ikisi iyice yürüyemez hâle gelerek kervanın gerisinde kaldılar... **Efendimiz** ise kafilenin en önünde gidiyordu... Kafilenin gerilerinden gelen Meysere bu iki devenin yürüyemez hâle geldiğini görünce telaşla **Efendimiz**'in yanına koştu...

Nasıl koşmasındı ya! Bu iki devenin yürüyememesi demek, sırtlarındaki iki deve yükü malın olduğu gibi çöle atılması demekti... Zira öteki develere bu mal taksim edildiği takdirde, onlarında bu duruma düşmesi işten bile değildi... Çünkü onlar da tıka basa doluydu.

– Ya Seyyidi, ya Seyyidi!.. diye, koşa koşa **Efendimiz**'in yanına geldi ve meseleyi anlattı...

Efendimiz bunun üzerine derhâl geri döndü ve kafilenin en arkasında güç belâ adım atan iki devenin yanına geldi... Devesinden indi, onları durdurttu ve bacaklarını tutarak okumaya başladı... Muhtemelen **Rabbi**ne dua ediyordu...

Meysere, Hatice'nin akrabası olan Huzeyme ve birkaç kişi merakla **Efendimiz**'in ne yaptığını seyrediyorlardı...

Efendimiz okumasını bitirdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi gene devesine bindi ve kafilenin başına doğru ilerledi...

Az sonra hayret verici bir durum ortaya çıktı... Yürüyemediklerinden şikâyet edilen o iki deve, sanki hiçbir şeyleri yokmuş gibi, hızlı hızlı yürümeye başlamışlardı...

Efendimiz'in kervanı nihayet çölü geçmiş, Şam topraklarına girmişti. O güzergâhı takiben her kervan gibi, gene Basra'da kervan mola verdi.

Efendimiz, bundan evvelki seyahatte olduğu gibi doğruca manastırın az ilerisindeki ağaçların altına gitti ve bundan evvelki gelişinde olduğu gibi ağaçların altına uzandı...

Eski hatıraları gözünün önünde canlanmaya başlamıştı... Zeytin ağacının gölgesinde bir an içinde kendi âlemine çekiliverdi... Bu sırada rahip Nasturâ da ağacın altındaki **Efendimiz**'i seyretmektedir...

O sırada yanına gelen **Efendimiz**'in yardımcısı köle Meysere'ye sorar:

– Ey Meysere, şu ağacın altında uzanan zât kimdir?

– O Mekke halkından birisidir... Rahip Nasturâ hayretle bakar ve kendi kendine konuşur:

– Bu ağacın altına Allâh Rasûlü'nden başkası inmemiştir!

Sonra Meysere'ye sorar tekrar:

– **O**'nun gözlerinde bir kırmızılık var mıdır? Meysere cevap verir:

– Evet, **O**'nun gözleri hep kırmızıdır...

Bunun üzerine rahip Nasturâ dalgın bir hâlde konuşur:

– O, bir Nebidir! Ve Nebilerin de sonuncusudur... Keşke ben, O'nun risâletle vazifelendirildiği zamana ulaşabilseydim.

Meysere, rahip Nasturâ'nın bu sözlerini iyice kafasına yerleştirmişti!

Kervan Basra'da çok kârlı bir iş yapmıştı... Kervandaki mallar çok iyi fiyatlarla satılmış, üstelik, Mekke'de çabucak satılabilecek mallar dahi oldukça düşük fiyatlarla temin edilebilmişti...

Kervan Basra'dan yola çıkmış ve Lût gölünün yanına kadar gelmişti... Meysere bir ara baktı, aynı bulut parçası, gene eskiden olduğu gibi

Efendimiz'in üzerinde gölge yaparak ilerliyordu... Bütün bu gördüklerinden ve işittiklerinden sonra, Hatice'nin **Efendimiz**'in hizmetine vermiş olduğu Meysere bütün kalbiyle **Efendimiz**'e bağlanmıştı... Yolda giderken sık sık dalıyor **Efendimiz**'i hayran hayran seyrediyordu...

Kafile uzun yolları aşmış, nihayet Vadii Fâtıma'ya gelmişti... Meysere devesini sürerek **Efendimiz**'in yanına yaklaştı, rica etti:

– Yâ Seyyidi, müsaade edersen önden gidip hanımefendiye geldiğimizi müjdeleyeyim, yaptıklarımızı anlatayım?

Efendimiz, Meysere'nin müjdelik almak istemesini sezmişti... Müsaade etti...

– Peki, yâ Meysere! Git de, müjdele bakalım...

Meysere devesini sürdü ve en süratli bir şekilde Hatice'nin evine geldi... Hatice de zaten o günlerde kervandan bir haber bekliyordu... Meysere, Mekke'ye vardı ve doğruca Hatice'nin huzuruna çıktı... Hatice de merakla olup biteni sordu... Meysere anlattı:

– Yâ Seyyidem, buradan çıktığımızdan bu yana bütün işlerimiz öylesine rast gitti ki, size tarif edemem... Hele yolda akıl almaz şeyler oldu ki, nasıl anlatacağımı bilemem...

Ve yolda ölmek üzere olan develerin **Efendimiz** tarafından nasıl koşar hâle getirildiğini; rahip Nasturâ'nın **Efendimiz** hakkında anlattıklarını; işlerinin nasıl rast gittiğini; yolda yemek yerken, yiyeceklerin nasıl fazla gelip daima arttığını; **Efendimiz**'in üstünde hep bir gölge olduğunu hayretler içinde anlatıp durdu...

Hatice bu olanları dinlerken hayretten hayrete düşüyordu... Daha evvel de belirttiğimiz gibi seyahate gitmişti ama hiç bu kadar büyük hâdiseler olmamıştı... Hatice'nin duyguları değişmeye başlamıştı...

Efendimiz'e karşı bambaşka bir hayranlık duyuyordu şimdi... Meysere'yi iyi bir müjdelikle savdı.

Yanındaki kadınlarla birlikte evin üst katına çıkarak **Efendimiz**'in yolunu gözlemeye başladı... Nihayet öğleye doğru kervan uzaklardan gözüktü... Yanındaki kadınlardan biri gelmekte olan kervanı Hatice'ye göstermişti... Hep birden kervanın geldiği tarafa doğru yöneldiler...

Hatice birdenbire irkildi ve kervanın başında gelen **Efendimiz**'i gösterdi... **Efendimiz** üzerinde büyük bir gölge olduğu hâlde geliyordu... Bir an daldı gitti, kendi âlemine...

Ne demişti Meysere? Rahip Nasturâ, Meysere'ye, **Muhammed**'in âhir zaman Nebisi olduğunu söylememiş miydi? Ya kendisinin gördüğü rüya! Amcasının oğlu Varaka nasıl tâbir etmişti rüyasını? **"Sen âhir zaman Nebisi'nin hanımı olacaksın."** dememiş miydi?

Ve yanındakileri savarak kapıya indi, **Efendimiz**'i karşıladı, **O**'ndan icab eden bilgiyi aldı... Anlattıklarını dinledi... Bu seyahat ticarî bakımdan çok verimli olmuştu... Olmuştu ya, fakat esas olarak bu seyahatin en önemli tarafı, seyahatin ticarî tarafı değil de **Efendimiz** ile Hatice'nin birbirlerini daha iyi tanıması idi...

Hatice ikinci kocasından da serbest kaldıktan sonra işleri iyice genişlemiş, Mekke'nin en sayılı taciresi olmuştu... Bunun yanı sıra güzelliği ve kültürü dillerde dolaşırdı... Mekke'nin birçok eşrafı kendisine evlenme teklif etmiş, fakat o hiçbirisine yanaşmamıştı... Hele gördüğü rüyadan sonra artık böyle mevzuları dahi açmaz olmuştu...

Efendimiz'e ait Meysere'den duydukları, kendisinin bildikleri, Hatice'nin gönlünde yepyeni duygular meydana getirmeye başlamıştı... Hatice, kısacası **Efendimiz**'i sevmeye, **O**'na karşı büyük bir yakınlık, hayranlık duymaya başlamıştı...

Hatice bir gün otururken aklına bu mesele geldi gene... O sırada Nüfeyse adlı bir kadın kendisine misafirliğe gelmişti... Dayanamadı ve oldukça samimi bulduğu bu kadına meseleyi açtı... Nüfeyse, zaten son günlerdeki değişikliklerinden Hatice'nin birtakım yeni duygular içinde olduğunu anlamıştı. Zeki bir kadındı...

– Sen hiç üzülme Hatice!

Diye Hatice'yi teselli etti... Ve sözlerine devam etti:

– Ben gider **O**'nunla münasip bir şekilde konuşur, ağzını ararım... Ne düşündüğünü böylelikle anlarız...

Ve bu konuşmadan sonra Nüfeyse doğruca **Efendimiz**'i buldu... Çeşitli günün meselelerinden söz edildikten sonra Nüfeyse sözü evlenme bahsine getirdi...

– Yaşın oldukça ilerledi... Senin bütün akranların evlenip çocuğa bile karıştı... Hâlbuki iyi bir aileye mensupsun; iyi ahlâkınla Mekke'de nam salmışsın! Kendine rahatlıkla bir eş bulabilirsin!

Efendimiz bu sözlere karşı biraz mahzun kaldı, düşündü ve durumunun evlenmek için uygun olmadığını belirtti...

Bu durum karşısında Nüfeyse şunu ileri sürdü:

– Fakat sen hem zengin, hem de güzel, üstelik iyi bir aileye mensup bir eş bulabilirsin kendine...

Efendimiz hayretle bunun kim olabileceğini sordu, Nüfeyse derhâl ismi ileri sürdü:

– Hatice!

Efendimiz'in aklı hiç yatmamıştı bu isme...

– O beni kabul etmez! Şehrin bütün zenginleri ona tâlip oldular, ama o hiçbirine de razı olmadı...

Nüfeyse **Efendimiz**'in itirazlarını karşıladı:

– Şayet bu teklif hoşuna gidiyorsa, sen kabul et; gerisine karışma... Ben kendisiyle konuşurum...

Efendimiz, bu teklifin kuru kuruya Nüfeyse tarafından ileri sürülmediğini anlayıvermişti...

19

◆

VE EVLENİŞ!

Daha sonraki günlerde **Efendimiz** meseleyi amcası Ebu Talib'e açtı... Ebu Talib durumu öğrenmek üzere Hatice'ye gitti ve teklife karşı ciddi olup olmadığını sordu... Hatice de ciddi olduğunu açıkladı...

Kısa bir zaman sonra Hatice ile **Efendimiz**'in nikâh tarihleri belli olmuştu... Hatice'nin babası Ficar harplerinden birisinde ölmüştü. Bu yüzden, Hatice'nin evliliğine müsaade etme salâhiyeti amcası Amr İbn Esed'de idi... Bu evliliğe onun da izin vermesi gerekiyordu...

Nikâh günü **Efendimiz** diğer amcalarıyla birlikte Hatice'nin evine gelmişti...

İslâm'da ve evvelinde sadece bir çiftin evliliği için bir karar alınır, daha sonra da nikâh muamelesi yapılırdı. Bunun dışında ne nişan töreni diye bir tören, ne de nişan yüzüğü diye bir yüzük vardır. Bu nişan ve nişanda takılan yüzük meselesi hristiyan âdetidir.

Hristiyanlıkta bu altın, ya da platin yüzükler kilisede papaz tarafından takılır... Bugün bize de geçen bu âdetin katiyetle İslâm'la bir alâkası bulunmamaktadır.

Hatice ise bazı akrabalarını nikâha çağırmasına rağmen, amcası Amr Bin Esed'e nikâhtan bahsetmemişti... Zira **Efendimiz'**in mali durumunun çok iyi olmaması sebebiyle bu amcasının muhalefet edeceğinden korkuyordu.

Nikâh yemeğine Hatice tarafından da birçok kimse katılmıştı... Yemek yenildikten sonra âdet üzere ilk sözü **Efendimiz**'in amcası Ebu Talib

alacaktı... Bu safhada bazı tarihçilerin yazdıkları, nikâha ait vakalar varsa da biz onların detayına girmemeyi tercih edeceğiz... Zira, bütün bunlar bazı tarihçilerin rivayetlerinden öteye geçememektedir...

Yemekte daha sonra Ebu Talib bir konuşma yapmış ve **Efendimiz**'i överek Hatice'yi eş olarak kendisine istemiştir... Ebu Talib'in konuşmasına, daha evvel Hatice'nin rüyasını tevil eden Varaka Bin Nevfel cevap vermiş ve **Efendimiz**'in Mekke halkı tarafından her cephesiyle müspet tanındığını belirterek, kendisinin Hatice'ye lâyık olduğunu anlatmıştı...

Bundan sonra **Efendimiz**'in amcası Ebu Talib sözü aldı ve şöyle konuştu:

– Yâ Varaka, şüphesiz ki sözlerin doğrudur... Ben de senin gibi düşünüyorum. Ancak bu akdin tamamlanması için, Hatice'nin amcası Amr Bin Esed'in de sana katılmasını dileriz... Bunun üzerine Amr Bin Esed ayağa kaktı ve şöyle konuştu:

– Ey Kureyş asilleri, siz şahit olunuz ki, Huveylid kızı Hatice'yi Abdullah oğlu **Muhammed**'e nikâhlıyorum!..

Bundan sonra gerek Hazreti Hatice'nin gerekse de Ebu Talib'in evinde develer kesildi ve ahaliye bir ziyafet verildi...

Efendimiz evlendiği zaman **yirmi beş**, Hazreti **Hatice** ise **kırk yaşında** bulunuyordu. Böylece Hazreti Hatice'nin görmüş olduğu müjde rüyası da yerini bulmuştu... Bu, birlikte huzur içinde yaşanılan yıllar yirmi beşi buldu...

Efendimiz'in ilk çocuğu erkek olmuş ve adını Kasım koymuşlardı... Bu çocuğun adından dolayıdır ki de **Efendimiz**'in künyesi **"EBU KASIM"** idi...

İkinci çocuğu Zeynep idi... **Efendimiz** otuz yaşında iken doğmuştu...

Üçüncü çocuğu Rukiyye idi ki, **Efendimiz** otuz üç yaşında iken dünyaya gelmişti...

Dördüncü çocuğu da Ümmü Gülsüm idi.

Beşinci çocuğu da Hazreti **Fâtımat'üz Zehra** idi... **Efendimiz** kırk yaşında iken doğmuştu.

Nihayet Hazreti Hatice'den olan altıncı çocuğu da **Abdullah** oluyordu!

Efendimiz'in çocuklarından **Fâtimat'üz Zehra** Hazretleri hariç, hepsi de ufak yaşlarda iken dünyadan ayrılmışlardı... **Fâtımat'üz Zehra** Hazretleri ise bilindiği gibi uzun ömürlü olmuş, ilerde göreceğimiz gibi Hazreti **Âli** ile evlenmiş ve Hazreti **Hasan** ile Hazreti **Hüseyin**'in dünyaya gelmesine vesile olmuştu...

Bilindiği gibi **Efendimiz**'in nesli mübareki Hazreti **Hasan** ile Hazreti **Hüseyin**'den neşet etmiştir... Hazreti **Hasan** neslinden gelen **Efendimiz**'in torunlarına **ŞERİF**; Hazreti **Hüseyin**'in neslinden gelen torunlarına ise **SEYYİD** denilmektedir...

20

◆

HZ. ÂLİ'NİN YANINA GELMESİ

Efendimiz evleneli beş yıl kadar olmuştu ki, bu arada oğlu Kasım vefat etmiş ve bu yüzden çok üzülmüştü... Aynı sene Amcası Ebu Talib'in oğlu oldu ve ona **ÂLİ** adını koydular... **Efendimiz**'in evini de neşeye kavuşturmuştu...

Bu arada Mekke'yi muazzam bir kıtlık sardı... Her şey ateş pahası idi... Ebu Talib kalabalık ailesini geçindirmekte büyük sıkıntı çekiyordu... Bu günlerden birisinde **Efendimiz** amcası Abbas'a gitti ve şunu teklif etti:

– Amcam Ebu Talib, çok kalabalık olan ailesini geçindirmek için büyük sıkıntı çekiyor... Bu sebeple çocuklarından ikisini bizim paylaşmamız ve böylelikle onun yükünü hafifletmemiz yerinde olur zannederim...

Hazreti Abbas da bu teklifi kabul etti ve beraberce Ebu Talib'in yanına gittiler... Ebu Talib onların teklifini dinledi ve çok sevdiği oğlu Akil'i yanına alıkoyarak **Âli** ile **Cafer**'i onlara verdi...

Efendimiz yanına Hazreti **Âli**'yi aldı; Hazreti Abbas da Cafer'i... Beş yaşındaki Ebu Talib'in oğlu **Âli** böylelikle **Efendimiz**'in yanına gelmiş oldu...

Hazreti Hatice, **Efendimiz** ile evlendikten sonra, yeğeni olan Hakim'den kendisi için Şam'dan bir köle satın alıp getirmesini istemişti... O da arap panayırlarından Zeyd Bin Harise adında bir çocuğu dört yüz dirheme satın alarak Hazreti Hatice'ye getirmişti...

Zeyd; Kelp kabilesindendi... 8 yaşında bir çocuktu... Bir gün annesiyle akrabalarına ziyarete giderken bir baskına uğramış ve esir edilerek

pazara satılmaya götürülmüştü... İşte o sırada satın alınmış ve Mekke'ye getirilmişti...

Hazreti Hatice Zeyd'i erkek çocuğu çok seven **Efendimiz**'e hediye etti... **Efendimiz** dahi, Zeyd kendisine hediye edilince derhâl onu azad etmiş ve evlat gibi yanında bulundurmaya başlamıştı...

21

◆

ZEYD'İN OĞULLUĞU

Bu arada Zeyd'in babası Harise ise oğlu Zeyd'i dört bir yanda arıyordu... Nihayet Mekke'ye uğradığında oğlunun burada olduğunu öğrendi... Derhâl Haremi Şerif'e geldi ve şöyle konuştu:

– Ey Abdullah oğlu... Ey Kureyşin efendisi... Siz Beytullâh'ın hadimi, misafirlerin doyurucususunuz... Biz, oğlumuzun sizin yanınızda bulunduğunu öğrenmiş olduğumuz için katınıza vardık... **Efendimiz** sordu:

– Oğlunuz kimdir?.

– Zeyd Bin Harise... Ben de Harise'yim...

– Bundan başka bir arzunuz var mıdır?

– Hayır, bundan başka bir arzumuz yok...

Bunun üzerine **Efendimiz** şu cevabı verdi:

– **Peki çağırın Zeyd'i buraya, dilediğini yapmakta serbesttir... Kimi seçerse onunla kalsın...**

Bu konuşmadan sonra Zeyd çağrıldı... Ve ona soruldu...

– Yâ Zeyd, tanırmısın bu kişileri?

– Evet, birisi babam, diğeri de amcamdır... Bunun üzerine **Efendimiz** Zeyd'e şöyle hitap etti:

– **Yâ Zeyd sen bizim yanımızda mı kalmayı tercih edersin, yoksa babanın yanına mı dönmeyi istersin...**

Zeyd bu soru karşısında bir an duraladı ve derhâl cevap verdi:

– **Hiç kimseyi sana tercih edemem… Sen bana herkesten yakınsın…**

Bu cevap Zeyd'in amca ve babasını büyük bir şok içinde bırakmıştı! Zira özbeöz çocuklarının böyle bir cevap verebileceğini asla hatırlarına bile getirmiyorlardı…

– Yazıklar olsun sana Zeyd! Demek sen köleliği hürriyete, sana en yakın olanlara tercih ediyorsun ha?..

– Hayır, ben köleliği değil, yakınlığı tercih ediyorum… Zira bu zât bana öyle yakınlık, öyle şefkat gösterdi ki ben onu kendi evimde bile görmedim!

Bu cevap karşısında Zeyd'in babası ve amcası iyice kızdı ve arkalarını dönerek oradan uzaklaştılar…

Efendimiz de Zeyd'i alarak Kureyşlilerin oturmakta olduğu Hicr'e gitti… Ve âdet olduğu üzere Zeyd'i oğul edindiğini şöyle açıkladı…

– **Ey hazirun! Şahit olunuz ki, bundan sonra Zeyd benim oğlumdur! O, bana vâristir; bende ona vârisim!**

22

◆

YAŞ OTUZ BEŞ...
KÂBE'NİN RESTORASYONU

Efendimiz otuz beş yaşına geldiği zaman, ortaya çıkan büyük bir hâdise, **O**'nun ismini Kureyş içinde çok daha yüceltmişti...

Milâdi 605 senesinde Kâbe'nin tamiri çok önemli bir mesele hâlini almıştı... Kâbe seneler senesi harap olmuş durumdaydı... Yağan yağmurların meydana getirdiği seller, Kâbe'nin temellerinde geniş çatlaklar meydana getirmişti...

Hazreti **İbrahim** tarafından inşa edilen Kâbe bir adam boyunda idi ve dört duvardan ibaretti... Üstünde bir çatı da bulunmuyordu...

Bazı hırsızların girerek Kâbe içindeki kıymetli eşyaları çalmasından korkan Kureyş halkı, kaç defa onu tamir etmek istemişlerse de, el sürülemeyeceği endişesi ile bundan vazgeçmişlerdi.

Mübarek haneye girildiği zaman, kapıya bitişik olan yerde, sağ tarafta bir kuyu vardı...Kâbe'ye hediye edilen şeyler bu kuyunun altında muhafaza edilirdi...

Rivayete göre çok eskiden, Cürhüm'lülerden birisi şeytanın düzenine kanarak o kuyuya kavuşmak hevesiyle, bir fırsatını bulup gece vakti bir yılan gibi kuyuya süzülmüştü...

Fakat delikanlı bu hareketiyle kendine ettiğini fark etmiyordu... Kuyunun içindeki hazineyi kaçırayım derken, ansızın kuyu üzerine

kaydı ve bu Cürhüm'lü delikanlı yapmak istediği kurnazlığa karşı canıyla cevap verdi...

Yine eski inanışlara göre bu hâdiselerden sonra, Kâbe'ye **Allâh** tarafından bir ejder, Kâbe muhafızı olarak gönderilmişti... Beyaz bedenli, başı ve kuyruğu siyah olan, kocaman bir kafası bulunan bu yılan, Kâbe'ye kim el uzatsa, derhâl dışarı doğru uzanır ağzını açarak korkunç tıslamalarda bulunurdu...

Bu yılan, güneşli günlerde Kâbe'nin duvarına çıkar, ve rengi uzaktan ateş gibi parlardı... Kazara birisi o tarafa yanaşırsa, kocaman ağzını açarak acayip sesler çıkarır, zehirli dişlerini gösterirdi... İşte bu yüzden de yıllar boyu Kâbe'ye ne hırsızlık, ne de tamir maksadıyla kimse yaklaşamazdı...

Kâbe sellerle iyiden iyiye harap olmuştu... Bazen sel suları Kâbe'nin içine kadar girer ve içerisini çakıl taşları ve balçıkla doldururdu. Bu sırada bir kadının ateş yakarken sıçrattığı kıvılcım, Kâbe'nin örtüsünün yanmasına ve bu arada kapılarının da fena hâlde yanarak harap olmasına yol açmıştı.

Tam bu sıralarda da şiddetli bir fırtına, Rum mühendislerinden Bakom'a ait bir gemiyi Cidde sahillerine atmış ve kıyıda parçalamıştı... Bu geminin yükü, yumuşak beyaz taş, tahta direk ve demirden ibaretti... Rum imparatoru bunları, Fars'lıların yakmış oldukları bir kilisenin tamiri için yollamaktaydı... Mısır'dan yüklenmiş Habeş'e gidiyordu...

Mekke'liler geminin Cidde'de parçalandığını haber alınca, Velid bin Mugıyre'yi Kureyş'ten bazı kimselerle birlikte Cidde'ye yolladılar... Bu heyet Rum mimar Bakom'dan gemi yükünü aldılar. Ve kendisini dahi Mekke'ye getirerek Kâbe'nin yapımı için yardımcı olmasını istediler...

Bundan sonra Mekke halkı hep birlikte Kâbe'nin yeniden inşası için taş ve gerekli maddeleri toplamaya koyuldular... Nihayet bütün gerekli

olan malzemenin toplanması bitmiş ve Kâbe'nin çatlak duvarlarının yıkımına sıra gelmişti. Ancak içerdeki kuyuya yerleşmiş olan parlak yılana dokunmaya kimse cesaret edemiyordu... Bu yılan nasıl def edilecekti?..

Bir tesadüf(!) bu mesele de hâlloluverdi! Yılan bu günlerden birinde duvarın üzerinde güneşlenirken birdenbire peydah olan bir büyük kuş onu yakalayıp götürüvermişti...

Bu hâdise de Kureyşlilerce çok mesut bir şey olarak kutlandı...

Mahzum oğullarından Ebu Vehb harekete geçti ve;

– Ey duvarlar, sizin miadınız dolmuş, yenilerinin yapılma vakti gelmiştir; diyerek ilk kazmayı vurdu ve taşlardan birisini yerinden attı... Ancak bu atılan taş, havada dönmüş ve tekrar eski yerine düşmüştü!

Herkes bu hâdise karşısında şaşakaldı!

Bunun üzerine Velid bin Mugıyre ileri çıktı ve:

– **Ey Kureyşliler, içinizde temiz olmayanlar, kazançları meşru olmayanlar bu inşaata yaklaşmasınlar.**

Sonra ellerini semâya kaldırıp dua etti:

– **Ey Rabbimiz, bu binayı rızan için tamir etmek istiyoruz... Lütfen bize yardım et...**

Ve bundan sonra Kâbe'nin iki köşesi arasındaki taşları indirmeye başladı... Kureyş halkı ise yanaşmadılar... Velid birkaç taş daha indirdikten sonra bıraktı ve hepsi de dağıldılar... Kureyş halkı o gece Velid'i merakla izledi...

Acaba bir şey olacak, çarpılacak mıydı?..

Ertesi sabah Velid sapasağlam kalktı ve Kâbe'nin diğer taşlarını sökmeye başladı... Bunu gören diğer Kureyşliler de onunla birlikte yıkıma başladılar... Ve bu yıkım devam etti temele dek...

Temele geldikleri zaman diş şeklinde birbirlerine girmiş büyük zümrüt taşlar görüldü... Yıkımda çalışan Kureyşliler buna şaştılar... İçlerinden birisi elindeki küsküyü bu iki yeşil taşın ortasına sokup, onları sökmek için zorladı... Sallanmaya başlayıverdi bu hareketle birlikte bütün Mekke!

O Kureyşlinin zorlaması zelzeleye yol açmıştı... Bunun üzerine derhâl yıkım, kazma işlerine son verildi ve inşaatın bu taşlar üzerinden başlamasına karar verildi...

İbni İshak'ın kendisine bir Kureyşli tarafından rivayet edildiğini açıklayarak bildirdiğine göre:

Kâbe'nin yıkılan doğu köşesinde Hacerül Esved'in altında SÜRYANCA yazılı bir taş buldular... Yahudi âlimlerinden biri gelip bu yazıyı okuyuncaya kadar da kimse mânâsını anlayamadı... Yahudi âliminin okuyup tercüme ettiğine göre yazıda şöyle denilmekteydi:

"Ben, Bekke'nin (Mekke) sahibi olan Allâh'ım! O'nu, gökleri ve yeri yarattığım, Güneş'e ve Ay'a şekil verdiğim ve onları yedi felekle berk ettiğim gün yarattım! Mekke'nin iki dağı (Halebi'ye göre karşılıklı olan Ebu Kubeys ile Kuaykıan dağları) **ortadan kalkmadıkça, bunlar zeval bulmazlar... Mekke'nin suyu ve sütü Mekke'liler için mübarek kılınmıştır!"**

Bir yazı da makâmı İbrahim'de buldular... Onda da:

"Mekke şehri ki: Onda Allâh'ın Beyti haramı bulunmaktadır; oraya üç yoldan rızık gelir... O'nun halkından ilkine bile dokunmak helal değildir."

Sözleri yazılı idi...

İlk muhaddislerden Ma'mer bin Raşid'in El Camii'nde İmamı Zühri'den nakline göre:

Mekke'de bulunan taşın bir yüzünde, İbni İshak'ın rivayet ettiği ilk yazı vardı... Taşın ikinci yüzünde ise şu yazılı idi:

"Ben, Bekke'nin sahibi Allâh'ım! Rahmi yarattım! O benim ismimden ayrılmıştır... Kim onu birleştirirse, ben de onu birleştiririm. Kim onu koparırsa ben de onu koparırım!"

Taşın üçüncü yüzünde de şöyle deniliyordu:

"Ben, Bekke sahibi olan Allâh'ım! Hayrı ve şerri yarattım! İki eli hayırda olan kimseye ne mutlu! İki eli şerrde olan kimseye ne yazık!"

23

◆

HACERÜL ESVED

Nihayet Kâbe'nin duvarı örüle örüle Hacerül Esved'in bulunduğu seviyeye gelindi... Burada çok büyük bir meseleyle karşılaşıldı. Zira her kabile Hacerül Esved'i kendisinin yerine koymak hakkına sahip olduğunu idda ediyordu... Konuşmalar yavaş yavaş tartışmaya dökülmüş ve tartışma da yavaş yavaş itişip kakışmaya çevrilmeye başlanmıştı...

Abdülkadir oğulları ile Adiyy oğulları sözü öylesine ileri götürdüler ki, bu uğurda başlarını ortaya koyduklarını söylemişler ve ellerini kılıçlarına atmışlardı... Ve bu iddialarını ispat içinde cahiliyet devri adeti olarak kocaman bir deve kesip, kanını yaladılar ve devenin biriken kanını getirerek aralarına döktüler...

Bu anlaşmazlık yüzünden icabı hâlinde, aralarında böylesine kan akıtılacağına işaretti... Bu yüzden de "kan yalayıcılar" lâkabıyla kitaplara geçtiler... Aradan böylelikle beş gün geçti... Fakat mesele bir türlü hâllolamıyordu... Kâbe ululari düşünmeye başladılar, meseleye bir hâl yolu bulmak için... Bütün mesele hiçbir kabilenin gurur ve şerefine dokunmadan Hacerül Esved'i yerine koymaktı.

Nihayet bu ululaın toplantılarından birisi sırasında iyice yaşlılardan birisi ortaya şu teklifi attı:

– Ey Kureyş ululari... Aramızda bir saat tayin edelim... Bu saatte her kim Haremi Şerif'e girerse, onu hakem seçelim... Bu davayı onun seçimine bırakalım... O nasıl ileri sürerse onu tatbik edelim...

Kureyş ulları bu teklifi kabul ettiler ve aralarında belirli bir saat tespit ettiler... Ertesi günü sabahın çok erken saati idi... O sırada Haremi Şerif'e ilk gelecek olan şahıs, bir gün evvelki anlaşmada olduğu üzere onlara hakemlik edecekti.

Kureyş'in ulları belirtilen saatte tespit edilen yerde toplanmışlar, içeri girecek olan şahsı beklemeye başlamışlardı... Acaba ilk olarak Haremi Şerif'e kim girecekti?.. Birden bütün gözler Babüs Selâm'a (büyük kapı) çevrildi!

Sabahın bu erken saatinde içeri giren, bütün Mekke'lilerin sevdikleri ve güvendikleri bir şahıstı... **MUHAMMED-ÜL EMİN** idi sabahın bu erken saatinde Haremi Şerif'e giren... Bu gelen şahıs hakkında hepsi de çok memnun olmuşlardı...

– İşte tam bîtaraf bir kimse... diyerek **Efendimiz**'in yanına koştular ve:

– Yâ **Muhammed-ül Emin**, eğer rıza gösterirsen, bir hakem olarak seçilmiş bulunuyorsun. Her ne hükme varırsan, bu hepimiz tarafından olduğu gibi kabul edilecektir...

Efendimiz Kureyş ullarının bu ümidini hiç de boşa çıkarmadı... Şimdi herkesin kafasındaki sual, dört kabilenin de ayrı ayrı nasıl memnun edilerek Hacerül Esved'in yerine konulacağı idi...

Efendimiz bu meselenin hâl yolunu bir anda buldu ve onlara şöyle seslenerek açıkladı.

– **Ey Kureyş'in ulları... Bana büyükçe, bir dört köşe örtü getiriniz!**

Yaygı derhâl getirildi...

Efendimiz mübarek elleriyle Hacerül Esved'i yerinden alıp bu yaygının üzerine koydu ve ondan sonra da onlara döndü:

– **Yâ Abdimenaf oğulları...**

– **Yâ Abdüd dar oğulları...**

– Yâ Mahzun oğulları…

– Yâ Adiyy oğulları… Aranızdan en şerefli birer kişiyi temsilci seçiniz ve onlar kabileniz adına bu örtünün birer ucundan tutarak Kâbe'deki yerine götürsün!

Bu çözüm yolu kimsenin aklına gelmemişti… Büyük kavgalara yol açabilecek o muazzam mesele böylelikle gayet kolay, kimsenin de aklına gelmedik bir şekilde hâllolvermişti… Hacerül Esved bu dörtlü tarafından taşınarak Kâbe'deki yerine kadar getirildi ve o seviyeye kadar yükseltildi…

İşte o zaman **Efendimiz** mübarek elleri ile örtünün içindeki Hacerül Esved'i alarak Kâbe'nin kapısının karşısından bakılınca sol tarafına rastlayan, takriben bir insan boyu yüksekliğindeki yerine yerleştirdi…

Böylece, Kureyş'te belki de bir harbe yol açabilecek hâdiseler **Efendimiz**'in buluşuyla hâllomuş, **O**'nun şerefini bir misli daha arttırmıştı…

24

◆

EBU BEKR

Mekke'de çok sevilen zâtlardan birisi de Teym oğullarından Ebu Bekir idi... Cömert, güzel ahlâklı, bol bol ziyafet veren bir kimse olduğundan bütün Mekke halkı kendisini severdi... Çoğunlukla Haremi Şerife gelir ve burada kendisine ayrılan dairede oturarak gelen misafirlerini karşılardı...

Ebu Bekir, **Efendimiz**'den iki yaş ufaktı... Ayrıca Ebu Bekir ile **Efendimiz**'in yedinci batında dedeleri Ka'b oğlu Müre olarak birleşmekte idi... İki yakın **DOST**'tular... Birçok zamanları bir arada geçerdi... Bir defasında putların ve Kâbe'nin yanından geçerken Haremi Şerif'teki inanç mevzusu açılmıştı...

Efendimiz'e şöyle sordu:

– Ey Emin kardeşim; niye sen de diğer Kureyşliler gibi putlara secde etmez, bu tasvirlere hürmet etmezsin?

Efendimiz cevap verdi:

– Yâ Ebu Bekir, şu insanların ağaçtan, taştan yaptıkları putlara tapınmalarını bir türlü aklım almıyor... Bunların ne bir zararı olabilir, ne de faydaları dokunabilir... Elbetteki bizleri halkeden, rızkımızı veren bir Allâh olmalıdır!

Ebu Bekir de zaten aynı düşünceleri paylaşıyordu... **Efendimiz**'e şöyle cevap verdi:

– Benim de aklımdan aynı şeyler geçiyor! Fakat bilemiyorum ki, bizim aradığımız, bizi tatmin edecek o din nasıldır? Ancak mutlaka

onun bir yolu olması lazım...

Efendimiz, bu mevzu açıldığı zaman düşünüyordu derin derin... Ebu Bekir devam etti konuşmasına...

– İşte bu yüzden de ben dahi, senin gibi düşünüyor, bu sebeple de şu putlara secde edemiyorum... Düşünüyorum ki, bizi halkeden Allâh'ın elbette sevdiği bir dini olmalı... Ancak bize bu mübarek yolu gösterecek olan elçisi var mı dünyada?..

Ve bu çeşit meseleler sık sık aralarında konuşuluyordu...

O zamanlarda Mekke çevresinde çeşitli mahallerde, senenin belirli aylarında panayırlar kurulurdu... Bu panayırların en meşhurlarından birisi de Ukaz panayırı idi... **Efendimiz**'le Ebu Bekir bu panayıra giderlerdi.

25

◆

UKAZ PANAYIRI

İşte Risâlet vazifesinin verilmesinden bir iki yıl evvelindeyiz şimdi... **Efendimiz**, yanında Ebu Bekir olduğu hâlde panayırda dolaşıyorlar... Az ilerde, yaşlı, beyaz sakallı birisi, devesini çökertmiş ve bir kürsü gibi devenin hörgücünü kullanarak halka vaaz ediyor...

Efendimiz, yanında yürüyen Ebu Bekir'e sordu:

– Kim bu kişi?..

– İyad kabilesinin ulusu... Çöller vaizi diye tanınır... Saide oğlu Kuss... Hâkim ve şairlerdendir...

Bu konuşmalarla birlikte vaizin etrafını çevirmiş bulunan halkın yanına doğru yürüyorlardı...

Saide oğlu Kuss şöyle konuşuyordu:

"Ey Âdemoğulları... Sözlerime kulak veriniz ve onları anlamaya çalışınız!

Her yaşayan ölür ve bu dünyadan geçer gider... Olması lazım gelen şeyler olur... Çocuklar doğar, büyür ve ana babalarının yerini tutar... Ölümler, birleşmeler, ayrılmalar olur; her şey mahvolup gider... Olayların ardı arası kesilmez, hepsi de birbiri ardı sürüp gider...

Ne görüyorsunuz? İnsanlardan gelen kalmıyor; giden de gelmiyor! Acaba neden gidip de geri dönmezler? Gittikleri yerden çok mu hoşlanıyorlar? Yoksa yattıkları yerden kalkmak mı

istemiyorlar? Yoksa, orada bırakıldıkları hâlde kalıyorlar da, onların geri gelmelerine müsaade mi edilmiyor?

Yemin ederim ki Allâh katında makûl bir din vardır ki, bu şimdi üzere bulunduğumuzdan çok daha sevgilidir... <u>Allâh'ın bir elçisi vardır ki, bunun gelmesi artık çok yaklaşmıştır... Gölgesi bugün başımızın üzerinde dolaşmaktadır bu Allâh elçisinin.</u> O'nu görüp iman edeceklere ne mutlu... Yazık o bahtsız kimselere ki, O'na isyan ederler... Gaflet içinde ömür tüketirler...

Ey İyad oğulları! Nerede bugün dedeleriniz?.. Nerede o bir zamanlar yapılmış kocaman yapılar?.. Nerede onları yükseltenler?.. Nerede dünya varlığına kanıp da " Ben sizin ilâhınızım" diyen Firavun ve Nemrud?.. Onlar sizden çok daha kuvvetli değil miydiler?.. Zaman, onların ve diğerlerinin hepsini değirmende öğüttü, toprak etti... Ne kemikleri kaldı, ne de yerleri yurtları... Şimdi onların yurtlarında köpekler şenlik yapıyor!

Ey Âdemoğulları! Sakın geçmiştekiler gibi gaflet uykusuna dalmayın! Hepimiz geldik göçeceğiz! Ardımızda kalacak olan hepimizi halkeden Allâh'tır... Ancak nedir O'nun yolu? Onu da gösterecektir... Yakında gelecek olan elçisi elbette ki o büyük dini bize göstercektir!

Ey ölüye ağlayan kimse! Onlar mezarlarında yatıyorlar! Belki de çürümüş kefenleriyle... Bırak onları kendi hâllerine... Zira onlar belli bir güne kadar öylece kalacaklar, sizin onları uzatmış olduğunuz yerlerde... Bir çağırıcı uyandıracaktır! Hepsi de uyanıp, bu davete icabet edeceklerdir, isteyerek yahut istemeyerek..."

...Ve Saide oğlu Kuss'un konuşması böylece devam ediyordu...

Saide oğlu Kuss devrinin birkaç HANÎF'inden biriydi... Onlar, tek bir yaratıcıya inanıyorlar, insanların bu Dünya'da başıboş

yaşamadıklarını kabul ediyorlardı... Ancak bu yaratıcıya nasıl şükürde bulunabilinirdi? Onlar bunu da içlerinden geldiği gibi yaparak günlerini geçiriyor, **Allâh RASÛLÜ'nü** bekliyorlardı...

26

◆

VAHYE DOĞRU

Ve biz de artık fazla vakit geçirmeden o mübarek güne uzanalım ve Risâletin bildirildiği günlere gelelim...

Efendimiz otuz dokuz yaşına geldiği zaman durumunda eskiye kıyasla muazzam bir gelişme başladı... Zaten zamanının çoğunu Hira (Nûr) dağındaki mağarasında geçiren **Efendimiz**, çeşitli sesler duymaya başlamıştı ki, bazı nûrları görür bir hâle gelmişti!

Bu hâl öylesine ileri gitmeye başlamıştı ki, artık yolda yürürken ağaçlar, kayalar kendini ismi ile çağırıyor; kendisine selâm veriyorlardı... **Efendimiz**, Mekke'den üç mil (beş-altı kilometre) uzaktaki Hira dağındaki mağarasında istediği gibi, dilediği zaman ibadet ettikten sonra şehre dönüyor ve Kâbe'yi yedi defa tavaf ediyordu...

Nihayet bu idrak edilemez hâl gelişti ve **Efendimiz** kırk yaşına altı ay kadar bir zaman kala, gün gibi aşikâr rüyalar görmeye başladı... Gece gördüğü rüyalar, ertesi gün aynen çıkıyordu... Gece rüyasında, kimi, nerede, ne iş yaparken görmüşse, ertesi gün de, aynı şahsı aynı işi yaparken görüyordu...

Bu durum da altı ay kadar sürdü... Milâdi tarih ile 611 yılının Şubat ayına rastlayan Ramazan ayı idi. Ve muhtemelen de Kadir gecesiydi ki o gece, **Efendimiz** gene Hira dağında ibadetle meşgûldü...

Gelin şimdi bundan sonrasını Sahihi Buhari'den, Hazreti Aişe'nin ağzından dinleyelim:

“Rasûlullâh sallâllâhu aleyhi vesellem’in ilk vahiy başlangıcı, uykuda sahih rüya görmek olmuştur... Hiçbir rüya görmezdi ki, sabah aydınlığı gibi vazıh ve aşikâr zuhur etmesin...

Ondan sonra kalbine yalnızlık muhabbeti ilka olundu... Artık Hira’daki mağara içinde halvet güzelliğini yaşayıp; orada belli bir sureyi ibadetle geçirip, zamanını böylece değerlendirirdi...

Sonra tekrar eşinin yanına döner, kısa bir süre onunla ilgilenir ve tekrar yiyecek alıp dağa geri dönerdi...

Nihayet Rasûlullâh sallâllâhu aleyhi vesellem’e bir gün Hira’daki mağarada bulunduğu sırada emr-i Hak (yani vahiy) geldi... Şöyle ki, bir melek O’na gelip:

– Oku!.. dedi. O da:

– Ben okuyamam!.. cevabını verdi.

Zâtı Akdes Risâlet Penahı buyurdu ki:

“O zaman melek beni alıp gücüm kesilinceye kadar sıkıştırdı. Sonra beni bırakıp yine;

– Oku!.. dedi.

Ben de;

– Okuyamam! dedim...

Nihayet beni alıp üçüncü defa sıkıştırdı sonra beni bırakıp:

– MAHLÛKATI YARATAN RABBİNİN İSMİYLE OKU!.. O İNSANI ALAKTAN (pıhtılaşmış kandan, genlerden) **HALKETTİ... OKU, RABBİN EKREM’DİR Kİ O KALEMLE ÖĞRETTİ... dedi.”**

Bunun üzerine Rasûlullâh sallâllâhu aleyhi vesellem, kendisine vahyolunan bu âyeti kerîmeleri tekrarlayarak, yüreği titreyerek döndü...

Hatice bin Huveylid’in yanına girerek:

– Beni sarıp örtünüz, beni sarıp örtünüz!.. buyurdu.

Heyecanı geçinceye kadar vücudu mübarekesini sarıp örttüler... Ondan sonra Hazreti Muhammed sallâllâhu aleyhi vessellem vuku bulan hâli Hatice'ye naklederek:

– Kendimden korktum!.. dedi.

Hatice (radıyallâhu anh) da cevap verdi:

– Öyle deme! Allâh'a kasem ederim ki, Allâh hiçbir vakit seni utandırmaz... Çünkü sen akrabana bakarsın, işini görmekten âciz olanların ağırlığını yüklenirsin; fakire verir, kimsenin kazandırmayacağını kazandırırsın... Misafiri ağırlar; Hak yolunda zuhur eden olaylarda lüzumlü şeylerle (halka) yardım edersin!

Bundan sonra Hatice (r.a.), Hazreti Rasûlü Ekrem'i birlikte alıp amcaoğlu Varaka bin Nevfel bin Esed bin Abdül Uzza'ya götürdü... Bu zât, zamanı cahiliyette Hristiyanlık dinine dâhil olmuş bir kimse olup, İbranice yazı bilir ve İncil'den meşiyyeti ilâhiye taalluk ettiği mikdarda öteberi yazardı...

Varaka gözleri âmâ terki dünya olmuş bir piri fâni idi... Hatice (r.a.) amcaoğlu Varaka'ya:

– Amcaoğlu, dinle bak, kardeşinin oğlu ne söylüyor! dedi... Varaka:

– Ne var kardeşim oğlu? diye sorunca, Rasûlullâh (aleyhisSelâm) gördüğü şeyleri kendisine ihbar etti. Bunun üzerine Varaka dedi ki:

– Bu gördüğün, Allâhû Teâlâ'nın Musa'ya (aleyhisSelâm) tenzil ettiği Nâmûs'dur. Ah keşke senin davet günlerinde genç olsaydım. Kavmin seni çıkardıkları zaman keşke ber-hayat olsam!

Bunun üzerine Rasûlullâh (aleyhisSelâm):

– Onlar beni çıkaracaklar da mı? diye sordu... O da:

– Evet, zira senin gibi bir şey getirmiş bir kimse yoktur ki, düşmanlığa uğramasın... Şayet senin davet günlerine yetişirsem,

sana son derece yardım ederim...

Ondan çok geçmedi Varaka da vefat etti... (Ve bundan sonra da) Vahye ara veridi...”

Efendimiz’in Hazreti Hatice ile birlikte Varaka’dan döndükten sonra da bir zaman korkusu geçmemişti...

Bu devrede **Efendimiz kırk**, Hz. **Hatice ise 55 yaşındaydı...** Bir gün evde oturuyordu ki, birdenbire odada, daha önce de görmüş olduğu Cebrâil (yahut Cibrîl, aynı isimlerdir) ile karşılaştı... Derhâl Hazreti Hatice’ye seslendi!..

– Yâ Hatice, bak o melek gene geldi işte!

Bunun üzerine Hazreti Hatice yanındaki bir sedire oturdu ve:

– Mâdemki öyle, gel sağ yanıma otur! dedi.

Efendimiz de Hazreti Hatice’nin dediklerini yaparak onun sağ yanına oturdu... Bundan sonra Hazreti Hatice sordu:

– Şimdi hâlâ o meleği görüyor musun?

– Evet, görüyorum yâ Hatice!

Hazreti Hatice bundan sonra **Efendimiz**’i sol yanına oturttu ve gene aynı suali sordu:

– Şimdi hâlâ o meleği görüyor musun?

– **Evet, görüyorum yâ Hatice!**

Bunun üzerine Hazreti Hatice, **Efendimiz**’i kucağına oturttu... Ve tekrar sordu:

– Gene görebiliyor musun?

– **Evet!**

Bunun üzerine Hazreti Hatice başını, kollarını açtı ve eteğini kaldırdı ve bu hususi hâl üzere tekrar sordu:

– Ya şimdi hâlâ görüyor musun?

– **Hayır, şimdi kayboldu!**

– Onun bir melek olduğuna kanaat getirdim! Zira o cin olsaydı, mahrem bir hâlde olmamıza rağmen yanımızdan kaçmazdı...

Hazreti Hatice'ye muhtemelen bu deneyi amcaoğlu Varaka öğretmişti, tamamıyla ikna olabilmeleri için...

Cibrîl AleyhisSelâm ilk vahyi getirmesinden bir zaman geçti ki, hiçbir vahiy nâzil olmadı... Bu **"fetret"** kelimesiyle ifade olunan devir bir deyişe göre on beş gün, ve diğer nakillere göre de bir ay, üç ay, bir sene, yahutta üç sene sürdü...

Efendimiz vahyin kesilmesinden dolayı büyük üzüntü duydu... Bu yüzden birkaç kere yüksek dağ tepelerinden kendini aşağıya atmak istemişse de, birdenbire görünen İsrafil AleyhisSelâm **O**'na mâni oldu...

Nihayet bir gün... Gene bundan sonrasını **Efendimiz**'in ağzından dinleyelim:

Ben (bir gün) **yürürken, birdenbire gökyüzü tarafından bir ses işittim... Başımı kaldırdım, bir de baktım ki, Hira'da bana gelen melek (yani Cibrîl AleyhisSelâm) semâ ile arz arasında bir kürsü üzerinde oturmuş! Çok ziyade korktum... (Evime) dönüp:**

– Beni örtün, beni örtün demeye başladım... Bunun üzerine Allâhû Teâlâ:

"EY MÜDDESSİR (bürünmüş olan)**!**

KALK DA UYAR!

RABBİNİN YÜCE AZAMETİNİ FARK ET!

ELBİSELERİNİ (bilincini - beynini) **ARINDIR!**

RÜCZ'DEN (her türlü şirkten, yanlış değerlendirmekten) **KAÇIN!"**

âyetlerini inzâl etti.

Efendimiz'e Kurân'ın nâzil olması, görüldüğü üzere vahiy olaraktır. Vahiy, sekiz ayrı şekilde izhar olmuştur.

Şimdi kısaca **Efendimiz**'e ne şekilde vahiy geldiğini inceleyelim...

Birinci mertebe: Rüyayı sâdıka'dır (gerçek rüya). Yukarıda naklettiğimiz birinci hadîs-î şerîfte görüldüğü gibi, Nübüvvetin ilk altı ayında **Efendimiz** gece bir rüya görmezdi ki, ertesi günü aynen çıkmasın... Hatta bazen vahyin **Efendimiz**'e rüyada bile nâzil olduğu vâki bulunmaktaydı...

İkinci mertebe: Yakaza hâlinde, yani gözleri kapalı uyanık bulunurken, Cibrîl görünmez, fakat vahiy olunması icap eden âyetleri **Efendimiz**'in kalbine ilka ederdi... Nitekim;

"Şüphesiz Ruh-ül Kuds Cibrîl AleyhisSelâm kalbime şu sözü nefh etti:

Hiçbir nefs, bütün rızkını tamam olarak almadıkça ölmez... Öyle ise Allâh'dan sakınınız da rızkınızı güzel, meşru, mürüvvete lâyık yollardan arayınız!"

Hadîs-î şerîf'i bu çeşit vahiy mertebesidir...

Üçüncü mertebe: Vahyin bu mertebesinde, Cibrîl AleyhisSelâm bir insan sûretinde gelir ve emirleri **Efendimiz**'e tebliğ ederdi... Cibrîl AleyhisSelâm insan sûretine girdiğinde umumiyetle sahabeden Dihye bin Halife el Kelbi'yi tercih eder ve onun sûret ve kıyafetinde gelirdi... Bundan başka bazen bir Arabi sûretinde de geldiği vâki olurdu...

Dördüncü mertebe: Bu mertebedeki vahyin inzâlini açıklamadan önce, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın durumu izah eden birkaç hadisini nakledelim:

Allâhû Teâlâ semâda bir hüküm ve kazayı ilâhîyi tebliğ buyurmak istediği zaman, melekler bir kayaya çarpan demir zincir gibi gelen kavli celîli Rabbül izzete karşı kemâli huşûlarından dolayı kanatlarını çırpıp, huşû içinde secdeye kapanırlar...

İçlerinden haşyet kalkınca; Rabbimiz ne buyurdu, diye birbirlerine sorarlar... Ve birbirlerine, Rabbimiz Hakkı buyurdu,

derler… Yüce kibriyâ sıfatıyla muttasıf olan O'dur, derler…"

İbni Mes'ud (r.a.)'dan mervi olan bir hadis:

"Allâhû Teâlâ bir Emri Subhaniyi vahyetmek istediğinde, Allâh haşyetinden dolayı semâyı bir titreme alır… Ehli semâvat bunu duyunca, hemen bihut bir hâlde düşüp secdeye kapanırlar… İlk kendine gelen Cibrîl AleyhisSelâm olur… Ve vahyi ilâhîyi hâmil olarak gönderildiği yere gider… İster semâda ister arzda tebliğ edeceği mahale varıncaya kadar, semâdan semâya geçtikçe melekler; Rabbimiz ne buyurdu? diye sorarlar… O da: Hakkı buyurdu!.. der. Ülüvvü Kibriyâ sahibi O'dur; cevabını verir… Melekler de onun cevabını tekrar ederler…"

Yukarıda ki hadislerde buyurulduğu üzere, meleklerin de vahiy alışı bu mertebeye girer…

İşte bu vahiy hâlinde **Efendimiz** AleyhisSelâm en soğuk günlerde dahi çok terler, üzerine bindiği deve dahi bu ağırlığa tahammül edemeyerek yere çökerdi.

Nitekim Arafat'ta **Efendimiz** AleyhisSelâm deveye binmiş bir hâlde iken, Sûre-i Mâide'nin nüzûlü sırasında bu hâl meydana gelmişti… Devenin bacakları az daha hurdahaş hâle geliyordu…

Gene böyle bir vahy hâlinde iken, **Efendimiz**'in dizleri vahiy kâtiplerinden Zeyd bin Sabit'i Ensari (r.a.)'ın dizi üzerinde iken, Zeyd öylesine bir ağırlık hissetmişti ki, az daha bacağının kırılacağını hissetmişti… Bu durumu vahiy kâtibi olan Zeyd (r.a.) şöyle anlatırdı:

– Rasûlullâh AleyhisSelâm'a gelen vahyi yazardım. Vahiy nâzil olduğu zaman Rasûlullâh AleyhisSelâm'ı bir sıkıntı kaplar, inci taneleri gibi şiddetli bir ter dökerdi de ondan sonra açılırdı… Kendileri bazen söylerler, ben de yazardım… İşimi bitirinceye kadar zahmet çekerdim ki, ayağım kırılıyor zanneder ve artık bir daha

yürüyemem derdim... Sûre-i Mâide nüzûl ettiğinde de sûrenin ağırlığından bir vahiy kâtibinin az kalsın bilekleri kırılacaktı...

Ebu Hüreyre (r.a) ise bu durumu şöyle naklederdi:

– Vahy nâzil olduğunda, Rasûlullâh tamamlanmasına kadar, hiçbirimiz başımızı kaldırıp mübarek yüzüne bakamazdık... Vahiy nâzil olurken, en evvel vücudu âlilerine bir titreme gelirdi... Kendilerini gam ve hüzün istila eder, vechi mübarekleri kül gibi olur, gözlerini kaparlar ve horultuya benzer, şiddetli şiddetli nefes alırlardı...

Ayrıca böyle vahyolma sırasında dışardan da bir şeyler duyulur, his olunurdu... Bunu da Hazreti Ömer (r.a.) şöyle anlatır:

– Vahy nâzil olduğunda Rasûlullâh AleyhisSelâm'ın çevresinde kovan etrafındaki arıların uğultusuna benzer bir ses işitilirdi...

Beşinci mertebe: Cibrîl AleyhisSelâm aslî sûret ve heyetiyle, her biri semâyı göstermeyecek kadar muazzam olan altı yüz kanadı ile görünüp **Allâh**'ın emirlerini vahyederdi... Bu çeşit vahy iki defa meydana gelmişti... Birincisi Risâletin başlangıcında vahye ara verilmesinin hemen akabinde olmuştu... Bu vahyin sırasında Cibrîl'i aslî heyetiyle gören **Efendimiz** istiğrak hâline geçmişti.

İkincisi ise Leyle-i Mirâc'da meydana gelmişti. Sidret-ül Münteha'nın yanında meydana gelen bu görüntüde ise **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın bir şiddete maruz kaldığına dair bir delil bulunmamaktadır...

Altıncı mertebe: Bu vahiy çeşidi de Mirâc'da olmuştur. Beş vakit namazın farziyeti **Efendimiz** AleyhisSelâm'a **Allâhû Teâlâ** tarafından araya bir melek girmeksizin, direkt olarak bildirilmiştir. Tıpkı Musa AleyhisSelâm'ın Tûr'da **Allâhû Teâlâ** ile konuşması gibi... Bu vahiyde konuşma var, fakat görüş yoktu.

Yedinci mertebe: En ağırı bu vahiy çeşitidir ki bunu ifade etmek çok zordur... Ancak şu kadar söylenebilir:

Efendimiz AleyhisSelâm'ın Mirâc'da olduğu bir sırada hiçbir perde olmaksızın ve söz olmaksızın **Allâhû Teâlâ** ile görüşmesidir. Bunu, ölümü tatmamış hiçbir insan idrak edemez, bu sebeple de bunun üzerinde fikir yürütmek boştur...

İnsanlar bunu ancak ölümden sonra mümin oldukları takdirde anlayabilirler... Nitekim insanların bu görüşlerini anlatan hadîs-î şerîf şöyledir:

"İçinizden hiçbir kimse yoktur ki kıyamet günü mahşerde Rabbi ile arasında hiçbir tercüman; müşahedeye mâni olacak hiçbir engel olmaksızın konuşmasın..."

Sekizinci mertebe: Rabbin rüyada müşahedesi ve vahyin bu sırada verilmesidir...

27

◆

İLK ABDEST ve İLK NAMAZ

Efendimiz AleyhisSelâm abdest almasını ve namaz kılmasını ilk olarak Cibrîl AleyhisSelâm'dan öğrendi... Cibrîl AleyhisSelâm insan sûretinde **Efendimiz**'in yanına gelerek yerden su fışkırttı. Sonra da o sudan ne şekilde abdest alınacağını gösterdi ve **Efendimiz**'e aynı şekilde abdest aldırdı...

Bundan sonra Cibrîl namaza durarak nasıl namaz kılınması lazım geldiğini **Efendimiz** AleyhisSelâm'a gösterdi... Namazın şeklinin tarifinden sonra da **Efendimiz** AleyhisSelâm Cibrîl ile birlikte iki rekât namaz kıldı... Böylece namaz ve abdestin öğretilmesinden sonra Cibrîl AleyhisSelâm kayboldu...

Daha sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın nasıl abdest aldığı şöyle nakledildi bizlere Hazreti Osman (r.a.) tarafından:

– Hz. Rasûlullâh bir gün, bir kap içinde su getirip bununla üç kere ellerini yıkadı, ağzına su alıp çalkaladı, burnuna su çekip çıkarttı... Yüzünü ve dirseklerine kadar kollarını üç kere yıkadı. Sonra başını mesh etti. Ayak bileklerine kadar ayaklarını üçer kere yıkadı. Ve:

"Her kim şu abdestim gibi abdest alıp, iki rekât namaz kılar ve bu namazda hatırına bir şey getirmezse, ne kadar geçmiş günahı varsa bağışlanır!" dedi...

Şu meşhur hadiste de **Efendimiz** AleyhisSelâm namazın nasıl kılınacağını şöyle anlatır:

“Namaza duracağın vakitte tekbir al... Sonra, ne kadar kolayına gelirse o kadar Kur’ân oku... Sonra rükûya var; uzuvların duruluncaya kadar bekle! Sonra başını kaldırıp dimdik oluncaya kadar doğrul! Sonra secdeye var! Uzuvların yatışıncaya kadar bekle... Sonra başını kaldır ve uzuvların yatışıncaya kadar otur... Bunu namazın bütününde, yani namazın her rekâtında tekrar et...”

Ve **Efendimiz** AleyhisSelâm daha sonraları namaz için şöyle demişti:

“Her biriniz namazına durduğu zaman şüphesiz Rabbi ile münacaat eder. Rabbi, kendisi ile kıblesi arasındadır...”

Namaz ilk farz edildiğinde ikişer rekât olarak kılınırdı... Bu konudaki Hazreti Aişe’nin (r.a.) rivayet ettiği açıklama şöyledir:

“Allâhû Teâlâ namazı farz ettiği zaman normalde veya seyahatte ikişer rekât olarak farz etmişti... Sonra, seyahat zamanlarındaki namazlar iki rekât olarak bırakıldı, normalde ise daha ziyade edildi (dörde çıkarıldı).”

28

◆

HZ. ÂLİ'NİN İSLÂM'I KABUL EDİŞİ

İşte **Efendimiz** AleyhisSelâm Cibrîl'in bu şekilde namazı talim etmesinden donra doğruca eve geldi ve Hazreti Hatice (r.a.)'a ne şekilde abdest alınacağını öğretti... Bundan sonra da beraberce namaza durdular... Böylelikle **Efendimiz**'e tâbi olarak ilk namaz kılan Hazreti Hatice oldu...

Artık **Efendimiz** ve Hazreti Hatice evde namazlarına devam ediyorlardı ki; bir gün gene namaz kılarken, onları Hazreti Âli gördü... Hazreti Âli o zamanlar 9-10 yaşlarında bir çocuktu... **Efendimiz** AleyhisSelâm'a sordu:

– Bu nedir? Ne yapıyorsunuz öyle?.. **Efendimiz** AleyhisSelâm cevap verdi:

– Yâ Âli, bu Allâh'ın dilediği dindir... Ben seni Ahad olan Allâh'a iman etmeye çağırır; insanlara ne faydası ne de zararı dokunmayan Lât ve Uzza'ya tapınmaktan sakındırırım...

Hazreti Âli bunları işitince bir an duraladı... Ve sonra şöyle konuştu:

– Bu dini şimdiye kadar hiç duymamıştım... Babama bir danışayım da ondan sonra cevabımı sana bildireyim...

Hâlbuki o ana kadar **Efendimiz** meseleyi daha hiç kimseye açmamıştı...

– Ya Âli, eğer sana söylediklerimi yapacaksan yap... Yok eğer yapmak istemiyorsan, bu takdirde gördüklerini saklı tut, kimseye açma!

Bundan sanra Hazreti **Âli** meseleyi düşünerek **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanından uzaklaştı... Hazreti **Âli** o gece hep ilk defa gördüğü ibadet şeklini, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yaptıklarını düşündü. Kendisi de acaba bu yeni dine girse miydi? Nihayet kararını vererek gözlerini kapadı...

Ertesi sabah doğruca **Efendimiz**'in yanına geldi ve şöyle konuştu:

– Dün bana teklif ettiğin o şeyi tekrar söylesene... **Efendimiz** AleyhisSelâm bu duruma çok sevindi ve Hazreti Âli'ye Kelime-i Şehâdeti telkin etti:

– Eşhedü en lâ ilâhe illAllâh ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve Rasûluhû!

Hazreti Âli aynı cümleyi tekrar etti:

– Şehâdet ederim ki Tanrı yoktur, sadece ALLÂH vardır, Muhammed O'nun kulu ve Rasûlüdür...

Bundan sonra bir süre Hazreti Âli müslümanlığı kabul ettiğini babasından gizledi... **Efendimiz** AleyhisSelâm namaz kılmak istediği zaman Mekke'nin dışına çıkardı... Bu arada Âli de kendisi ile beraber giderdi... Bundan ne Ebu Talib'in ne de başkalarının haberi oluyordu...

Bir gün Ebu Talib'in zevcesi Fâtıma Hatun kocasına şöyle konuştu:

– Âli hep **Muhammed**'in yanında duruyor... Başına geri dönmesi güç bir iş gelirse diye korkarım... Sen ne dersin?

– Demek oğlum bunun için ortalarda görülmüyor! Dur bakalım, anlarız elbette ne yaptıklarını... cevabını Verdi.

Ebu Talib, o gün öğleden sonra onların peşine takıldı.

Efendimiz Ebu - Düd vadisinde namaz kılıyordu ki, Ebu Talib yanlarına doğru yürüdü. Bu arada Hazreti Âli de **Efendimiz** AleyhisSelâm'a uymuştu. Ebu Talib sordu:

– Ey kardeşim oğlu, edindiğinizi gördüğüm bu din nedir? Ne yapıyorsunuz böyle Âli ile birlikte?

Efendimiz cevap verdi:

– Ey amcam… Bu Allâh'ın bize emrettiği dindir… Meleklerin, Nebi ve Rasûllerin, ceddimiz İbrahim'in dinidir… Allâh beni bu dini yaymak üzere bütün kullarına yolladı… Bu yoldaki davetime en ziyade lâyık olan da sensin…

Ebu Talib bu cevap üzerine bir an için duraladı ve düşündü… **Acaba kabul etse miydi bu dini? Ya kendisine ne derlerdi sonra!**

– Ey kardeşim oğlu, elde değil. Atalarımın sâlik oldukları dinden ayrılmaya kuvvet bulamıyorum… Fakat sen, ne üzere gönderilmiş isen devam et… Ben sağ olduğum sürece, kimsenin de sana müdahale etmesine müsaade etmeyeceğim…

Ebu Talib sonra Hazreti Âli'ye döndü:

– Ey oğlum, sen ne hâldesin, ne yapmak istersin?

Hazreti Âli babasına şu cevabı verdi:

– Allâh'a ve Rasûlüne iman ederek, O'nu da, Rabbinden getirdiklerini de kabul ettim… O'nunla birlikte namaz kılıyor ve O'nunla birlikte Rabbime ibadet ediyorum…

Ebu Talib bu cevap üzerine bir an duraladı ve düşündü… Sonra konuştu:

– Ey oğlum, amcaoğlunun girmiş bulunduğu bu dine senin de isteyerek girmen güzel bir seydir… **O** seni ancak hayırlı olan bir şeye davet eder… **O**'nun tavsiyelerine uymakta devam et!..

Ebu Talib'in bu sözleri **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı çok sevindirmişti…

29

◆

HZ. EBU BEKİR'İN MÜSLÜMAN OLUŞU

Efendimiz AleyhisSelâm'ın Rasûllüğünü haber vermek istediği ilk insan, en yakın arkadaşı Hazreti Ebu Bekir idi... Hazreti Ebu Bekir o sıralarda bir kervanla birlikte ticaret için Yemen seyahatine gitmişti... O seyahatte iken de **Efendimiz** AleyhisSelâm Risâlet vazifesini almış ve icaplarını yerine getirmeye başlamıştı...

Hazreti Ebu Bekir Yemen seyahatinden döndükten sonra Mekke'nin eşrafı kendisine hoşgeldin ziyaretinde bulundular... Mekke'liler bu ziyaret sırasında kendisine haber verdiler. **Hazreti** Ebu Bekir gelenlerden sordu:

– Hayrola? Ben seyahatte iken Mekke'de neler olup bitti, ne yeni haberler var?

– Yâ Ebu Bekir, sen gittikten sonra olanları hiç sorma? Öyle bir şey oldu ki, aklının ucundan bile geçmez!

Mekke'lilerin bu cevabı karşısında Hazreti Ebu Bekir oldukça hayrete düşmüştü. Sordu...

– Hayrola dedik ya, hâlinizden büyük bir şey olduğu belli...

– Sen gittikten bir zaman geçti ki, Ebu Talib'in yetimi olan **Muhammed-ül Emin** var ya, işte **O** Rasûllüğünü ilan etti...

– Sahi mi söylüyorsunuz?

– Elbette sahi ya! Eğer ki senin en yakın arkadaşın olmasaydı, onu çoktan bu davasından vazgeçirtecek işleri yapardık! Ancak senin dostun olması sebebiyle, hatırın için, dönmeni ve senin onu ikaz etmeni istedik...

Ve bu gibi birkaç meseleden sonra misafirler kalkıp gittiler... Hazreti Ebu Bekir, seyahate gitmeden evvel, **Efendimiz** AleyhisSelâm'a ilk vahiy geldiğinde Varaka bin Nevfel'e bereber gitmişti... O zamandan hâdiseye vâkıftı... Ancak o zaman **Efendimiz** AleyhisSelâm'a risâlet görevi tevdi edilmemişti...

Hazreti Ebu Bekir o gece hep bunları düşünerek yattı... Sabahın ilk saatleriydi, horozlar yeni ötmeye başlamıştı... Hazreti Ebu Bekir yatağından kalktı, giyindi ve sokağa çıktı... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın evine gidiyordu... Aynı saatlerde **Efendimiz** AleyhisSelâm da evinden çikmış, Hazreti Ebu Bekir'e geliyordu hoşgeldine...

Birbirlerini uzaktan gördüler... Zaten yol tenha idi... Yüzleri tebessüm etti, adımları hızlandı...Ve birbirlerini kucakladılar...

Dünya tarihinde en yakın iki kişiyi göstermek gerekirse, hiç şüphesiz ki en rahat bir şekilde **Efendimiz** AleyhisSelâm ile küçüklüğünden beri arkadaşı olan Hazreti Ebu Bekir misal gösterilebilir...

– Merhaba yâ Ebu Bekir! Hoş geldin!

– Merhaba yâ **Muhammed**... Ben de şimdi sana geliyordum...

– Haydi gidelim öyleyse! Nasıl geçti Yemen seyahatin?

– Fena geçmedi... Hatta iyi diyebilirim... Fakat önemli olan o değil... Öğrendiğime göre sen **Allâh'ın Rasûlü** olduğunu söylemişsin... Doğru mu bu öğrendiğim şey?

– Doğrudur yâ Ebu Bekir! Sen seyahatte iken **Allâhû Teâlâ benim Rasûlü olduğumu vahyetti ve insanları Allâh'a davet etmemi emretti... Şimdi ben de seni davet ediyorum. Kabul eder misin?**

– Elbette kabul ederim! Senin mutlak olarak hakikati konuşacağına inanırım...

– Öyle ise Allâh'ın tekliğine, Ahadiyetine iman eder ve benim de O'nun Rasûl'u olduğumu tasdik eder misin?

– Eşhedü en lâ ilâhe illAllâh ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve Rasûlühû...

Ve böylece Hazreti Ebu Bekir (r.a.) da İslâm Dini'ne girmiş oldu...

Efendimiz AleyhisSelâm bu hâdiseye dair sonraları bir sırası geldiğinde ashabına şöyle konuştu:

"Hak dinine girmeleri için kendilerine davette bulunduğum insanların hepsi de ilk anda tereddüt ettiler, zorluk çıkardılar; ancak Ebu Bekir istisna! Kendisine teklif ettiğim zaman, bir an dahi teredddüt etmeden İslâm'ı kabul etti..."

Efendimiz AleyhisSelâm'ın bu hadîs-î şerîfi yanı sıra **Allâhû Teâlâ** da Hazreti Ebu Bekir'i **Kur'ân-ı Kerîm**'de şu âyetiyle methetmişti:

"Sıdkı getiren ve onu tasdik eden; işte bunlar müttakilerin (korunanların) ta kendileridir..."

Hazreti Ebu Bekir İslâm'ı kabul ettikten sonra bir zaman bunu kimseye açıklamadı... Ancak yakınlarına, samimiyetine inandığı kişilere İslâmiyetin güzelliklerinden bahs açıyor ve onların içine ilk tohumları atıyordu...

Hazreti Ebu Bekir İslâmiyeti kabul ettiği zaman daha hiçbir Mekke'li bu dini kabul etmemişti... Buna rağmen bir gün İslâm Dini'ni kabul ettiğini açıklama kararı aldı ve açıkladı... Bu açıklamadan sonra Kâbe'de yalnız başına namaz kılmaya, evinin önünde namaz kılıp Kur'ân okumaya başladı...

Ancak bu davranışlar Mekke'lileri son derece kızdırmaya başlamıştı...

Hazreti Ebu Bekir evinin önündeki bahçesinde namaz kılar, Kur'ân okurken Mekke'lilerin kadınları ve çocukları toplanır ve itişe kakışa onu seyrederlerdi... Buna, Hazreti Ebu Bekir'in Kurân'ı son derece içli bir şekilde okuması da eklenince Mekke'liler büsbütün galeyana gelmeye başladılar... Zira kadın ve çocukları bu rikkat vesilesiyle gitgide İslâmiyete yaklaşmaya başlıyorlardı...

Nihayet Mekke'liler aralarında anlaştılar ve Hazreti Ebu Bekir'e bir elçi yollayarak namazını ve Kur'ân okumasını evinde yapmasını rica ettiler... Bundan sonra Hazreti Ebu Bekir onlarla bir zaman için arası açılmasın diye ibadetlerini evinde yapmaya başladı...

Ne var ki Hazreti Ebu Bekir (r.a.), bir gün dayanamamış ve müşriklerin arasına girerek Haremi Şerif'te İslâm'ın yüceliğinden bahsetmeye koyulmuştu... Bu durum karşısında müşrikler dayanamamış ve derhâl üzerine hücum ederek onu dövmeye başlamışlardı ki, yere düştüğü hâlde, başına, yüzüne tekme atıyorlardı... Nihayet Hazreti Ebu Bekir'in dövüldüğü haberi sülalesi olan, Teymoğullarının kulağına gitti ve onların koşarak gelmesi üzerine Hazreti Ebu Bekir kurtuldu...

Akrabaları onu bitab bir hâlde alıp bir çarşafın içine koyarak evine götürdüler... Bu vaziyette bir zaman yatakaldı... Ayıldığı zaman ilk sorduğu ise **Efendimiz** AleyhisSelâm olmuştu...

– **Rasûlullâh** nasıl, ne âlemde? İyidir ya?

Baş ucunda iyileşmesini bekleyen annesinin ise hiçbir şeyden haberi yoktu... O zaman, Hazreti Ebu Bekir, Hattaboğlu Ömer'in kızkardeşi Ümmü Cemil'in çağırılmasını istedi... Bunun üzerine annesi Ümmülhayr Selma doğruca Ümmü Cemil'in evine giderek kendisini çağırdı... Ancak Ümmü Cemil, Hazreti Ebu Bekir'in annesine bu meseleyi açıklamadı. Zira onun daha müslüman olmadığını biliyordu... Bu sebeple ona bilgi

vermek yerine, evlerine beraber gitmeyi teklif etti... Ve beraberce çıkıp Hazreti Ebu Bekir'in evine döndüler...

Ümmü Cemil, Hazreti Ebu Bekir'i harap bir hâlde görünce büyük üzüntü duydu...

– Sana bunu nasıl reva görürler? diye konuştu...

Hazreti Ebu Bekir'in ise o hâlde dahi bütün düşündüğü **Efendimiz**'di... Sordu:

– Yâ Ümmü Cemil, **Rasûlullâh** nasıldır, ondan ne haber?

Ümmü Cemil cevap vermekten kaçınarak annesini işaret etti.

– Sen aldırma ona, duymaz, kulakları ağır işitir... diye konuştu Hazreti Ebu Bekir. Bunun üzerine konuştu Ümmü Cemil:

– İyidir, sıhhattedir!

– Şimdi nerede?

– Erkam'ın evinde... Safa'dalar!

– Öyle ise beni şimdi hemen **O**'nun yanına götürün...

– Yâ Ebu Bekir, bu saatte seni nasıl oraya götürebiliriz ki? Herkes ortalıkta, **O**'na zarar vermiş olmaz mıyız?

Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekir geceye kadar beklemeye razı oldu... Bu sıralarda Ömer'in kızkardeşi olan Ümmü Cemil müslüman olmuştu... Ancak Hazreti Ömer'in bundan haberi yoktu...

Nihayet karanlık basmıştı... Hazreti Ebu Bekir, annesi Ümmülhayr Selma'nın ve Ümmü Cemil'in kollarına girerek **Efendimiz**'in kalmakta olduğu Safa tepesindeki Erkam'ın evine gittiler... Bu sırada **Efendimiz** AleyhisSelâm içerde birkaç arkadaşıyla oturmakta idi... Hazreti Ebu Bekir'i bu hâlde görünce hepsi de büyük üzüntüye kapıldılar... Hepsi ayağa kalktılar, birbirlerine sarıldılar, kucaklaştılar...

Gözlerinden yaşlar geliyordu hepsinin de... Hazreti Ebu Bekir'in uğradığı bu muamele hepsini de üzmüştü... Hazreti Ebu Bekir bu hâlde

iken bile, kendisine bu kötü davranışta bulunanlar için hiçbir kötü istekte bulunmadı... Buna karşılık, onun tek isteği vardı:

– Yâ **Rasûlullâh**, şu beni buraya kadar getiren yaşlı kadın, benim ihtiyar anamdır. Lütfen onun hakkında **Allâhû Teâlâ**'ya dua etsen de, cehennemden kurtulmuşlardan olsa o da...

Efendimiz, dünya üzerindeki en yakın arkadaşını kırar mıydı hiç? DOST idi kendisine Hazreti Ebu Bekir; hiç onun isteği geri çevrilir miydi? Öyle bir DOST ki, bütün hâlleri ile hâllenen, dertleri ile dertlenen, yolculukla yollanan bir DOST!

Ve sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın duası... Ümmülhayr Selma'nın İslâm Dini'ne girişi... Ve Hazreti Ebu Bekir (r.a.)'ın her şeyi ile İslâm için çalışmaları...

Hazreti Osman (r.a.)'ın; Hazreti Zübeyr bin Avvam (r.a.)'ın; Hazreti Abdurrahman bin Avf (r.a.)'ın; Hazreti Sad bin Ebi Vakkas (r.a.)'ın; Hazreti Talha bin Ubeydullah (r.a.)'ın İslâm ile müşerref olmaları...

30

◆

EBU ZERR GİFARİ'NİN MÜSLÜMAN OLUŞU

Ebu Zerr, putperstlikten nefret eden, Hak Din'i arayanlardan birisi idi... Bir gün kulağına bir haber geldi, Mekke'de bir şahsın çıktığına ve kendisini Nebi ilan ettiğine dair... Hemen kardeşi Üneys'e durumu anlattı ve:

– Acele Mekke'ye gidip vaziyeti tahkik et bakalım... Böyle bir şey var mı? Aslı nedir bu haberin?

Bunun üzerine kardeşi Üneys derhâl Mekke'ye doğru yola çıkıp haberin hakikatini araştırmaya başladı... Ve bu arada **Efendimiz** AleyhisSelâm ile de buluşarak kendisinden bilgi aldı...

Daha sonra tekrar kabilesine döndü... Ebu Zerr merakla kardeşini suale çekti:

– Anlat bakalım öğrendin mi meseleyi? Hakikat mi? Var mıymış böyle biri?

Üneys anlatmaya başladı:

– **O şahsı öğrendim... Adı Muhammed, lakabı da Emin! Herkesi Ahad olan Allâh'a ibadete çağırıyor, hiçbir işe yaramadığını söylediği putların terk edilmesini istiyor... İnsanları iyiliğe, güzelliğe, kötülüklerden sakınmaya davet ediyor...**

– Peki halk **O**'nun için neler konuşuyor?

– Halkın **O**'nun için demediği kalmıyor! Büyücü, sihirbaz, şair, mecnun ve daha birçok acayip laflar söylüyorlar... Fakat ben kendisi ile görüştüğümde bu sözlerin hiçbirinin doğru olmadığını anladım... **O çok SAMİMİ bir insan!**

Bu bilgiler de yeterli değildi... Ancak Ebu Zerr için birtakım ana veri niteliğinde bulunuyordu... Ve Ebu Zerr eline bir değnek ile yemek torbası alıp Mekke yoluna koyuldu... Yola çıkarken de kardeşi bir ikazda bulundu:

– Sakın kimseye **O**'nun yerini sormayasın! Zira herkes **O**'na düşman, seni perişan ederler...

Ebu Zerr Mekke'ye geldiği zaman hiç tanıdığı olmadığı için doğruca Haremi Şerif'e indi... Burada otururak gelip gidenleri seyretmeye başlardı... Ufak, büyük; genç yaşlı; fakir, zengin birçok gelip giden oluyordu Haremi Şerif'e!..

Nihayet bir sabah fakir birisi Haremi Şerif'e geldi... Ne demişti Üneys, fakirleri daha çok tutan bir din dememiş miydi? Düşündü, herhâlde bu fakir bilir **O** mübarek kişiyi... Dedi... Ve sordu! Sormasıyla birlikte o fakir kişi haykırmaya başladı:

– Ey ahali işte o sapıklardan birisi daha... Tutun bunu çabuk! Öldürün!

Ve halk bir anda sararak etrafını dövmeye başladılar...

Bu arda birisi çıkarak onu tanıdı ve bağırmaya başladı...

– Hey! Bu Gifar kabilesindendir! Eğer ölürse, kabilesi Mekke'yi yağma eder! Bunun üzerine çevresindekiler onu iyice dövülmüş bir hâlde bırakarak dağıldılar... Ebu Zerr kendinden geçmişti...

Bir zaman geçtikten sonra kendine geldiğinde baktı ki gece olmuştu. Kumların üzerinde uzanıp kalmıştı... Her tarafı ağrıyordu... Kafası yarılmış, kanamış ve pıhtılaşmıştı... Kalktı, Zemzem kuyusuna gidip

biraz su içti, başını yıkadı... Sonra ayıldı iyice... Tekrar Kâbe'nin önüne geldi... Kendi kendine dua etmeye başladı:

– Hey yaradanım, ben sana erişmek için yol ararım; Rasûlünle buluşmak isterim, buna karşılık sen de puta tapanlara dövdürürsün... Gayrı artık bir yolunu göster ve Rasûlünü tanıt bana... Boş yere gelmiş olmayayım buralara kadar...

Allâhû Teâlâ, Ebu Zerr'in duasını kabul etmişti... O gün akşam saatleri geliyordu ki, Hazreti **Âli** Haremi Şerif'e girdi kapıdan... Ağır ağır yürüyordu... Birden Ebu Zerr'in önüne gelince durakladı... Şöyle bir baktı:

– Uzaklardan geldin herhâlde?

– Evet...

– Yorgunsun, bize gelir misin?..

– Gelirim...

Ve ikisi beraberce Hazreti Âli'nin evine geldi... Hazreti Âli ona yiyecek çıkardı, karnını doyurdu... Sonra başka bir şey konuşmadan yatıp uyudular... Ertesi sabah Güneş doğmuştu ki, Ebu Zerr teşekkür ederek evden ayrıldı ve tekrar Haremi Şerif'e gitti... Gene akşama kadar bekledi... Fakat beklediği insanı göremedi... Akşam saatlerinde tekrar Hazreti Âli geldi ve onu evine çağırdı... Yemek yedirdi...

Yemekten sonra Hazreti Âli sordu:

– Nereden geldin?

– Gifar kabilesindenim! Ebu Zerr'dir adım...

– Peki buraya niye geldin? Nedir derdin... Kimdir aradığın?

– Burada bir şahsın çıktığını ve Allâh'ın Rasûlü olduğunu söylediğini duydum... O'nunla görüşmek için buraya geldim...

– Çok iyi etmişsin... Ve de bana rastlamışsın... Ben de şimdi **O** zâtın yanına gidecektim... Mâdemki öyle, seni de oraya götüreyim... İster

misin?

– Tabii... Çok memnun olurum!

– Öyle ise beni iyi dinle... Şimdi ben çıkıp yürüyeceğim... Sen de beni takip et... Eğer yolda bir tehlike görürsem, durup ayakkabımı bağlar gibi yapacağım... O zaman sen de yoluna devam edersin... Aksi hâlde beni takip eder, girdiğim eve benim arkamdan sen de girersin... Oldu mu?

– Peki aynen dediğin gibi yaparız...

Ve yola çıktılar... Hazreti Âli önde, 30 adım kadar gerisinde de Ebu Zerr, **Efendimiz**'in kalmakta olduğu eve doğru yürüyorlardı... Eve gelince Hz. Âli içeri girdi... Arkasından da Ebu Zerr...

Efendimiz AleyhisSelâm hoş bir şekilde onu karşıladı ve kim olduğunu sordu:

– Gifar kabilesindenim... İsmim de Ebu Zerr... Birkaç günden beri buradayım...

– Peki seni kim yedirip içiriyor?

– Zemzemden başka bir şey yeyip içmedim! Açlık duymak bir yana, şişmanladım bile... Yetti o bana!

– O mübarek bir gıdadır! Peki dilediğin nedir?

– İslâm Dini'ni bilmek ve aklım yatarsa girmek istiyorum...

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm Ebu Zerr'e İslâm Dini'ne giriş mahiyetindeki düşünce temelini açıkladı. Ebu Zerr de Kelime-i Şehâdeti kabul etti...

31

◆

SA’D’IN İSLÂM’A GİRİŞİ

Sa’d (r.a.) da Hazreti Ebu Bekir’in teşviki dairesinde İslâm’a girenlerdendir. Kendisi kolaylıkla müslüman olmuştu... Olmuştu ama esas mesele de bundan sonra çıkmıştı... Bakın neler olmuştu...

Hazreti Sa’d’ın İslâm’a girişinden sonra evinde ibadete başlaması annesi Hamme’yi müthiş üzmüştü...

Hamme putperstlerdendi! Hem de koyularından! Buna karşılık oğlunun müslüman olması, hele de evde namaz kılmaya başlaması büsbütün onu üzmüş, âdeta deli etmişti...

Bu durum karşısında kendisine karşı son derece bağlı olan oğlunu İslâm Dini’nden geri çevirmek için şu çareye başvurdu:

– Ey oğlum, İslâm Dini’nin ana babaya karşı saygı gösterilmesini emrettiğini sen söylemiyor musun?

– Evet anne...?

– Mâdemki öyledir, bu takdirde sen de İslâm Dini’ni inkâr etmedikçe ve putlara tapmadıkça ben de ağzıma bir lokma ne yemek koyacağım, ne de su...

– Canın ne istiyorsa onu yap! Cevabını verdi...

Bunun üzerine annesi Hamme doğruca Kâbe’nin yanına gidip oradaki Saf ve Naile putlarına el sürüp yemin etti ve sonra putların arkasına oturdu... Yemek getirdiler, su verdiler; ne yemekten bir lokma aldı, ne de sudan bir yudum içti... İki gün ve iki gece bir lokma yemedi... Aç-bilaç putların arkasında yatakaldı...

Annesinin bu inadı karşısında dayanamayan Sa'd (r.a.) doğruca yanına gitti ve yüzüne karşı yemini bastı:

– Vallâhi anne, iyi bil ki, senin yüz tane canın olsa ve onlar teker teker çıkmaya başlasa; ben gene de O Rasûl'ün dininden ayrılmam. Artık, sen ister yemek ye, ister yeme! Benden sana bunu söylemesi...

Hamme oğlundan bu sözleri işitince mecbur oldu ve yeminini bozarak yiyip içmeye başladı... Ve bu hâdise üzerine âyeti kerîme nâzil oldu:

"Biz insana ana-babasına güzel davranmasını vasiyet ettik... Eğer ilmine ters düşen bir şeyi bana ortak koşman için seninle tartışıp seni zorlarlarsa, o ikisine itaat etme! Dönüşünüz banadır... Yaptıklarınızın (anlamının) **haberini vereceğim."** (29.Ankebût: 8)

Hazreti Sa'd (r.a.)'ın **Efendimiz**'in nesline ve Hazreti Âli (r.a.)'a bağlılığını göstermek için burada şu hâdiseyi nakletmek isteriz:

Hazreti Osman'ın şehîd edilmesinden sonra, Muaviye'nin çıkarttığı fitne üzerine, müslümanlar ikiye ayrılmıştı... Bu ikilikten sonra Muaviye **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın ashabına mektuplar göndererek, onları kendi safında toplanmaya çağırıyordu...

Bu mektuplardan bir tanesi de Sa'd (r.a.)'a gelmişti... Sa'd (r.a.) mektubu alınca çok üzülmüştü... Derhâl Muaviye'ye şu cevabı vermişti:

"Ey Muaviye;

Sen devası olmayan bir derdin içine düşmüşsün!

Beni bu yolda harekete geçirmeye değil sen, Ebül Hasan Âli dahi davet etse kabul etmem...

Sen nasıl olur da Âli'nin bile erişemeyeceği bir şeyi istersin...

O Âli ki, bir günlük sohbeti, senin bütün hayat ve mematından daha hayırlıdır...

Sen ancak, Âli'ye feda olabilirsin, yoksa ona hasım değil!"

32

◆

AMR BİN ABASE'NİN İSLÂM'A GİRİŞİ

Cahiliyet devrinin en dindarlarından biriydi... Yatar kalkar putlara tapınırdı... Nihayet bir gün baktı ki, putlardan ne fayda geliyor, ne de bir zarar... Baktı olacak olan her şey kendiliğinden belli bir düzen içerisinde gelişiyor; hiçbir şeyi değiştiremiyor... Bunu anladığı andan itibaren putlardan nefret etmeye başladı...

Ve bu kâinatın düzenini kuran Hâlik'i aramaya, O'nun yolunu gösterecek birini bulmaya koyuldu... İşte bu sırada Teyma'lılardan ehli kitaptan bir zâta rastladı... Konuşma sırasında içinde bulunduğu buhrandan bahsetti... Putlara tapınmanın boşluğundan bahsederek:

– Böyle basit şeylere tapınmaktan nefret ediyorum... Gerçek ibadet kime nasıl yapılmalıdır, işte bunu da bir türlü bulamıyorum... Bana bu mevzuda bir şey öğretebilir misin?

Amr (r.a.) gerçekten iyi bir şahsa başvurmuştu... Bu zât kitaplarda gördüklerini ona anlattı.

– **Mekke'de bir zât çıkıp, kavmini taptıkları putlardan yüz çevirtecek... Halkı, tek olan Allâh'a ibadete davet edecek... Sen O'nu nerede bulursan hemen tâbi ol... Çünkü O, Allâh katındaki dindir...**

Ve o günden itibaren yolları gözlemeye; gelen gidenlerden haber sormaya başladı... Ne gibi gelişmeler var diye...

– Mekke'de yeni haberler var mı? Büyük bir değişiklik var mı? Ve böylece sorar, Allâh sorardı...

Gene bir gün yol üstünde oturmuş, gelip geçenlerden haber soruyordu:

– Selâm yâ ahi! Yolculuk nereden?

– Mekke'den...

– Yaa... Peki, Mekke'de yeni bir şeyler var mı ki?

– **Var ya! Adamın birisi çıkmış, halkı putlardan ayırıp, başka bir ilâha ibadete davet ediyor!**

Bunu işiten Amr (r.a.) derhâl yerinden fırlayıp bir deveye bindi ve Mekke'nin yoluna koyuldu... Amr (r.a.) Mekke'ye geldiği zaman karanlık basmıştı... Doğruca Haremi Şerif'e geldi... Ve sabaha kadar yattı... Sabahın ilk ışıkları Kâbe'nin karanlığını dağıtırken, birisi geldi ve Kâbe önünde, bu güne kadar hiç görmediği şekilde ibadete koyuldu...

Bir an şaşaladı Amr (r.a.) ... Sonra düşündü ki aradığı zât bu olabilirdi... Bir zaman onun işini bitirmesini bekledi... Sonra hemen yanına yaklaşıp sordu:

– Sen kimsin? Böyle ne yapıyorsun? Bana anlatsana...

Efendimiz AleyhisSelâm kendisine büyük bir alâka ve samimiyetle sual soran kişiye memnuniyetle cevap verdi:

– **Ben Rasûlullâh'ım!**

– **Rasûlullâh ne demek?**

– **Allâh'ın emirlerini insanlara eriştiren demek...**

– **Seni Allâh mı vazifelendirdi?**

– **Evet!**

– **Neyle vazifelendirdi?..**

– **İnsanların hiçbir şeyi ortak koşmayarak, sadece Allâh'a ibadet etmelerini duyurmam; putlarını kırmam ve akrabalarla ilgilenmeyi tebliğ etmem için...**

Bu işittikleri Amr (r.a.)'ın çok hoşuna gitmişti...

– Sen ne güzel şeyler için vazifelendirilmişsin... Ben sana inandım! Getirdiklerinin hepsine de iman ettim...

Ve böylece Amr (r.a.) da **Efendimiz** AleyhisSelâm'a biat etti. Bundan sonra da sordu:

– Seninle birlikte bu inanış üzere olan kimler var?

– Bir kadın, bir hür ve bir köle...

– Peki ben yanında kalayım mı, yoksa kabileme mi döneyim?

– Burada kalman güçtür... Herkes bu hakikata karşı şiddetle itiraz ediyor... Sen, şimdilik ailenin yanına dön ve ben münasip bir yere gidip, orada herkesi açıkça İslâm'a davet edene kadar kal. Sonra İslâm'ın açıklandığını duyduğun zaman benim yanıma gel...

Bu buyruk üzerine Amr (r.a.), **Efendimiz** AleyhisSelâm'a veda edip; devesine binerek kabilesinin yolunu tuttu... Artık bu defa da yollar üzerinde, İslâm'ın umumi davetinin kulağa erişmesini bekliyordu...

Âdeti üzere gene bir gün uzaktan gördüğü bir kervandan haber almak üzere yola çıkmıştı... Uzaktaki kervan gittikçe yaklaşıyordu...

Kervana doğru yürüdü ve baş sürücüye sordu:

– Mekke'den ne haberler var?.. Sürücü cevap verdi:

– Rasûllüğünü iddia eden birisi vardı ya! İşte kabilesi **O**'nu Mekke'den çıkarttılar... **O** da İslâm Dini'ni yaymak üzere Medine'ye hicret etti... Başkaca mühim bir hâdise yok!

Zaten Amr (r.a.)'ın da beklediği buydu... Daha ne olacak! Hemen evine koştu, devesine atladı ve koyuldu Medine'nin yoluna... Medine'ye geldiğinde **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kalmakta olduğu yeri araştırıp buldu ve derhâl huzura çıktı büyük bir sevinç içinde:

– Beni tanıdın mı yâ **Rasûlullâh?** diye sordu... **Efendimiz** AleyhisSelâm kendisine biat edenlerden Amr (r.a)'ı tanımakta hiç de güçlük çekmemişti...

– Tanıdım ya! Sen, Mekke'de bana gelen Selemli değil misin? Bana şu sualleri sormamış mıydın?

Ve bundan sonra Amr (r.a.) Medine'ye yerleşti...

33

◆

EFENDİMİZ ALEYHİSSELÂM'IN İSLÂM'I AÇIKLAMASI

İslâm Dini'nin gizli gizli yayılması üç sene kadar sürdü... Bu arada bir kısmının İslâm'a girişini naklettiğimiz kırka yakın kişi müslüman olmuştu...

Müslüman olanlar özellikle genç ve fakirlerdi... Gençler müslüman oluyordu, çünkü onlarda atalarının sapık fikirleri henüz kökleşmemişti ve bu yüzden Hak Dine rahatlıkla geçebiliyorlardı... Fakirler müslüman oluyordu, çünkü Hak Dini onlara, parasızlıklarına rağmen insanca yaşama hakkı tanıyordu...

Diğerleri ise kolay kolay bu dine yaklaşamıyorlardı... Zira, atalarının sapık inancı onların üzerinde öylesine bir baskı meydana getirmişti ki, onlar bu bâtıl fikirleri terk edip de bir türlü müslüman olamıyordu...

Burada özellikle ashabtan Husayn (r.a.)'ın müslüman oluşunu nakledip ondan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın tebligatına geçmek istiyorum...

Husayn, Kureyşli müşriklerin sayıp sevdikleri ulu zâtlardan birisi idi... Bir gün Mekke'ye gelmişti... Oturdular, çeşitli mevzularda konuştular; nihayet Kureyşli müşriklerden biri, kendileri gibi puta tapan Husayn 'a şöyle konuştu:

– Nebiliğini ilan eden şu adama bir şeyler söyleyiversene... Tanrılarımızı diline dolamış, demediğini bırakmıyor... Bizi hep kötülüyor!

Husayn bu konuşmalar neticesinde söylenen kişiye gidip konuşmayı, ona durumu izah etmesini söylemeyi kabul etti... Müşrikler bu durumdan çok ümitlenmişti... Derhâl Husayn'ı alıp **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kalmakta olduğu eve getirdiler ve evin karşısına geçerek o içeri girdikten sonra merakla neticeyi beklemeye koyuldular...

Husayn içeri girdi... İçerde oğlu İmran - ki müslüman olmuştu- ve bazı sahabe bulunmaktaydı... Onu görünce, çok soğuk bir şekilde kabul ettiler...

Efendimiz onu görünce ayağa kalktı, hoş bir şekilde güler yüzle karşıladı, yanına oturttu. Bundan sonra Husayn şöyle konuştu:

– Yâ **Muhammed**, sana dair birçok haber geldi bana... Sen Nebiymişsin! Bizim taptığımız tanrıları kötülüyor, dininde olmayanlar için çeşitli şeyler söylüyormuşsun... Bütün bunların aslı hakikati nedir ki?

Ve böylece Husayn, Kureyşlilerden işittiklerini sayıp döktü... Sonra da şunları ilave etti:

– Şunu da bilesin ki, deden Abdulmuttalib, Husayn'den de, senin kavminden de, senden de çok hayırlıdır...

Sahabe bu sözler karşısında kızmıştı. Ancak, **Efendimiz** yanında onlara söz düşmeyeceği için kendilerini tutmuşlardı... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın cevabı bıçak gibi indi:

– **Ey Husayn, bil ki, benim büyük babam da, senin büyük baban da cehennemdedir!** Sonra sordu:

– **Ey Husayn, sen kaç tanrıya taparsın?** Husayn bu cevaptan şaşakalmış bir hâlde konuştu:

– Sekiz tanrıya taparım! **Efendimiz** suallerine devam etti:

– **Peki onlar nerededir?** Husayn aynı şaşkınlıkla cevap verdi:

– Yedisi yerde, birisi de semâdadır...

– Peki, sana bir musibet isâbet ettiği zaman, malın telef olduğunda hangisine başvurur, yardım istersin?

– Semâdakine!

– Çoluk çocuğuna bir hâl olsa hangisine başvurur yardım istersin?

– Semâdakine...

Bu cevaplardan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm bütünüyle mevzuya girdi:

– Bak Husayn, semâda olduğuna inandığın o tek ilâhın senin bütün isteklerine muhatap oluyor, her şeyini karşılıyor da; sen nasıl olup yerdeki bir sürü putlara tapıyorsun? O yerdekileri semâdakine ortak koşuyorsun? Semâdaki ilâhın hiç razı oluyor mu sanıyorsun, kendisine yerde birçok ortak tutmandan! Bu yüzden hiç korkmuyor musun o semâda sandığın ilâhtan?

Bak Husayn, sana bir şey söyleyeyim... Var sandığın birçok tanrıdan sadece biri Ahad olan Allâh'tır... Sen de sadece ona ibadet et ve ötekileri bir yana bırak... Böylece de müslüman ol, selâmeti bul!

Bu anlatılanlar Husayn'ın kafasına iyiden iyiye yatmıştı... Söylenilenler doğruydu... Biraz daha düşündü... İçi mutmain olmuştu hepsine de...

– Peki kavmim ve aşiretim hakkında ne dua edeyim?

Bu cevap Husayn'ın İslâm Dini'ne girdiğini gösteriyordu... Az ötede oturan oğlu İmran yerinden fırladı ve babasının eline kapanarak öptü... Babasının müslüman oluşuna pek sevinmişti...

Ardından babası da **Efendimiz** AleyhisSelâm'a biat etti... Bundan sonra **Efendimiz** kendisine ne şekilde dua edeceğini öğretti:

– Allâh'ım, zikrimi arttır, hakikate erişmemi kolaylaştır ve ilmimi genişlet!..

Ve bu şekilde bir zaman daha sohbet edildi... Nihayet Husayn artık gitmek istediğinde, **Efendimiz** AleyhisSelâm, yanındakilere kendisine evine kadar refakat etmelerini istedi...

Ve Husayn ashabla birlikte **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kalmakta olduğu evden çıkarak yola koyuldu... Dışarıda Husayn'ın çıkmasını bekleyen müşrikler ise bu durumdan son derece müteessir olarak bağırmaya ve haberi yaymaya başladılar:

– Husayn da dininden döndü, sapıttı artık! Yazık oldu Husayn'a da!

Bu şekilde gizliden gizliye İslâm Dini yayılırken birdenbire aksiyona geçilmesini emreden âyet nâzil oluverdi:

"Uyarmaya en yakınlarından başla!" (26.Şu'arâ: 214)

Efendimiz Aleyhisslâm bu durum karşısında son derece üzülüverdi... Bu bir sıkıntı hâliydi... Hastalık gibi bir şeydi...

Yükün ağırlığını düşünen **Efendimiz** AleyhisSelâm ister istemez bu hâle girmişti... Hazreti Âli (r.a.) yanına geldiği zaman ona şöyle içini boşalttı:

– Yâ Âli, Allâh'ın yakınlarımı ve akrabamı âhiret azabı ile korkutmamı emretmesi bana çok ağır geldi... Ne zaman onlara bu mevzuyu açmaya kalksam, biliyorum ki, beni hiç de hoş olmayan şeylerle ithama kalkacaklar... Nasıl yapacağım, bilemiyorum!

Ve bu ağırlık altında **Efendimiz** AleyhisSelâm bir aya yakın bir süre evden dışarıya bile çıkamadı... Halası Safiye, ve diğer halaları hasta olduğu zannıyla kendisini ziyarete geliyorlardı... Sıhhati sorulduğu zaman ise **Efendimiz** AleyhisSelâm onlara şu cevabı veriyordu:

– Allâh'a çok şükür hiçbir şikâyetim yok, ancak Allâh bana akrabamı âhiret azabı ile korkutmamı emretti... Bu yüzden de Abdulmuttalib oğullarını davet edip onlara hakikati duyurmak zorundayım...

Halaları ise **Efendimiz**'in bu söylediklerini makûl karşılıyorlar ve bu arada da ikaz ediyorlardı:

– Onları davet et ve bildir! Ancak sakın Abdül Uzza'yı (Ebu Leheb) davet etme! Zira o katiyen senin davetine icabet etmez... Tatsızlık çıkarır...

Bu konuşmalardan sonra Cebrâil AleyhisSelâm **Efendimiz**'in yanıma geldi ve şöyle ikaz etti:

– **Yâ Muhammed, eğer sen emrolunduğun şeyi yapmazsan, Rabbin sana azap eder...**

Efendimiz AleyhisSelâm Hazreti Hatice'yi çağırdı ve şöyle buyurdu;

– **Bize bir kişilik et yemeği hazırla, bir testi de süt getir... Ondan sonra da Abdulmuttalib oğullarına haber vererek bize davet eyle... Onlarla emrolunduğu vech ile konuşacağım...**

Ertesi sabah davet işini Hazreti Âli tamamladı... Davette ayrıca Abdül Menaf oğullarından bazıları dahi hazır bulundular... O gün sofrada tam 45 davetli hazırdı... Bunların arasında amcası Ebu Leheb de mevcuttu... Davet mevzusunu bilmeyen ve kendi lehine bir şey sanan ancası Ebu Leheb, de bu davete davetsiz olarak katılıyordu.

Herkes sofraya oturduktan sonra, **Efendimiz** AleyhisSelâm ancak bir kişiye yetecek kadar olan et yemeğini sofraya getirtti... Sonra da:

– **Bismillâh! Buyurun! dedi...**

Herkes, bu bir kişilik tabak içindeki et yemeğinden yediler... Hem de doyasıya... Ancak, yemeğin sonunda görüldü ki, tabaktan az bir şey eksilmişti...

Sonra, ancak bir insanın güç belâ kanabileceği kadar sütten içmeye başladılar... Bir yandan da bu olanlara şaşmaya başlamışlardı... Nihayet her biri süte de kandılar... Buna rağmen süt de olduğu gibi kap içinde geriye kaldı...

Artık yemek içmek bitmiş **Efendimiz** AleyhisSelâm davet sebebini anlatacaktı ki, Ebu Leheb konuşmaya başladı:

– Biz ömrü hayatımızda bu günkü kadar büyük bir sihir görmedik! Kardeşim oğlu bizi büyük bir sihirle sihirledi...

Sonra da **Efendimiz** AleyhisSelâm'a hitaben sözlerine şöyle devam etti:

– Bunlar senin halaların, amcaların ve amcaoğullarındır... Sen onlara her zaman istemediklerini tavsiye ettin... Kendilerini ibadete davet ettin... Sen bu sapıklığı bırak! İyi bil ki senin için kavmin, bütün Arap kabilelerine karşı koymayı göze alacak durumda değildir... Bütün Kureyş oymakları ile Araplar üzerine saldırmadan, akrabalarının sana yapacağı en büyük iyilik, seni hapsetmeleridir... Ben senin gibi akrabalarına şerr getiren bir kişi daha ne gördüm, ne de işittim!

Bundan sonra da yerinden kalktı ve gider ayak oradakilere hitap etti:

– Haydi kalkın gidelim... Gördüğümüz sihir yeter! Ve böylece oradakiler dağıldılar...

Bu kötü davranış **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı son derece üzmüştü... Günlerce bu üzüntü içinde **Allâhû Teâlâ**'dan haber bekledi... Nihayet Cebrâil AleyhisSelâm tekrar geldi ve **Efendimiz**'e almış olduğu emirleri yerine getirmesini, çıkacak güçlüklerden korkmamasını, **Allâh**'ın kendisine yardımcı olacağını ifade eti...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm Hazreti Âli'yi çağırdı ve şöyle buyurdu:

– Yâ Âli, Ebu Leheb gördüğün gibi yapmak istediğimiz şeyin önüne geçti ve ben konuşamadan dağılıp gittiler... Sen, geçen defa olduğu gibi, yemek hazırlat ve onları gene davet et...

Gene aynı şekilde yemek yenilip içildi... Bu defa onların dağılmalarına, yahut birinin gene oyun bozanlık yapmasına fırsat

vermeden **Efendimiz** AleyhisSelâm bir konuşma yaptı:

– Elhamdulillâh... Hamd Allâh'a aittir ve ben de yardımı ondan isterim... O'na inanır, O'na güvenirim! Şüphesiz bilir ve dile getiririm ki, sadece Allâh vardır; tapılacak tanrılar yoktur! O, Ahad'dır ve eşi ortağı da yoktur...

Her hâlde otlak aramaya gönderilen bir kimse dönüşte ailesine yalan söylemez... Vallâhi ben, bütün insanlara dahi yalan söylemiş olsam, gene de size karşı yalan söylemem... Bütün insanları aldatmış olsam, gene de sizi aldatmam... Sizi ibadete davet ettiğim Allâh öyle bir Allâh'tır ki, O'ndan başka kulluk edilecek yoktur!

Ben de, O Allâh'ın hasseten size, umumi olarak da bütün insanlara gönderdiği Rasûlüm... Vallâhi, siz, uykuya daldığınız gibi, bir gün de öleceksiniz... Uykudan uyandığınız gibi de, bir gün dirilecek ve bütün yaptıklarınızdan hesaba çekileceksiniz...

İyiliklerinizin karşılığında iyilik; kötülüklerinizin karşılığında da ceza göreceksiniz... Bunlar da, ya temelli cennette, ya da temelli cehennemde kalmaktır...

İnsanlardan âhiret azabı ile uyardığım ilk topluluk sizlersiniz!

Bundan sonra **Efendimiz**'in bu sözlerine amcası Ebu Talib cevap verdi:

– Ey kardeşim oğlu, bizim katımızda, sana yardımcı olmak kadar sevimli bir şey yoktur... Öğütlerini benimseyip kabullendik... Sözlerini de tasdik ediyoruz... Bu toplananlar senin cedlerin oğullarıdır... Tabii ki ben de onlardan birisiyim... Senin istediğin şeye onlardan koşacak olanların – andolsun ki- en çabuğu da benden başkası değildir...

Sen emrolunduğun şeye devam et! Andolsun ki, etrafını kuşatıp, seni korumaktan bir an geri durmayacağım... Nefsimi Abdulmuttalib'in dininden ayrılmak hususunda, bana boyun eğer bulamadım... Artık ben, onun öldüğü din üzerine öleceğim!

Böylece Ebu Talib yaptığı konuşmada, **Efendimiz**'e elinden gelen yardımı göstereceğini, ancak **O**'nun dinine de girmeyeceğini açıklamış bulunuyordu...

Bunun üzerine Ebu Leheb konuşmaya müdahale etti:

– Ey Abdulmuttalib oğulları! Bu andolsun ki bir kötülüktür... Başkaları **O**'nun elinden tutup, bundan alıkoymadan evvel, siz, **O**'nun ellerinden tutup, yaptığı işten geri bıraktırın! Eğer siz bugün **O**'na boyun eğecek olursanız, zillete düçar ulup, hakarete uğrarsınız! **O**'nu korumaya kalkışacak olursanız, öldürülürsünüz!

Efendimiz AleyhisSelâm'ın halası Hazreti Safiyye dayanamadı ve kalkarak Ebu Leheb'e şöyle cevap verdi:

– Ey kardeşim! Kardeşimin oğlunu ve **O**'nun dinini yardımsız bırakmak, hor, hakir koymak sana yakışır mı? Vallâhi bugün yaşamakta olan ulema, Abdulmuttalib'in soyundan bir Rasûl geleceğini haber veriyorlar... İşte o Rasûl, kardeşim oğlu **Muhammed**'dir... Siz buna ister inanın felâha, ister inanmayın azaba düçar olun!

Ebu Leheb lafın altında kalmak istemedi:

– Bu andolsun ki boş bir hevestir! Zaten kadınların sözleri erkeklere ayakbağı, köstek olmaktan başka bir işe yaramaz! Kureyş aileleri ve onlarla birlikte bütün araplar ayaklandıkları zaman, onlara karşı koyacak bizim hiçbir kuvvetimiz yoktur... Andolsun ki biz onların ağzına bir lokmayız!

Ebu Leheb'in bu sözleri Ebu Talib'i çok kızdırmıştı... Hemen atıldı ve ona cevap verdi:

– Ey korkak! Andolsun ki, biz sağ olduğumuz sürece **O**'na yardımcı ve koruyucu olacağız... Ey kardeşim oğlu, halkı Rabbine davet etmek istediğin zaman bize bildir ki, bizde silahlanıp, seninle birlikte ortaya çıkalım...

Bunun üzerine **Efendimiz** oradakilere teklifini tekrar etti:

– Ey Abdulmuttalib oğulları! Vallâhi, Araplar içerisinde benim size getirdiğim dünya ve âhiretiniz için hayırlı olan şeyden daha üstün ve hayırlısını, kavmine getirmiş bir yiğit tanımıyorum ve bilmiyorum... Ben sizi, dile kolay gelen, mizanda ağır basan iki cümleye davet ediyorum ki, o da:

LÂ İLÂHE İLLÂLLÂH, MUHAMMEDEN RASÛLULLÂH'dır...

Yüce Allâh, beni, sizi buna davet etmeye memur etti... Hatta bu hususta, şimdiye kadar görmediğiniz işaretlerden, mucizelerden bazılarını da gördünüz...

O hâlde hanginiz bu yolda bana icabet ederek, vezirim ve yardımcım olur?

Bu sual karşısında kimse kendisine cevap vermeksizin susakalmıştı. Oradakilerin en ufağı **Hazreti Âli** idi. Hemen ayağa kalktı:

– Ben, yâ **Rasûlullâh!** dedi... **Efendimiz** AleyhisSelâm onu yerine oturttu... Sonra sözlerini tekrarladı:

– Hanginiz bu yolda kelime-i şehâdet getirip bana icabet ederek benim vezirim ve yardımcım olur..?

Gene hiç cevap yoktu... **Hazreti Âli** tekrar ayağa kalktı:

– Ben, yâ **Rasûlullâh... Efendimiz** AleyhisSelâm tekrar onu yerine oturttu...

– Kim, sadece Allâh vardır tanrı yoktur; der ve benim Allâh'ın Rasûlü olduğuma şehâdet eder ve bana yardımcı olur?..

Gene kimse cevap vermedi ve **Hazreti Âli** ayağa kalkıp:

– Yâ Rasûlullâh, sana ben yardımcı olacağım, ben! Gerçi bunların yaşça en ufağı benim, gözlerim çapaklı, bacakları en ince olanıyım; ancak, buna rağmen ben, senin bu işte yardımcın ve vezirin olabilirim...

Efendimiz AleyhisSelâm bu durum karşısında Hazreti Âli'nin elinden tuttu ve bir daha orada toplananlara baktı: **"Bu çocuk kadar olamıyorsunuz!.."** dercesine...

Bu bakış oradakileri bihoş etmişti...

Sessiz sedasız dağılmaya başladılar... Bu toplantı da bir netice vermemişti...

34

◆

SAFA TEPESİNDEN HİTAP

Efendimiz AleyhisSelâm aldığı emir üzerine o gün evinden çıkıp doğruca Safa tepesine geldi... Bu oldukça yüksek bir kaya yığını idi... Bu yüzden de tepe deniyordu... **Efendimiz** AleyhisSelâm aldığı vahye göre tepeye geldikten sonra en yüksek noktasına çıktı. Şöyle bir etrafına bakındı... Sonra şehâdet parmaklarını kulaklarına tıkayıp seslendi:

– **Yâ Sabâhâh!.. Yâ Sabâhâh!..**

Bu Araplar arasında öyle önemli bir parola idi ki, ancak çok önemli meselelerde kullanılırdı... **"Çok önemli bir hâdise var! Derhâl toplanın, size bildireyim!"** anlamında kullanılan bir kelime idi...

Bu sesi işitince herkes birbirine sormaya başladı:

– Kimdir seslenen?..

– Ne var, ne oluyor?..

– Niye çağırılıyoruz?..

Ve birtakım cevaplar veriliyordu:

– **Muhammed-ül Emin** çağırıyor!..

– Çok önemli bir şeyler olmalı herhâlde...

– Koşup bakmalı, kimse bilmiyor sebebini!..

Ve kısa bir zaman zarfında Mekke halkının önemli bir kısmı Safa tepesinin etrafında toplanıvermişti... İmkânı olanlar koşup gelmiş, gelemeyenler ise kendilerine haber getirecek birilerini yollamışlardı...

Nihayet sormaya başladılar:

– Hayrola yâ **Muhammed**, ne oluyor böyle?

– Ne var, bizi neye çağırdınız?..

– Ne oluyor bir saldıran mı var?..

Bu sualler üzerine **Efendimiz** Aleyhiselâm konuşmaya başladı:

– Ey Mekke'liler... Benimle sizin durumunuz ona benzer ki; düşmanı gören ve onun ailesine vereceği zararın önüne geçmek için bağıran kişiye emsaldir...

Ben, size şu dağın eteğinden yahut bu vadiden atlılar çıkacağını, veya akşama sabaha bir düşman saldırısına uğrayacağınızı bildirecek olsam, beni tasdik eder, bana inanır mısınız?

Oradakiler bu sual karşısında bir an duraladılar ve derhâl cevabı verdiler tereddütsüz bir şekilde:

– Evet, sen Muhammed-ül Emin'sin! Bu güne kadar sende doğruluktan başka bir şey görmedik... Hiçbir zaman yalan söylemediğine şahidiz... Bizim katımızda hiçbir şekilde itham edilmiş bir insan değilsin sen...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm konuşmasına şöyle devam etti:

– Ben size, önünüzdeki çok şiddetli bir azabı haber veriyorum... Yüce Allâh, en yakın akrabalarımı âhiret azabı ile uyarmamı emretti! Sizi, "LÂ İLÂHE İLLÂLLÂHU VAHDEHÛ LÂ ŞERİKE LEH" – "İlâhlar yoktur, sadece Allâh vardır, O tektir, bir ortağı da mevcut değildir" diye şehâdet etmeye davet ediyorum... Ben de, O Allâh'ın kulu ve Rasûlüyüm...

Söylediğimi kabul ve iman ederseniz, cennete gideceğinize dair kefil olur, buna dair söz veririm... Siz, "LÂ İLÂHE İLLÂLLÂHU VAHDEHÛ LÂ ŞERİKE LEH" demedikçe, ben size ne dünyada bir fayda, ne de âhirette bir yardım temin edebilirim"...

Bu sözler karşısında Ebu Leheb âdeta çılgına dönmüştü... Zira kardeşinin oğlu bütün Kureyş'e hitap ediyordu... Çünkü Kureyş içinde **Efendimiz** AleyhisSelâm'a akraba olmayan bir tek kabile bile mevcut değildi... Ebu Leheb bu hâlde derhâl yerden bir taş kapıp:

– Helâk olasıca! Bunun için mi bizi buraya topladın? diyerek **Efendimiz** AleyhisSelâm savurdu...

Hâlbuki bu beddua çok sonraları tamamen kendisini bulacaktı...

Zira **Efendimiz** AleyhisSelâm ne buyurmuştu:

– Bir kişi dua ettiği zaman üzerinde bulunan iki melâike de; "Amin, bir misli de sana olsun!" diye cevap verirler. Eğer kişi beddua etmiş olursa, karşısındaki de buna lâyıksa, beddua karşısındakini bulur; fakat karşısındaki bedduaya lâyık değilse, o zaman o beddua geri döner ve sahibini vurur!

İşte bu sebeple Ebu Leheb'in bu bedduası da kendisini helâk ediyordu... Ebu Leheb'in attığı taş **Efendimiz**'in bulunduğu kayanın eteğine düşmüştü... Ve oradakiler bu mevzuyu konuşa konuşa dağılmaya başladılar...

Allâhû Teâlâ'nın inzâl etiği Leheb Sûresi ise Ebu Leheb'i halka teşhir ediveriyordu:

"Ebu Leheb'in elleri kurusun... Kurudu da! Ne zenginliği ve ne de kazandığı ona fayda vermedi! Alevli bir ateşe maruz kalacaktır (o)**! Onun karısı da... Odun hamalı olarak! Boynunda hurma lifinden bir ip olduğu hâlde!"** (111.Tebbet: 1-5)

Efendimiz AleyhisSelâm'a yapılan bu hakaretler kendisini çok fazla üzüyordu... İlerde de göreceğimiz gibi çeşitli işkenceler ve eziyetler yapılan müslümanlar bu durumları **Efendimiz**'e anlatıyorlar; bu arada da müşrikler **Efendimiz** AleyhisSelâm'a da sataşmaya devam ediyordu.

Bu durum karşısında **Allâhû Teâlâ** ise inzâl ettiği âyetlerle **Efendimiz** AleyhisSelâm'a yardımcı oluyordu:

"Emrolunduğunu (hakikat ve Sünnetullâh bilgisini) **açıkla ve müşriklerden yüz çevir! O alay edenlere karşı, kesinlikle biz sana yeterliyiz! Onlar ki, Allâh** (âlemleri ve hakikatlerini Esmâ'sıyla yaratan) **yanı sıra bir tanrı edinirler... Yakında bilecekler! Yemin olsun ki, onların söyledikleri yüzünden içinin daraldığını elbette biliyoruz.** (O hâlde) **Rabbinin Hamdi olarak tespih et ve secde** (benliğini yok) **edenlerden ol! Sana yakîn gelene** (benliğinin yokluğunu fark edene kadar -ölüm hakikatin fark edilmesi hâlidir- Vâhid'ül Kahhâr'ın yaşanmasına) **kadar, Rabbine ibadet et** (yakîn sonrasında ise bunun doğal sonucu Rabbinin kulluğu devam eder zaten)**!"** (15.Hicr: 94-99)

35

◆

EBU LEHEB'İN KARISININ, KARŞISINDA DURAN EFENDİMİZ'İ GÖREMEMESİ!

Leheb Sûresi'nin inzâlinden sonra bu sûrede zemmedildiğini duyan Ebu Leheb'in karısı Ümmü Cemil (ki adı Avrâ idi) son derece üzüldü ve canı sıkıldı... Ve eline kocaman bir taş alarak aklı sıra bunu **Efendimiz** AleyhisSelâm'a vurmak üzere Haremi Şerif'e geldi...

O sırada Efendimiz AleyhisSelâm da yanında Hazreti Ebu Bekir ve Hazreti Ömer olduğu hâlde Haremi Şerif'te oturuyordu...

Ümmü Cemil'in gelmekte olduğunu gören Hazreti Ebu Bekir, Efendimiz AleyhisSelâm'a dönerek:

– Yâ Rasûlullâh... Bu küfürbaz, kötü dilli bir kadındır... Keşke buradan kalkmış olsaydık... dedi.

Efendimiz AleyhisSelâm ise kısa bir şekilde cevap buyurdu:

– O, beni göremez!..

Ümmü Cemil hakikaten, onların yanına gelince Efendimiz AleyhisSelâm'ı göremedi ve Hazreti Ömer'i hiç sevmediği için, Hazreti Ebu Bekr'e sordu;

– Nerede O arkadaşınız?

Hazreti Ebu Bekr de ona sordu:

– Ne yapacaksın O'nu?

Ümmü Cemil kızgın bir hâlde cevap verdi:

– Beni hicvettiğini öğrendim... Yemin ederim ki O'nu bulursam, bu taşı ağzına vuracağım! O, şair ise ben de şairim ve O'nun gibi hicvetmesini ben de bilirim!

Hazreti Ebu Bekr cevap verdi:

– Kâbe'nin beytinde yemin ederim ki; O, ne seni ve ne de kocanı hicvetmiştir!

Vallâh arkadaşım ne şairdir, ne de şiir söylemesini bilir!

Ümmü Cemil anlamadı söylenileni:

– Hayır, sen yalan söylüyorsun... Herkes O'nun beni hicvettiğini söylüyor...

O sırada Hazreti Ömer söze karıştı:

– Yazıklar olsun sana ki, O'nu bir şair sanıyorsun!

Ümmü Cemil, Hazreti Ömer'den hoşlanmadığı için kısa kesti sözü;

– Yâ Hattaboğlu! Ben seninle konuşmak istemiyorum bu meseleyi...

Hazreti Ebu Bekr, Ümmü Cemil'e sordu:

– Peki yanımda bulunan zâtı görüyor musun sen?

Ümmü Cemil şaşkın bir hâlde karşılık verdi:

– Sen benimle alay mı ediyorsun... Ben yanında Ömer'den başka hiç kimse görmüyorum...

Bundan sonra Efendimiz AleyhisSelâm için yazmış olduğu hicviyesini okuyarak dönüp gitti...

Ümmü Cemil gittikten sonra Hazreti Ebu Bekr, Efendimiz AleyhisSelâm'a dönerek sordu:

– Yâ RASÛLULLÂH, Ümmü Cemil seni gördü mü?

Efendimiz AleyhisSelâm cevap verdi:

– Hayır! Beni göremez! Allâh, onun gözünü aldı; melekler beni ona göstermedi!

Ümmü Cemil bundan sonra Efendimiz AleyhisSelâm'ın kızı ve kendisinin gelini olan Hazreti Rukiyye'yi oğlu Uteybe'ye boşattı...

Bütün bu açıklamalar ve gelişmeler neticesinde artık Mekke halkı olduğu gibi ikiye ayrılmış durumda idi... Bir yanda müşrikler... Bir yanda müslimler... Esasen böyle halk ikiye ayrıldı denecek kadar da bir çokluk yoktu müslimler safında... Topu toplansa otuz-kırk kişiyi zor bulurdu...

Müşrikler ise bütün şehir halkı olarak onlara karşı çıkıyor, ellerinden gelen eziyeti ardlarına koymuyorlardı... Zira Mekke'de en nüfuzlu, şöhretli insanlar müşrikler arasındaydı... Mekke'de bu kadar azılı müşrik olmasına rağmen **Efendimiz** AleyhisSelâm'a yapılan en büyük eziyet de bilhassa başlangıçta Ebu Leheb'den geliyordu...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın evinin bir yanında Ebu Leheb'in evi, öbür yanında da Ukbe bin Ebi Muayt'ın evi bulunmaktaydı... Ebu Leheb, geceleri insan ve hayvan pisliklerini getirip **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kalmakta olduğu evin kapısına döküyordu... Keza Ukbe de...

Gene bir gün sabaha karşı Ebu Leheb, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kapısının önüne bir torba içinde pislik serpiyordu... Tam o sırada Hazreti Hamza da oradan geçiyordu... Birdenbire Ebu Leheb'i görünce o pislikleri döküyorken, kafası kızıp sert adımlarla yanına yaklaştı... Hazreti Hamza gayet sert mizaçlıydı... Kimsenin arkasından bir şey söylenmesine veya arkasından birtakım hareketler yapılmasına tahammül edemezdi...

Hele bu hareket çok sevdiği **Efendimiz** AleyhisSelâm'a karşı olursa... Yanına yaklaştı Ebu Leheb'in;

– Ne yapıyorsun böyle?

Ebu Leheb biraz bozulmuştu, suç üstü ve hele de Hazreti Hamza'ya yakalanmasına...

– Biliyorsun **O** bizi hicvediyor... diye kendini haklı göstermek istedi...

Hazreti Hamza sert bir harekele elindeki torbayı çekip aldı... Ve:

– Elindeki boka **O**'nun kapısı değil, senin kafan daha lâyıktır!.. diyerek pislik torbasını olduğu gibi Ebu Leheb'in başından aşağı çeviriverdi... Sonra da sanki bir şey olmamış gibi yoluna devam etti, gitti... Ebu Leheb ise başındaki pislikleri temizlemeye çalışırken, ardı sıra söyleniyordu:

– Kahrolası, sapık sende!

Efendimiz AleyhisSelâm bu komşularının yaptıkları eziyete çok üzülüyordu... Sabahları kalkıp da kapısında böyle pislikler bulunca:

– Bu nasıl komşuluktur ey Abdi Menaf oğulları, diye kendi kendine konuşur ve onları eline aldığı bir sopa ile iteleyerek temizlerdi...

Kureyş halkının artık bütün mevzusu İslâmiyet ve **Efendimiz** AleyhisSelâm olmuştu... Hemen her toplantıda bu mesele konuşuluyor; bu işin ne şekilde neticeye ereceği ve yahut da erdirileceği düşünülüyordu...

36

◆

TEPKİLER ARTIYOR

İşte o gün de Kureyş'in bütün ileri gelenleri Haremi Şerif'te toplanmış, konuşuyorlardı:

– Yahu bunun gibisini görmedik! Nereden de çıktı başımıza...

– Ben de aynı kanaattayım... Kureyş'ten böyle biri asla bugüne kadar çıkmamıştır... Yaptıkları bini aştı... Başka kabilelere rezil olacağız...

– Atalarının, cedlerinin tapındıklarını bırak da; sonradan çıkan, ne olduğu belli olmayan bir tanrıya tapın! Olacak iş değil...

– Bu kadarla bitse gene iyi... Ya kendisini de Rasûl ilan etmesi! Bari ileri gelenlerimizden birisi olsaydı!

– Üstelik atalarımıza hakaret etmesi...

– Fakirlerin işine geliyor... **O**'na tâbi oluyorlar! Akılları sıra ona tâbi olmakla aramızdaki farkın kapanacağını sanıyorlar...

– Gençlerin de zaten aklı kısa! Kadınlar da öyle!

– İyi ama, bunları herkes biliyor... Bir çare bulmamız lazım bu işe...

– Bulalım ama nasıl? Ne kulp takacağız...

– Arada Ebu Talib var! Hamza var! Kısacası bir sürü hatırı sayılır insan var...

– Hay canına! Nerden çıktı başımıza yahu! Bize **Allâh**'ı gösterecekmiş... Bir sürü tanrılarla başa çıkamazken, bir de **Allâh** ilave edecek...

Onlar böylece birbirlerine dert yanıp çare araya dursunlar; bu arada **Efendimiz** AleyhisSelâm da Kâbe'nin önüne geldi ve Hacerül Esved'i

seâmladı... Sonra döndü tavafa başladı... Tam onların önünden geçiyordu ki laf attılar:

– İşte sapıklığı yapan adam! Gene birilerini saptırmak için büyü yapıyor!

Efendimiz AleyhisSelâm onların bu sözlerini işitmiş ve kızmıştı... **Allâh**'a ve Dini'ne dil uzatanlara elbette ki kızılırdı... Buna rağmen bir şey demeden tavafına devam etti... İkinci defa onların önünden geçiyordu ki bu defa da başka birisi laf attı:

– Sapıklığıyla kalsa bir yana... Ya akılsız gençlerle kadınları kendine uydurması?

– Niye diye düşündünüz mü hiç?..

Ve bu defa da son derece ağır sözler sarf ettiler **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın arkasından...

Buna rağmen O, gene sesini çıkartmadı ve tavafına devam etti... Nihayet üçüncü defa gene önlerine gelmişti ki Kureyş ileri gelenleri laf atmayı daha da ileri götürdüler:

– **Allâh** filan dediği bahane! Esasında başımıza sultan olup; malımıza, kadınlarımıza sahip olmak istiyor da ondan!

Efendimiz AleyhisSelâm bu defa eskiden olduğu gibi çekip gitmedi önlerinden! Tam karşılarına gelince durdu ve onlara şöyle konuştu:

– **Ey Kureyş ileri gelenleri! Beni iyi dinleyin... Varlığım yedi kudretinde olan Allâh'a yemin ederim ki, hakkınızda edindiğim helâk ve ölüm haberini size tebliğ etmek için karşınızda durdum! Böylece bunu öğrendiniz işte...**

Bu söz onlarda öylesine büyük bir tesir meydana getirdi ki, asla tarif edilemez... Hepsinin başının üstünde korkunç ağırlıklar konulmuşcasına başlarını önlerine eğdiler... Büyük bir haşyet sarmıştı hepsini de... Bu güne kadar **Efendimiz** AleyhisSelâm'a en şiddetli davranan Ebu Cehil

bile, süt dökmüş kedi gibiydi! Herkes ne diyeceğini bilemez hâlde susuyordu. Derken Ebu Cehil son derece yumuşak tatlı bir şekilde şöyle konuşabildi...

– Yâ Ebel Kasım; selâmetle geç git yanımızdan! Yemin ederim ki sen cahillerden değilsin! Gel bize uyma sen...

Bu laflar üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm tekrar tavafına devam etti... Kureyş ileri gelenleri ise biraz daha oturduktan sonra dağılıp gittiler...

Ertesi gün tekrar Hicr'de toplandıkları zaman ise hâlleri bambaşka idi... Birbirleri ile şöyle konuşuyorlardı...

– Yahu biz **O**'na demediğimizi bırakmadığımız hâlde kılı bile kıpırdamıyor... Hâlbuki **O**'nun bir sözü hepimize tesir etti... Öyle ki; en hoşumuza gitmeyecek şeyleri söylediği hâlde, bir kimse çıkıp ağzını bile açamadı...

Ve bu mihval üzere konuşmalar devam etti... Hepsi de birbirlerine çatıyorlardı... Onlar böylece konuşurlarken, **Efendimiz** AleyhisSelâm tekrar Kâbe'ye geldi ve Hacerül Esved'i selâmladıktan sonra tavafa başladı... Derhâl hepsi de yerlerinden kalkıp, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın etrafını sarıverdiler...

– Bizim tanrılarımıza ne şekilde dil uzatırsın! Bu yaptığın büyük bir iştir!.. Vazgeç bundan... dediler.

Efendimiz AleyhisSelâm ise kısa bir cevap verdi onlara:

– **Allâh Ahad'dır; Gayrı da yoktur! Taptığınız tanrılar kendi hevânızdan başka bir şey değildir!**

Bu cevap kudurtmuştu onları âdeta! Hepsi birden **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın üzerine atılıp **O**'nu dövmeye başladılar... Bu arada birisi ise karşı taraftaki Hazreti Ebu Bekir (r.a.)'ın yanına koşup:

– Yâ Ebu Bekir, arkadaşını dövüyorlar yetiş... diye haber götürdü... Hazreti Ebu Bekir (r.a.) derhâl onların yanına koştu ve onlara bağırmaya

başladı:

– Allâh hepinizin cezasını versin... "Rabbim Allâh'tır!" diyen ve ona ibadet eden bir zâtı öldürmek mi istiyorsunuz?

Bir yandan bağırıyor, bir yandan gözlerinden yaşlar dökülüyor, bir yandan da onlar ile **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın arasına girmeye çalışıyordu... Bu arada **Efendimiz** AleyhisSelâm konuştu:

– Bırak onları, dokunma yâ Ebu Bekir... Varlığım kudret elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, Allâh beni onlara boğazlanmaları için yolladı...

Ve müşrikler bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı bırakarak dağıldılar...

Efendimiz AleyhisSelâm, Haremi Şerif'te namaz kılarken As bin Vail, Haris bin Kays ve Velid bin Mugıyre gibi ehli kitap, ya çocuklarına, ya da kölelerine emir veriyorlar ve **O**'na türlü eziyetler yaptırıyorlardı... Bu eziyetlerden bir tanesi de şu idi...

Velid bin Mugıyre bir gün **Efendimiz** AleyhisSelâm secdede iken kölesini çağırmış ve eline kanlı bir işkembe vererek bunu **O**'nun iki küreği arasına koymasını söylemişti... Çocuk yaştaki köle, efendisinin bu emrini yerine getirdi ve **Efendimiz** Aleyhiselâm secdeye vardığında yanına gidip, sırtına bu kanlı işkembeyi bıraktı... Sonra da gittiler...

Ebu Talib de bu sırada Haremi Şerif'e gelmişti... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın iki küreği arsındaki o kanlı işkembeyi görünce büyük bir galeyana geldi...

– Ey kardeşim oğlu, bu hâlin nedir?.. diye sordu.

Efendimiz AleyhisSelâm da kendisine yapılan bu muameleyi amcasına anlattı. Ebu Talib bu duruma çok üzülmüştü... Derhâl evine gitti, kılıcını kuşandı ve doğruca bu işi yapanların peşine düştü. Kölesi de peşinde olduğu hâlde...

Velid bin Mugıyre ile arkadaşlarını bir arada bulunca derhâl yanlarına vardı... Kılıcını sıyırdı ve:

– Vallâhi sizden bir tek kişi bana cevap vermeye kalkmasın! Yoksa onu şu anda kılıçtan geçiririm...

Bu hırslı hâlini hemen hemen hiç görmemiş olan müşrikler, bir anda süt dökmüş kedi gibi sinmişlerdi... Kimse kendinde Ebu Talib'e cevap verecek kuvveti bulamıyordu...

Ebu Talib kölesine döndü ve emretti:

– O kanlı işkembeyi teker teker sür suratlarına bu adamların... İyice bulansın pisliğe suratları... Bakalım görsünler benim kardeşim oğluna dokunmayı... Bundan sonra zenci köle teker teker onların suratlarına sürdü o kanlı, pislik dolu işkembeyi...

Olaylar bunlarla bitmiyordu...

Başka biri de şöyle olmuştu...

Efendimiz AleyhisSelâm Kâbe'nin önünde namaz kılıyordu... Secdeye varmıştı ki, Ukbe bin Ebi Muayt derhâl sessiz bir şekilde yanına yanaştı ve rıdasını **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın boynuna bağladı... Sonra da boğmak amacıyla sıkmaya başladı... Tam o sırada Hazreti Ebu Bekir (r.a.) yetişti... Ve:

"Rabbim Allâh'tır, dediği için mi bir adamı öldürüyorsunuz? Oysa O, size Rabbinizden apaçık delillerle gelmiştir... Eğer o yalancı ise, yalanı kendi aleyhinedir... Şayet doğru söyleyen ise, sizi uyardığı azap size isâbet eder! Muhakkak ki Allâh, (hakikatindeki sermayeyi) **israf eden, çok yalancı kimseye hidâyet etmez."** (40.Mu'min: 28)

Meâlindeki âyeti okudu... Sonra da bir yumrukla onu **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanından uzaklaştırıp ridayı çözdü...

Efendimiz AleyhisSelâm'a yapılan bu aşırı eziyetlerin yanı sıra; Müslüman olan bilhassa gençler ile kölelere akılların alamayacağı

işkenceler, zulümler yapılıyor; onlar bu şekilde müslümanlıktan vazgeçsin isteniyordu...

Buna karşılık **Allâhû Teâlâ** nâzil ettiği âyetlerinde Mekkeli müşriklerin bütün iç yüzlerini ortaya koyuyordu... Bunlarda en orijinallerinden birisi de şu idi:

Velid bin Mugıyre bilindiği gibi müşriklerin en azılılarından biri idi... Bu azgınlığını iyice arttırınca **Allâhû Teâlâ** onu şu âyetleriyle rezil etti:

"UYMA! Çokça yemin eden (Allâh'tan ve Sünnetullâh'tan kozalı olduğu için) **basit, düşüncesiz her kişiye; alaycı, ayıplayan, laf taşıyan; durmadan** (hakikatin) **yaşanılmasına engel olan, haddi aşan suçlulara; tutucu cahile, üstelik** (zenim) **inkârıyla damgalıya! Zengin ve oğulları var diye mi** (ona uyacaksın)**!"** (68.Kalem: 10-14)

"Hayır (iş sandığı gibi değil)**! Andolsun ki eğer vazgeçmezse, elbette onu alnından** (beyninden) **şiddetle tutup sürükleriz!"** (96.'Alak: 15)

Kureyş halkı arasında **"ZENİM"** lakabıyla tanınan Velid bin Mugıyre idi... Kulağı kesik mânâsına geliyordu bu tâbir. Babası onu 18 yaşında iken oğul almıştı.

İbni Abbas (r.a.) bu meseleyi şöyle anlatırdı:

Cenâb-ı Hakk'ın bu adamdaki ayıpları teşhir ettiği kadar, hiçbir kimseyi vasıflandırmadığını biliyoruz... **Allâhû Teâlâ** ona öyle bir ad takmıştır ki, artık ondan ebediyen ayrılmaz...

Velid'in anası, ona, gayrı meşru bir şekilde sahip olmuştu... Bu âyetin inzâline kadar hiç kimse durumu bilmiyordu...

Velid bu âyeti işitince doğruca o sırada iyice yaşlanmış olan anasının yanına koşmuştu... Anasına kılıcını çekerek şöyle konuşmuştu:

– **Muhammed** beni on sıfatla teşhir etti bütün Kureyş'te... Bunlardan dokuzunu ben kendimde buldum... Fakat **"ZENİM"** olduğum hakkında

hiçbir bilgim yoktur... Bana hakikati olduğu gibi söylersen ne âlâ... Aksi hâlde, şuracıkta boynunu vuracağım...

Anası Velid'e şu cevabı verdi:

– Sus! Hakikati sana açıklayacağım... Eğer ben yaptığım işte, sana faydalı oldumsa ne iyi; olmadımsa, bana istediğin cezayı ver... Oğlum, senin baban zengin bir insandı, fakat cinsi münasebet için kudreti yok idi... Bu yüzden o ölünce malı başkalarının eline geçecek diye korktum... Artık bu sebeple de evime bir çobanı davet ettim... O da icabet etti... Şimdi sen söyle, o mallar başkasına geçse daha mı iyi idi?..

Velid bu sözler karşısında susup kaldı... Efendimiz AleyhisSelâm ise bir mucizeye daha sahip olmuştu...

Ne var ki bütün mucizelere rağmen, kulakları sağır, gözleri kör, kalbleri mühürlenmiş olan kimseler bir türlü İslâmiyete yaklaşamıyorlardı...

Burada bir de müslüman olan fakirler ile kölelere yapılan eziyetler bahsi vardır...

Bilhassa müslüman olan kölelere öylesine vahşice eziyetler yapılmıştır ki, hiçbir insan vicdanı bu eziyetleri değil yapmayı, seyretmeye, dinlemeye dahi tahammül edemez... Bu muhterem zevâtın uğradıkları vahşi işkenceler o kadar korkunçtur ki, biz burada yazacak kuvveti kendimizde bulamıyoruz...

Ancak, İslâm'ın, işkence ile dininden döndürülmek istenirken ölen ilk şehîdleri olan erkeklerden Ammar bin Yasir, kadınlardan da onun hanımı Sümeyye Hatun önünde hürmetle eğilir, okurlarımızdan ruhlarına birer Fâtiha dileriz...

Keza suçu (!) **"Allâh"** demekten başka bir şey olmadığı için öldürülen bütün müslümanlar için de...

Bu ana ile babanın oğulları Ammar da korkunç işkencelere uğratılıyordu... Bir defasında, ki anne ve babasının şehîd edilişinden sonra idi... **Efendimiz** AleyhisSelâm'a durumu anlatmış ve;

"Böylesine ağır işkence altında bazen ne söylediğimi bilemeyecek hâle geliyorum... Onlara kendilerine uyduğumu söylesem suç olur mu?" diye sormuştu...

Ammar'ın böylesine güç durumda olduğunu nazarı dikkate alan **Efendimiz** AleyhisSelâm da:

"Bütün kalbinle Allâh'a ve Rasûlüne inanır bir hâlde iken onlara böyle söyleyebilirsin..." diyerek izin vermişti...

Bir gün gene Mekkeli müslim olmayanlar Ammar'ı tutmuş işkence ediyorlar bir yandan da konuşuyorlardı:

– Bizim tanrılarımıza dönmedikçe asla serbest bırakmayalım...

– Evet, bu defa artık elimizden kurtulmamalı...

– Yâ Ammar, ya dininden döner, tekrar bizim tanrılarımıza tapınırsın, ya da seni öldürürüz...

Ammar'a bu işkenceler yapılırken, çevrede birkaç çocukla, büyük onu seyrediyordu... Ammar elinde olmaksızın konuştu işkencenin şiddetinden:

– Tanrılarınıza inanıyorum!

Ammar'ın bu sözlerini iştenler doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına koşup haber ulaştırdılar...

– Ammar dininden çıktı yâ Rasûlullâh! Müşriklerin dediklerini söyledi...

Efendimiz AleyhisSelâm'a Ammar'ın durumu malûm idi...

– **Hayır, Ammar dininden dönmez!..** diye buyurdu...

Az sonra serbest bırakılan Ammar koşa koşa **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın huzuruna dâhil oldu...

– **Yâ Rasûlullâh, Ammar kâfir oldu; dediklerini yaptı onların!** diye hâlinden yakındı... **Efendimiz** AleyhisSelâm meseleyi bilmiyormuş gibi sordu:

– **Neden yâ Ammar?**

– **Ammar, Lât ve Uzza'nın senin dininden daha hayırlı olduğunu söyledi, yâ Rasûlullâh...**

– **Peki sen bunu isteyerek mi, kalbinle mi söyledin yâ Ammar?**

– **Bana zorla, işkenceyle söylettiler, yâ Rasûlullâh!**

– **Peki kalbin ne âlemdeydi o zaman?**

– **Allâh ve Rasûlünün muhabbeti ile dolu idi, yâ Rasûlullâh!**

– **Bunda sana vebal yok, yâ Ammar! Sen iyi bir müslimsin... Gene sana öyle yaparlarsa, sen gene onların dediğini söyle ve kurtul ellerinden...**

Ve bu hâdiseden sonra Allâhû Teâlâ şu âyeti kerîmeyi nâzil etti:

"Kalbi imanla mutmain olduğu hâlde, (küfre) **zorlanan hariç, kim imanından sonra Allâh'a küfrederse ve küfre sînesini açar ise, işte Allâh gazabı onun üzerinedir! Kendilerine çok büyük azap vardır."** (16.Nahl: 106)

Efendimiz AleyhisSelâm, Ammar'ı çok severdi. Bir defasında:

"Cennet, ashabımdan üç kişiyi özler: Âli, Ammar ve Bilâl..." buyurmuştu...

37

◆

HZ. HAMZA'NIN MÜSLÜMAN OLUŞU

Efendimiz AleyhisSelâm bir gün Safa tepesinde oturuyor ve Kâbe'ye müteveccih bir hâlde ibadet ediyordu... O sırada Ebu Cehil yanında bir iki kölesi ile o tarafa gelmekte idi... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı görünce derhâl kölelerine emir verdi ve onlar da **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına gelerek başına toprak atmaya, hakaret etmeye, türlü acayip sözler sarfetmeye başladılar...

Efendimiz AleyhisSelâm onların bu aşağılık hareketleri karşısında ağzını açıp tek bir kelime söylemeden evine giti. O sırada Ebu Cehil ve kölelerinin bütün yaptıklarını gören Hazreti Safiye'nin azâtlı cariyesi ise bir kenarda duruyordu... Ebu Cehil ve arkadaşları bundan sonra oradan ayrılıp, Kureyş müşriklerinin Kâbe yanındaki toplantılarına gittiler ve orada oturdular...

Aradan az bir zaman geçmişti ki, Hazreti Hamza'nın avdan dönmekte olduğu görüldü... Yayı boynunda, kılıcı belinde olduğu hâlde evine gelmekteydi... Hazreti Hamza'nın âdetiydi... Avdan dönüşte, Kâbe'ye uğrar, tavaf eder, putları selâmlar ve oradaki Kureyş ileri gelenleri ile biraz konuştuktan sonra evine dönerdi...

Bu defa da gene öyle yapacaktı ki, yolda Hazreti Safiye'nin azâtlı kölesi yanına yanaştı ve şöyle konuştu:

– Ey Umare'nin babası... Kardeşin oğlu **Muhammed**'e Ebül Hakem bin Hişam (yani Ebu Cehil) neler yaptı bir görseydin! Yapmadıklarını koymadılar... Hazreti Hamza sordu:

– Hayrola ne oldu? Ne yaptılar ki?

– Buracıkta tepede oturuyordu ki, Ebül Hakem ve köleleri gelip başına toprak attılar, demedikleri kötü sözleri söylediler ve çeşitli işkenceleri yaptılar... O ise, bu yapılanların bir tekine bile cevap vermedi... Sonra da sessiz sedasız kalkıp yanlarından ayrıldı ve evine gitti... Eğer görseydin, katiyen dayanamazdın bu yapılanlara...

– Peki, sen gördün mü bu yapılanları?

– Elbette yâ Hamza...

Hazreti Hamza bunun üzerine çok kızdı... Doğruca Haremi Şerif'e yollandı... Ebu Cehil'i orada bulacağını iyi biliyordu... Nitekim Ebu Cehil karşıda bir kısım Kureyşli müşrikle oturmakta idi... Yanlarına doğru yürüdü... Ebu Cehil'in yanına gelince boynundaki yayı çıkarıp, bütün hızıyla Ebu Cehil'in kafasına indirdi...

Ebu Cehil'in kafası bir anda yarılmış ve yüzüne doğru kanlar akmaya başlamıştı... Sonradan da konuştu:

– Sen misin **Muhammed**'in dinine sövüp sayan, **O**'na yapmadığını bırakmayan! Al işte, bende **O**'nun dinindeyim! Ben de **O**'nun söylediklerini söylüyorum. Eğer gücün yetiyorsa, **O**'na yaptıklarını bana da yap, yap da görelim bakalım!

Ebu Cehil, Hz. Hamza'yı böylesine celâlli görünce korktu ve birtakım laflarla kendini haklı göstermeye çalıştı:

– Ama **O** bizim tanrılarımızı inkâr edip onların kuru taştan başka bir şey olmadığını söylüyor; çocuklarımızı kendine inandırıyordu...

– **Siz tutup da, Allâh'tan gayrına tanrı diye tapıyorsunuz! Ben şehâdet ederim ki, tanrı yoktur sadece Allâh vardır! Ve gene şehâdet ederim ki Muhammed de Allâh'ın Rasûlü'dür!**

Hazreti Hamza bugüne kadar böyle bir şey söylememiş ve henüz de müslüman olmamıştı. Ancak bu durum onu gayrete getirmiş Kelime-i

Şehâdet'i söyleyivermişti... Bunun üzerine Mahzumoğulları'ndan birkaçı ayağa kalkarak Hazreti Hamza'nın yanına geldiler ve:

– Hayrola ey Hamza? Biz seni de dininden sapmış buluyoruz... Sen bizden değil miydin?

Hazreti Hamza buna karşı kesin bir şekilde cevap verdi:

– Dönmüşsem ne olacak yani? Bana göre, Muhammed'in dininin Hak olduğu ortaya katiyetle çıkmıştır. O'nun Rasûlullâh olduğuna şehâdet ediyorum. Ne diyorsa dedikleri doğrudur. Ve bundan sonra ben de O'nun yanındayım. Eğer sözünüzde doğrucu iseniz, gelin de, bana da mâni olun bakalım?

Ebu Cehil ise onlara engel oldu:

– Vallâhi ben onun kardeşinin oğluna çok kötü bir şekilde sövüp saymıştım, hakettim bu yapılanları... Dokunmayın Hamza'ya...

Hazreti Hamza, müşriklerin yanından ayrılıp evine döndükten sonra sedire uzandı ve düşünmeye başladı... İçine bir vesvesedir düşmüştü. Kendi kendine konuşup duruyordu. Şeytan içinden şöyle hitap etmekteydi ona:

– Sen Kureyş'in en ileri gelenlerinden birisin. Ne diye tutup ta kavminin yolunu terk etmiş, kendi başına bir yol tutturmuş adamı takip ediyorsun... Herkes seni sevip sayıyordu. Hâlbuki bundan sonra herkes seni aşağılayacak...

Bütün bu düşüncelerin altında bocalamaya başlamıştı Hazreti Hamza... Ne yapmalıydı ki?

Birdenbire içinden gelen bir düşünce ile yerinden kalktı ve Kâbe'ye gitti... Orada kapısı önüne geldi Kâbe'nin ve **Allâh**'a şöyle dua etti:

– Allâh'ım... Eğer tuttuğum yol Hak üzere ise kalbime bu yolu tasdik ettir... Beni mutmain et; şüphelerimi kaldır... Eğer doğru değilse, o takdirde bana bu içinde bulunduğum hâlden bir kurtuluş

yolu nasip et... Şüphesiz ki sen darda kalanların feraha çıkartıcısısın...

O gece yattı rahat bir şekilde de uyudu... Ertesi sabah kalkınca doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına vardı ve başından geçenlerin her birini teker teker anlattı... **Efendimiz** AleyhisSelâm bu anlattıklarından sonra onun iman vaktinin gelmiş olduğunu anladı. Bunu üzerine imanının kuvvetlenmesini sağlayacak tavsiyelerde bulundu... Cehennem azabından, cennet müjdelerinden bahsedip hem onu korkuttu, hem de sevindirdi...

Bu anlattıklarından sonra Hazreti Hamza, **Efendimiz** AleyhisSelâm'a şöyle konuştu...

– Ey kardeşim oğlu, ben şu anda inandım ki, sen doğrucusun... Ve eşhedü en lâ ilâhe illâllâh ve eşhedü enne Muhammeden Rasûlullâh...

Bundan sonra En'am Sûresinin 122. âyeti nâzil oldu:

"Ölü iken kendisini (Hakikat ilmi ile) **dirilttiğimiz; insanlar içinde onunla yaşaması için basîret nûru oluşturduğumuz kimse**(nin durumu)**; karanlıklar içinde kalıp ondan kurtulamayan gibi olur mu? Hakikat bilgisini inkâr edenlere, yapmakta oldukları böylece süslendirildi."**

Bu âyetin birinci kısmında Hazreti Hamza'dan, ikinci kısmında da Ebu Cehil'den bahsedilmekte, ve nihayet, inanmayanların kendilerini yaptıkları sapık işlerde haklı görmekte oldukları belirtiliyordu...

38

◆

GÜNEŞ'İ SAĞ, AY'I DA SOL YANIMA KOYSALAR!

Bu arada müşrikler **Efendimiz** AleyhisSelâm'a baskı ve zulmü arttırmışlar; bu yüzden de **Efendimiz** AleyhisSelâm Dâr'ı Erkam adı verilen Erkam bin Esed'in evine gelmişti... Erkam'ın evi, Safa tepesinin doğusunda bulunan Beni Şeybe'nin evine bitişik olup, dar bir sokak içinde idi...

Efendimiz AleyhisSelâm bu sert şartlar altında çalışmalarına devam ediyordu... Ve bu çalışmalar epeyce zaman almasına rağmen, müşrikler iyiden iyiye endişelenmeye başlamışlardı... Zira İslâmiyet günden güne daha fazla taraftar kazanmaya başlamış, adını civar kabilelere bile duyurur hâle gelmişti...

Bu durum karşısında müşrikler toplanarak meseleye bir hâl çaresi bulmaya çalıştılar... Yapılan toplantı sonunda alınan karar şu oldu: On kişilik bir heyet hâlinde, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın hâmisi durumunda olan Ebu Talib'i ziyaret edecekler ve meseleye el koymasını isteyeceklerdi...

Ve bu karar üzerine başta Utbe bin Rebia ve Velid bin Mugıyre olmak üzere on kişi doğruca Ebu Talib'in yanına gittiler... Ebu Talib onları iyi bir şekilde karşıladı ve ne istediklerini sordu... Kureyşliler isteklerini şöyle anlattılar:

– Ebu Talib... Senin kardeşinin oğlu ile başımızın dertte olduğunu biliyorsun... Tanrılarımıza demediklerini koymuyor, atalarımızın sapık olduğunu ileri sürüyor; bizleri aptallıkla itham edip duruyor... Artık sen bu işe mâni olmalısın... Ya artık **O** sesini kısıp bize dil uzatmamalı, ya da sen onunla bizim aramızdan çıkmalısın... Hem senin onu daha fazla korumana da gerek yok... Zira sen de en az bizim kadar **O**'nun fikirlerine muhalif durumdasın... Sen aradan çekilirsen, biz **O**'nu susturmasını biliriz...

Kureyşli müşriklerin bu sözleri Ebu Talib'in canını sıkmıştı. Buna rağmen hiç bozuntusunu vermedi ve onlara tatlı ifade ile en kısa zamanda bu meselenin bir hâl yoluna girmesi için elinden geleni yapacağını vadetti... Ancak, Kureyşli müşriklerle böyle konuşmasına rağmen Ebu Talib **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı çok seviyordu ve bu yüzden de **O**'na hiçbir şey diyemiyordu...

Burada dikkat edilmesi gerekli bir husus vardır ki, o da şudur:

Ebu Talib, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı **Allâh** için değil, kardeşinin oğlu olduğu için, yani maddi meseleler yüzünden seviyordu... Hâlbuki **Allâh**'ın emri ise; sevilen yahut nefret edilen bir şeye karşı meydana gelen sevgi yahut nefretin sadece **Allâh** için olmasını şart koşmaktadır... Bu sebepledir ki, Ebu Talib'in yeğenini **Allâh** için olmayıp, başka nedenlerle sevmesi onu ebedî azaptan kurtaramamıştır...

Evet bu arada **Efendimiz** AleyhisSelâm da bütün gücüyle İslâmiyetin yayılması için çalışıyor, sayıları her gün biraz daha artıyordu... Bu yüzden de müslümanlar ile müşrikler arası her geçen gün biraz daha açılıyor ve nihayet anlaşılması imkânsız bir hâle sürükleniyordu... Durum neredeyse silahlı bir çatışmaya dönecekti...

Nihayet bu durumda Kureyş'in müşrik ileri gelenleri son bir ültimatom vermek üzere Ebu Talib'in ziyaretine gittiler ve onunla şöyle

konuştular:

– Yâ Ebu Talib... Bilirsin ki, aramızda her cepheden ileri gelen bir kimsesin... Biz senden geçen defa geldiğimizde, kardeşin oğlunu susturmanı, yaptıklarına mâni olmanı istemiştik... **O**'na mâni olmadığın gibi, bize karşı korumakta da devam ettin... Andolsun ki artık biz, **O**'nun atalarımıza ve babalarımıza dil uzatmasına, bizi cahillikle kötülemesine, hatta tanrılarımıza sövmesine müsaade edecek değiliz... Ya **O**'nu susturur, ya da bizden vazgeçer, ikimizden birisi yok oluncaya kadar **O**'nunla da, seninle de çarpışırız!

Bu son derece şiddetli bir ültimatomdu... Müşrikler artık iyice kararlı bir hâlde harekete geçmişlerdi... Esas gayeleri, Ebu Talib'e hangi taraftan olduğunu açıklatmaktı... Bu son derece kritik ve ciddi durumdan nasıl çıkabileceğini düşünmeye başladı Ebu Talib... Ve sonunda şu karara vardı... Kardeşinin oğlunu çağırıp onunla konuşacaktı...

Ve **Efendimiz** AleyhisSelâm çağırtıldı. Ebu Talib, **Efendimiz** AleyhisSelâm'a şu şekilde konuştu:

– Ey kardeşim oğlu, Kureyş'in ileri gelenleri dün benim yanıma gelerek senden çok şikâyette bulundular... Senin meselenden dolayı beni çok üzdüler... Bu sebeple sen artık onların atalarına ve tanrılarına dil uzatma... Böylelikle hem kendini, hem de beni koru... Altından kalkamayacağım bir işi bana yükleme...

Ebu Talib'in bu hitabı **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı çok hislendirmişti... Yani artık kendisini koruyamayacağını mı söylemek istiyordu? Ebu Talib'e cevap verdi...

– Amca, vallâhi bu işi bırakmak için Güneş'i sağ avucuma, Ay'ı da sol avucuma koysalar ben yine de davamdan vazgeçmem! Ya yüce Allâh bu dini cihana yayar, ya da ben Allâh yolunda bu canı veririm...

Efendimiz'in bu durumu Ebu Talib'i son derece üzmüştü... Yürümekte iken arkasından seslenerek geri çağırdı:

– Dur, gitme kardeşimoğlu; gel, konuşacaklarım daha bitmedi seninle!

Amcasının bu çağırısı karşısında **Efendimiz** AleyhisSelâm geri döndü ve önünde durarak ne diyeceğini beklemeye başladı... Ebu Talib kendisine huzur verici bir karar almış kişilerin rahatlığı içinde konuştu:

– Yâ Muhammed, git, istediğin gibi konuş! Andolsun ki, seni hiçbir zaman ve hiçbir sebeple kimseye teslim edecek veya karşı karşıya bırakacak değilim... İstediğin gibi çalışmalarına devam et!

Ebu Talib'in **Efendimiz** AleyhisSelâm'a bu garantiyi vermesinden sonra haber doğruca Kureyşli müşriklerin de kulağına gitmişti... Baktılar ki bu şekilde zorla da Ebu Talib ile başa çıkamayacaklar; düşünüp taşındılar Ebu Talib'i nasıl razı edeceklerini... Nihayet birisi bir teklif attı ortaya ve hepsi de onun teklifini kabul ederek doğruca yeniden Ebu Talib'in yanına geldiler... İçlerinden birisi konuştu ve teklifi izah etti:

– Yâ Ebu Talib... Bak bu genci tanırsın, Velid bin Mugıyre'nin oğlu Umare bin Velid'dir... Kureyş gençlerinin en kuvvetli, en yakışıklı, en güzel ahlâklısı ve şairidir... Al, onu sana verelim, evlat edin... Sana her türlü yardımı yapabilir... Buna karşılık sen de bize kardeşinoğlunu teslim et, biz onu öldürelim... Böylece hem sen bir evlat sahibi olmuş olursun, hem de biz atalarımıza, tanrılarımıza söven adamdan kurtulmuş oluruz... Adam karşılığında adam verelim işte sana... Ne dersin bu teklifimize karşı?

Ebu Talib onların bu teklifine karşı evvela bir güldü, sonra da karşı teklifini ortaya attı:

– Siz evvela bana kendi oğullarınızı veriniz, ben onları öldüreyim; sonra da ben size **O**'nu teslim edeyim... Nasıl kabul mu?

Müşrikler bu teklif karşısında apışıp kalmışlardı.

– İyi ama, bizim çocuklarımız senin bu yeğeninin yaptıklarını yapmıyorlar ki... Sen bizim çocuğumuza bak, o da sana yardım etsin...

Ebu Talib çok rahat bir şekilde cevap verdi, biraz da alaycı bir ifade ile:

– Ben sizi aklı başında adamlar sanırdım... Hâlbuki bundan daha aptalca bir teklif ortaya atılamazdı... Ben sizin gibi aptalların oğlunu alıp besleyeceğim; siz de benimkini alıp öldüreceksiniz... Hay **Allâh** sizin müstehakınızı versin... Siz hayatınızda bir dişi devenin kendi yavrusundan gayrı yavru beslediğini, büyüttüğünü gördünüz mü? Yani insanken biz tutup da bir dişi deve kadar da mı olamayacağız?

Ebu Talib'in bu sözüne akrabalarından olup da müşrikler safında bulunan Mu'tım bin Adiyy cevap verdi:

– Yâ Ebu Talib, inan ki kavmin sana karşı son derece insaflı davrandı ve senin bir zarara uğramaman için ellerinden geleni yaptı... Onlar şu anda hakikatte senin hoşlanmadığın bir şeyden kurtulman için uğraşıyorlar... Bu durumda şüphesiz ki sen haksızsın!

Ebu Talib de Mu'tım bin Adiyy'in sözleri altında kalmadı ve kendini savundu:

– Yemin ederim ki, onların hiçbirisi bana karşı insaflı davranmamaktadır... İnsaf bu davranışın neresinde görülmektedir? Anlaşılan senin de onlardan bir menfaatin vardır ki, onlarla bir arada bulunuyor ve akrabam olmak üzere sen dahi bana karşı oluyorsun... O hâlde görelim bakalım, elinizden geleni esirgemeyin...

Bundan sonra gelenler fazla oturmadılar ve çıkıp gittiler... Bu durumda artık aradaki bağlar kopmuştu... Tek çare olarak çatışma yoluyla, yani cebir yoluyla karşı tarafa boyun eğdirme imkânı kalıyordu... Bakalım bundan hangi taraf muzaffer çıkacaktı..?

Bu görüşmelerden sonra müşrikler kendi çevrelerinden olup da müslümanlığı kabul etmiş kişilere karşı ellerinden gelen zulmü geri bırakmıyorlar; onları İslâm Dini'nden ayırmak için akla gelmedik işkenceler tatbik ediyorlardı...

Bu durum karşısında Ebu Talib, kavminin her zaman için **Efendimiz** AleyhisSelâm'a bir suikastta bulunabileceğini dikkate alarak, bütün Haşim ve Muttalib oğullarını bir saldırı karşısında birleşmeye ve yardımlaşmaya davet etti. Ve onlar da bütün güçleri ile **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı müşriklere karşı koruyacaklarına söz verdiler...

39

◆

ZOR ve PARA

Kureyş uluları bir gün gene Mescidül Haram'da toplanmış, Ebu Cehil'in başkanlığında bu meseleyi nasıl hâlledeceklerini konuşuyorlardı... İçlerinden birisi, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın derhâl öldürülmesini teklif etti. Buna karşılık orada hazır bulunan gençlerden bazıları da bu işi üzerlerine almayı kabul ettiler...

Bütün bu alınan kararları işiten Zeyd bin Harise derhâl onların yanlarından uzaklaşarak; doğruca Ebu Talib'in yanına vardı... Ve alınan kararı anlattı... Bunun üzerine Ebu Talib, Zeyd'e sordu:

– Yâ Zeyd, kardeşimoğlundan bir haber var mı? Nerede olduğunu biliyor musun şu anda **O**'nun? Zeyd de sahip olduğu bilgiyi nakletti...

– Evet yâ Ebu Talib... Biraz evvel kendisi ile beraberdim...

Bunun üzerine Ebu Talib Zeyd'e buyurdu:

– Derhâl **O**'nu bulup bana çağırıver!

Zeyd bu buyruk üzerine derhâl Safa tepesi arkasındaki evde **Efendimiz**'i ashabıyla sohbet ederken buldu ve bütün olup bitenleri kendisine anlattı... Ve amcasının kendisini çağırdığını bildirdi...

Efendimiz AleyhisSelâm bunun üzerine kalkıp doğruca amcasının yanına geldi...

Ve kendisine ne anlatacağını sordu... Ebu Talib hitap etti:

– Ey kardeşimoğlu hayrola hayırlı bir iş üzere miydin?

– Evet, ey amcam... Bazı arkadaşlarla hayırlı bir mevzuda konuşuyorduk...

Bunun üzerine Ebu Talib kendisinden istediğini bildirdi:

– Olanları öğrenmişsindir... Şimdi derhâl evine git ve benden sana ikinci bir haber ulaşana kadar sakın evinden çıkma...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm amcasının isteğini yerine getirerek evine gitti ve dışarı çıkmadı... Ertesi sabah erkenden Ebu Talib, bütün Haşim ve Muttalib oğulları yiğitlerine haber göndererek kılıçlarını ve diğer silahlarını almış bir hâlde kendisine gelmelerini söyledi...

Sabah daha erken saatlerde Haşim ve Muttalib oğullarının bütün yiğitleri Ebu Talib'in evinin önünde toplanmışlardı... Bundan sonra Ebu Talib yiğitlere şöyle emir verdi:

– Ben şimdi doğruca Mescidi Haram'a gideceğim... Siz de benim ardım sıra geleceksiniz...

Bu emri verdikten sonra Ebu Talib doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın evine gitti; **O**'nu aldı ve berabarce Haremi Şerif'e geldiler... Haşim ve Muttalib oğullarının bütün yiğitleri orada kendisini bekliyorlardı. Onları da arkalarına alarak içeri girdiler...

İçeride Ebu Cehil ve Kureyş'in ileri gelenleri toplu bir hâlde oturmakta idiler... Ebu Talib doğruca onların yanına geldi ve hitap etti:

– Ey Kureyş ileri gelenleri! Şu anda burada olmamın sebebini biliyor musunuz?

– Hayır bilmiyoruz...

Şeklinde cevap verdiler oradakiler... Fakat gelen bu kalabalıktan oldukça korkmuşlardı...

Bunun üzerine Ebu Talib Zeyd'den duyduklarının hepsini teker teker anlattı ve yapacaklarından bilgi sahibi olduklarını ortaya koydu... Sonra da yanındaki delikanlılara dönerek:

– Çıkarın kılıçlarınızı!.. buyruğunu verdi.

Bir anda bütün yiğitler kılıçlarını çekerek saldırıya hazır vaziyete girdiler ve ikinci bir emir beklemeye koyuldular...

Bundan sonra Ebu Talib müşriklerin ileri gelenlerine dönerek şöyle konuştu:

– Yemin ederim ki, Muhammed'i öldürecek olursanız, sizden bir tek kişiyi hayatta bırakmayız! Sizden tek biri dahi sağ kaldıkça kılıçlarımızı kınına sokmaz, son ferdimize kadar bu yolda savaşırız! Gayrı buna göre durumunuzu ayarlayın...

Bu son derece sert ihtar karşısında başta Ebu Cehil olmak üzere bütün müşriklerin ileri gelenleri apışıp kaldılar... Katiyen beklemedikleri bu tepki onların ellerini ayaklarını dolaştırmıştı birbirine... Hiçbirisi de bir tek kelime ile bile cevap veremedi, bu safhaya kadar gelen durum karşısında...

Ebu Talib bundan sonra sözlerine **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı metheden ve müşriklerin ileri gelenlerinden bahsedip onları teker teker zemmeden kasidesini okudu... Bu kasidenin sonunda şöyle diyordu özetle Ebu Talib dinleyenlere:

– Ey Kureyşliler... Allâh'ın evine andolsun ki; sizler O'nu yalanlamakla aldanıyor, hevânıza kapılmış olarak kendinizi avutuyorsunuz! Muhammed için düşündüğünüz suikastı biz O'nun çevresinde pervaneler gibi dolaşıp kendimizi feda etmeden, gerçekleştirebilir misiniz sanıyorsunuz? Topumuz birden ölüp gitmedikçe, çoluk çocuğumuza ibret olup onlara bu davayı aksettirmedikçe ve onları ardımız sıra size karşı çıkacak hâle getirmedikçe, sanır mısınız O'nun davasını terk edelim?

Ve bu kasideyi okuduktan sonra Ebu Talib yanında **Efendimiz** AleyhisSelâm ve diğer yiğitleri olduğu hâlde oradan çıkıp dağıldılar... Kureyşli müşrikler böylece zorla da olsa bu işin hâlledilemeyeceğini

anlamış oldular... Ancak bunu anlamak bir şeyi değiştirmiyordu... Zira ne pahasına olursa olsun, bu meselenin hâlli gerekiyordu onlara göre...

Bir gün Haremi Şerif'te kâfirler oturururken, **Efendimiz** AleyhisSelâm da oraya gelmiş ve tavaf etmeye başlamıştı. Bunun üzerine orada oturan müşrikler kalkıp tavaf etmekte olan **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yolunu kestiler... Yol kesenler arasında Velid bin Mugıyre, Umeyye bin Halef, Esved bin Muttalib ve As bin Vail gibi birçok Kureyş ileri gelenleri de bulunmakta idi...

Ve konuştular:

– Bak yâ Muhammed, sana bir teklifimiz var. Sana Mekke'nin en zengini olacak kadar mal, mülk ve para verelim... Ayrıca Mekke'den dilediğin kadınları seç, onları da sana verelim... Sen de bizim tanrılarımıza dil uzatmaktan vazgeç! Ha? Ne dersin?

Efendimiz AleyhisSelâm onların bu sözlerine karşı bir an cevap vermedi... Tebessüm etti... Az buldu verilenleri zannettiler ve ilave ettiler:

– Eğer kâfi gelmiyorsa, senin için de bizim için de hayırlı bir ilave teklifimiz daha var. O'nu da söyleyelim istersen?

– Sen bir gün bizim tanrılarımıza tapın; on gün de biz senin Rabbine ibadet edelim... Bir ay sen bizim tanrılarımıza tapın; bir sene biz senin Rabbine ibadet edelim... Böylece senin Rabbin bizimkinden hayırlı ise, biz seninkinden nasipleniriz... Yok eğer bizimki hayırlı ise, sen de ondan mahrum kalmamış olursun...

Bu istek üzerine Hz. **Rasûl** AleyhisSelâm:

– Sizin tekliflerinizin hiçbirisi için bende bir istek yoktur... Ben size mallarınızı almak, aranızda şeref ve şan kazanmak, başınıza önder, lider olmak için gelmedim... Allâh beni size Rasûl olarak gönderdi... Bana bir kitap inzâl etti... İyiliklerinizin karşılığı Cennet

ile müjdeleyici, kötülüklerinizin karşılığı azapla uyarıcı olarak beni vazifelendirdi... Bu Allâh'ın emridir... Ben de bu emir üzerine vahyettiklerini size tebliğ ettim... Allâh aramızda hükmünü verinceye kadar bana sabretmek düşer... buyurdu.

Rasûlullâh AleyhisSelâm'ın bu cevabından sonra da şu âyetler nâzil oluverdi:

"De ki: "Bana Allâh'ın gayrına kulluk etmemi mi emrediyorsunuz, ey cahiller!" Yemin ederim ki, sana ve senden öncekilere de şu vahyolundu: "Kesinlikle, eğer şirk koşarsan, mutlaka yaptıkların boşa gidecek; muhakkak hüsrana uğrayanlardan olacaksın!" Hayır, sadece Allâh'a kulluk et ve şükredenlerden ol (kul olma nimeti ne demektir bunu değerlendir)**!"** (39.Zümer: 64-66)

"De ki: "Ey hakikat bilgisini inkâr edenler! Sizin tapındığınıza ben tapınmam! Siz de benim ibadet ettiğime abidler (ibadet eden kullar) **değilsiniz. Sizin tapındıklarınıza ben abid** (ibadet eden kul) **değilim. Siz de benim kulluk ettiğime abidler** (kullar) **değilsiniz. Sizin din** (anlayışınız) **size, benim din** (anlayışım) **banadır!"** (109.Kâfirûn Sûresi)

Böylece **Efendimiz** AleyhisSelâm kendisine yukarıdaki teklifte bulunan kâfirlere Zümer Sûresinin üç âyeti ve Kâfirûn Sûresi ile cevap vermiş oluyordu. Bu teklif de tutarlı olmayınca müşrikler başka bir yol aramaya koyuldular... Ne yapalım diye yeni baştan düşünmeye başladılar...

40

◆

YAHUDİLERDEN YARDIM UMUŞ

Nihayet birisi bir teklif attı ortaya:

– İçimizden ikisi Yesrib'e gidip oradaki Yahudi âlimlerinden akıl alsın! Onların vereceği akla göre biz de burada **O**'na karşı davranışımızı düzenleyelim... Zira, onlar bu işleri bizden daha iyi bilirler...

Bu teklif hepsinin hoşuna gitmişti... Nihayet içlerinden Nadr bin Haris ile Ukbe bin Muayt'ın Yesrib'e (Medine) gitmesine karar verildi... Bunun üzerine ikisi yola çıktılar ve Yesrib'e vardılar... Burada, zamanın en ileri gelen Yahudi âlimini bulup yanına vardılar... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın hâllerinden bir kısmını bu Yahudi âlimine anlattılar ve sonra sordular:

– Sizin elinizde Tevrat var... Bu adam hakkında hiç şüphesiz ki bilgi sahibisinizdir... Bize bu mesele de yardımcı olur musunuz?

Bunun üzerine Yahudi âlimi bir zaman durdu, düşündü, bazı kitapları karıştırdı ve ondan sonra Nadr bin Haris ile Ukbe bin Ebu Muayt'a şöyle cevap verdi:

– Size öğreteceğim üç suali sorunuz... Eğer bu üç sualin cevabını gerektiği gibi verebilirse, **O Allâh Rasûlüdür!** Yok eğer cevap veremezse; yalancı, lafazan bir adamdır! Dilediğinizi yapın...

Kureyşli müşrikler bu teklifi kabul ettiler ve suallerin ne olduğunu öğrenmek istediler... Yahudi âlim de sualleri sıraladı:

1. Geçmişteki Ashab-ı Kehf'in macerasını sorun...

2. Yeryüzünün doğusunu ve batısını dolaşan, her bir bucağını gören zâtın hikâyesi nedir?

3. Ruhun mahiyeti nedir?

Eğer **O** size bu üç sualin ikisinin cevabını tam olarak bildirir, üçüncü sualin cevabını açık olarak vermez ise; biliniz ki **O Allâh'ın Rasûlüdür...** Yok eğer başka bir soruyu cevaplandıramaz, yahut hepsini de geniş olarak cevaplandırırsa, biliniz ki **O** bir gevezeden, istismarcıdan başka bir şey değildir**"...**

Bundan sonra Nadr ile Ukbe Yesrib'den ayrılıp Mekke'ye döndüler... Kavimlerine döndüklerinde de onlara müjdeyi verdiler. Alacağımız cevaplar **O**'nun kimliğini bize bildirecektir...

– Ey kardeşlerimiz, biz **Muhammed**'in ne olduğunu bize anlatacak şeyin ne olduğunu öğrendik... Şimdi gidip o suallerin ne olduğunu **O**'na soracağız... Alacağımız cevaplar, **O**'nun kim olduğunu anlatacak.

Bu kararla, beraberce doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına vardılar... Ve şöyle konuştular:

– Yâ **Muhammed**, şimdi sana bir Yahudi bilgininden öğrendiğimiz üç suali soracağız... Eğer bu suallerin cevabını verebilirsen, ne âlâ... Yok eğer veremezsen, senin bir palavracı, geveze birinden başkası olmadığına şüphesiz inanacağız... Ve bundan sonra sualleri sıraladılar:

1. Geçmiş devirdeki Ashab-ı Kehf'in macerasını bize anlat...

2. Yeryüzünün doğusunu, batısını dolaşan o zâtın hikâyesini bize bildir...

3. Ruhun mahiyetini bize bildir...

Efendimiz AleyhisSelâm bu sualleri sükûnetle dinledikten sonra onlara cevap buyurdu:

– Sorduğunuz şeylerin cevabını yarın size söylerim!

Ancak **Efendimiz** AleyhisSelâm bu cevabı verirken **"İnşâAllâh, Allâh dilerse"** demeyi unutmuştu... Böylece on beş gün beklemesine rağmen ne Cibrîl AleyhisSelâm göründü ne de bu mevzuda bir vahiy geldi...

Bunun üzerine müşrikler şımarmaya ve yaygaraya başladılar...

– Bize yarın demişti, hâlbuki on beş gün oldu cevap veremedi... Demek ki **O**'na haber Rabbinden değil, başka birisinden geliyormuş... O da cevap veremedi işte bu suale...

Bu durum **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı çok, çok üzmüştü... Hiç kimseyle bir şey konuşmuyor; hiçbir şey yiyip içmiyordu... Nihayet Cibrîl AleyhisSelâm **Kehf Sûresini Efendimiz** AleyhisSelâm'a tebliğ etti... Cibrîl AleyhisSelâm geldiği zaman **Efendimiz** sordu:

– Yâ Cibrîl, bizi sık sık ziyaret ederken, birdenbire ara açıldı... Müşrikler hakkımızda kötü zanna kapıldılar... Bu ayrılığın sebebi neydi acaba?

Bu suale Cibrîl, Meryem Sûresinin 64. âyeti ile cevap verdi:

"Biz sadece Rabbinin hükmüyle tenezzül ederiz (boyutsal geçiş)**! Bilgimiz dâhilinde olan ve olmayan ve bunların ötesindeki her şey O'na aittir! Rabbin için unutma kavramı geçersizdir!"** (19.Meryem: 64)

Bu âyeti kerîme'den sonra da Kehf Sûresinin 23 ve 24. âyeti kerîmelerini okudu Cibrîl AleyhisSelâm:

"Hiçbir şey için "Onu yarın kesinlikle yapacağım" deme (çünkü Allâh'ın onu inşa edip etmeyeceğini bilemezsin)**! Sadece "İnşâ Allâh = Allâh inşa ederse" kaydıyla demen, müstesna! Unuttuğunda Rabbini** (hakikatin olan Esmâ mertebesini) **zikret** (hatırla)**! Ve de ki: "Umarım Rabbim beni kurbunda** (mâiyet sırrının yaşandığı Tecelli-i Sıfat mertebesi. {İnsan-ı Kâmil, Sıfatların tecellisi bahsi; Abdülkerîm Ciylî. A.H.}) **olgunluğa erdirir."** (18.Kehf: 23-24)

Cibrîl AleyhisSelâm bunları tebliğ ettikten sonra da sorulan suallerin cevabını belirten âyetleri tebliğ etmeye başladı... İlk cevap Ashab-ı Kehf ile alâkalıydı:

"Yoksa bizim işaretlerimizden (sadece) **Ashab-ı Kehf** (mağara arkadaşları) **ve Rakîm'in** (bilgi yazılı taş levha) **bilgisinin mi şaşılacak şey olduklarını sandın?"**

"Hani o delikanlılar, o mağaraya sığınmışlar ve 'Rabbimiz (hakikatimiz olan Esmâ bileşimimiz) **bize ledünnünden** (aslın olan mutlak El Esmâ mertebesinden açığa çıkan özel bir kuvve ile) **bir rahmet** (lütfunla oluşacak bir nimet) **ver ve bize** (bu) **işte bir kemâl hâli oluştur' demişlerdi."**

"Bu sebeple uzun yıllar o mağarada onların kulakları üzerine vurduk (algılamalarını dünyaya kapadık, uyuttuk)**."**

"Sonra onları bâ'settik, iki grubun hangisinin, kaldıkları süreyi daha iyi tahmin edeceğini bilelim (daha iyi hesap edeceği ortaya çıksın) **diye."** (Burada **bilelim** demek, **açığa çıkaralım**, fiilen tahakkuk ettirelim de **kendileri de anlasın** demektir. {Elmalılı Tefsir; Cilt:5 Sayfa:3226})

"(Rasûlüm) **Onların haberlerini Hak olarak sana hikâye ediyoruz... Muhakkak ki onlar Rablerine** (Bi-Rabbihim = hakikatleri olan şuurlarında olarak) **iman etmiş delikanlılardı... Biz de onların hakikatlerini yaşamalarını kuvvetlendirdik."**

"Onların kalplerine râbıta koyduk (şuurlarını, müşahede hâlinde devamlı kıldık)**! İşte** (o delikanlılar) **ayağa kalktılar da şöyle dediler: 'Rabbimiz** (aslımız olan El Esmâ mertebesi)**, semâların ve arzın Rabbidir** (varlıkta olan her şeyi El Esmâ'sıyla oluşturandır)**! O'nun dûnunda** (o kavrama denk olmayan) **ilâh** (varlıkta tasarruf eden) **kabul**

edemeyiz! Andolsun, bunun aksini dillendirirsek o takdirde akıl ve mantığın alamayacağı kadar saçma bir laf etmiş oluruz.'"

"İşte şunlar (asılsız zanlarının getirisini ilâh edinenler)**; şu bizim halkımız, O'nun dûnunda tanrılar edindiler... Bari bu ilâhlarının gücüne dair, açık bir delil gösterebilseler! Bu durumda, Allâh üzerine yalan söyleyerek iftira edenden daha zâlim kim olabilir?"**

"Mâdemki onlardan ve Allâh'tan ayrı olarak taptıklarından uzaklaştınız, o hâlde o mağaraya sığının ki, Rabbiniz Rahmetinden size yaysın ve yaptığınızda sizin için yararlı bir şey oluştursun."

"Güneş doğduğunda, mağaralarının sağından döner... Gurubunda da sol taraflarından geçer... Onlar mağaranın geniş avlusu içindedirler... İşte bu, Allâh'ın işaretlerindendir... Allâh kime hidâyet ederse, işte o hakikate erdirilmiştir... Kimi de saptırmışsa artık onu aydınlatacak bir velî bulamazsın."

"Onlar (ölü gibi) **uykuda oldukları hâlde, sen onları ayıktırlar sanırdın... Onları sağlarına sollarına çevirdik... Köpekleri de** (mağaranın) **önüne iki kolunu uzatıp yaymıştı! Onları o hâlde görseydin, arkanı döner uzaklaşırdın! Onların bu durumundan heyecanlanır ürkerdin!"**

"İşte böylece, onları bâ's ettik (BÂİS isminin işaret ettiği bir özellik onlarda açığa çıktı) **aralarında yaşadıklarını sorgulasınlar, diye... Onlardan biri: 'Ne kadar kaldınız?' dedi...**(Bazıları)**: 'Bir gün veya bir günün bir parçası kaldık' dediler...** (Diğerleri de) **şöyle dediler: 'Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir... Şimdi içinizden birini şu gümüşle** (parayla) **şehre gönderin de şehrin en temiz yiyeceği hangisiyse bir bakıp, ondan size biraz yaşam gıdası getirsin; çok dikkatli davransın ve sizi kimseye fark ettirmesin.'"**

“Zira durumunuza vâkıf olurlarsa, (ya) **sizi taşlayarak öldürürler ya da kendi inançlarına döndürürler... O zaman sonsuza dek kurtuluş imkânı bulamazsınız!”**

“Böylece onlar hakkında bilgilendirdik ki, Allâh’ın bildiriminin Hak olduğunu (bâ’sı) **ve o saatin** (ölümün) **şüphe götürmez olduğunu bilsinler! Hani onlar, aralarında onların olayını tartışıyorlardı... Şöyle dediler: ‘Onlar üzerine bina yapın;** (ne olduklarını) **Rableri daha iyi bilir’... Onların hakkında sözü geçenler ise; ‘Elbette biz onların** (Ashab-ı Kehf’in) **üzerine ibadethâne yapacağız’ dediler.”**

“‘Üçtür, dördüncüleri köpekleridir’ diyecekler... ‘Beştir, altıncıları köpekleridir’ diyecekler... Ki bu gaybı taşlamaktır (bilmedikleri hakkında atıp tutmaktadırlar)**! ‘Yedidir, sekizincileri köpekleridir’ derler... De ki: ‘Onların sayısını Rabbim daha iyi bilir... Onları bilen azdır’... Onlar hakkında fikir alışverişi haricinde tartışma! Onlar hakkında, onlardan hiç kimseye de bir şey sorma!”** (18.Kehf: 9-22)

“(Kimileri diyor ki) **mağaralarında 300 yıl kaldılar; 9 da eklediler.”**

“De ki: ‘Ne kadar kaldıklarını Allâh daha iyi bilir... Semâların ve arzın gaybı O’nundur! Görmesi ve işitmesi akılla kavranılamayandır O! Onların, O’nun dûnunda bir Veliyy’i de yoktur! O’nun hükmüne ortak olacak da yoktur!’” (18.Kehf: 25-26)

Evet sorulan birinci suale gelen cevap bu idi...

Şimdi biz bu âyetin arada belirtilmeyen, bazı hadislerde rastlanan izahını verelim sizlere...

Ashab-ı Kehf denilen yedi genç bulundukları şehirdeki putperest sultanın zulmünden kaçmak için bir mağaraya kaçmışlar ve bu sırada da mağarada uyuya kalmışlardı... Gençler Hristiyandı... Aradan 309 senelik zaman geçti... Bu zaman zarfında kimse bu mağarayı bulamadı... Kapıda bir de köpekleri vardı...

Nihayet bu müddetin sonunda delikanlılar uyandılar ve çok kısa bir zaman uyuduklarını sandılar... Karınları acıkmıştı... İçlerinden birini şehre, yiyecek bir şeyler almaya gönderdiler... Yiyecek almaya giden arkadaşları şehre indiği zaman, âdeta yabancı bir yere geldiğini sandı... Çünkü 309 sene zarfında çok şeyler değişmişti... Bu yüzden ilk gördüğü yiyecek satan dükkândan bir şeyler almak ve hemen dönmek istedi...

Fakat aldığı yiyeceğe karşılık gümüş parayı uzattığı zaman, bakkal bunu derhâl yakalayıverdi... Zira elindeki para bundan 309 sene evveline ait olduğundan, onu define bulmuş yabancı sanmışlardı... Derhâl kendisini sultanın karşısına çıkardılar... Sultanın sualine karşılık, delikanlı başından geçenleri anlattı ve zâlim putperest kralın zulmünden kurtulmak için mağaraya saklandıklarını söyledi...

Padişah ve şehrin ileri gelenleri de böyle bir şeyi kendilerinden evvelkilerden duymuşlardı. Bunun üzerine hep beraber büyük bir kafile hâlinde mağaraya girildi... Ve orada diğer gençler de görüldü... Bundan sonra gençler bir zaman daha o mağarada yaşayıp, şehre inmediler ve daha sonra da öldüler... Mezarları da o mağara oldu...

Bu mağaranın bugün Ashab-ı Kehf mağarası diye bilinen Tarsus'taki mağara olduğu söylenegelmiştir...

Bundan sonra ikinci sualin cevabına sıra geldi.

Bu sualin cevabı da Kehf Sûresinin 83 ile 99. âyetleri arasında cevaplanıyordu... Şöyle ki:

"Sana Zül-Karneyn'den soruyorlar... De ki: 'Ondan size bir zikir (hatırlatma) **okuyacağım.'"**

"Onu arzda yerleştirdik ve Ona her yolu (dilediğine ulaşmasını) **kolaylaştırdık."**

"O da bir yolu kullandı."

“Tâ Güneş’in battığı yere ulaştığında, onu koyu bir karanlık suda batarken buldu… (Bir de) **o bölgede bir toplum buldu! Dedik: ‘Ey Zül-Karneyn! İster** (onlara) **azap edersin; ister haklarında bir güzellik oluşturursun.’”**

“(Zül-Karneyn) **dedi ki: ‘Zulmedene azap edeceğiz… Sonra Rabbine döndürülecek; böylece** (Rabbi) **ona tarifi mümkün olmayan bir azap yaşatacak.’”**

“Fakat kim (hakikate) **iman eder ve imanının gereğini uygularsa; karşılığı onun için en güzelidir… Ona kolaylaştırma yolundaki hükmümüzü uygularız.”**

“Sonra (Zül-Karneyn diğer) **bir yolu kullandı.”**

“Tâ Güneş’in başlangıcının olduğu yere geldi (kuzeyde Güneş’in batmadan en alt noktadan tekrar yükseldiği bölge)**. Onu öyle bir kavim üzerine doğar buldu ki, onlar için ona** (Güneş’e) **karşı bir örtü oluşturmamıştık** (Güneş hiç kaybolmuyordu)**.”**

“İşte böyle… Biz Onu, ondaki ile ihâta etmiştik.”

“Sonra (Zül-Karneyn) **bir yolu daha kullandı.”**

Nihayet iki sed (set, dağ) **arasına ulaştı… Orada neredeyse -hiçbir-uyarıyı değerlendirmeyecek hâlde bir kavim buldu.**

Dediler: “Ey Zül-Karneyn! Şüphesiz ki yecüc ve mecüc Arz’da bozgunculuk yapmaktadırlar! Bizimle onlar arasına bir set oluşturman için, sana bir ücret ödeyelim mi?”

“(Zül-Karneyn) **dedi ki: ‘Rabbimin bende açığa çıkardıkları daha hayırlıdır… Gücünüzle bana yardım edin de, sizinle onlar arasına büyük bir set oluşturayım.’”**

“Bana demir kütleleri getirin… Nihayet iki taraf arasını eşitleyince: ‘Nefhedin = körükleyin’ dedi… Tâ ki onu (demiri) **kor**

hâline getirince, 'Getirin bana, üzerine eritilmiş bakır dökeyim' dedi."

"Artık onu, ne aşmaya muktedir olabildiler ve ne de delebildiler!"

"(Zül-Karneyn) **dedi: 'Bu Rabbimden bir rahmettir... Dolayısıyla Rabbimin vaadi gelince, onu yerle bir eder... Rabbimin vaadi Hak'tır.'"**

"O gün onları serbest bırakırız, dalgalar hâlinde (iki tür) **birbirlerine girerler! Sur'a da üflenmiştir; artık hepsini cem etmişizdir."** (18.Kehf: 83-99)

Bu sualin cevabı da burada tamam oluyor...

Zülkarneyn'in yapmış olduğu set hakkında Merhum Elmalılı Hamdi Yazır'ın tefsirinde şöyle izahat verilmektedir:

"*Allâhû âlem Kur'ân-ı Kerîm'in haber verdiği bu redimi Zülkanreyn'den onun yapılmasını talep eden kavmin bu sayede teşkil ettikleri heyeti içtimaiyyeleri olsa gerektir ki, demir kütleleri gibi salabetli olan unsurlarına akıtılan Feyz'i Rabbanî ile teşekkül etmiş maddi ve manevî bir sed demek olur...*

Eğer bu kavim, müfessirlerin naklettikleri vechile Türk idiyse, burada Zülkarneyn'e kuvvetle yardım eden Türklerin mazide Arzı fesattan kurtarmak için ettikleri hizmetin ehemmiyeti iş'ar edilmiş olduğu gibi; bi'seti seniyyeden sonra İslâm'a yapacakları hizmete de işaret edilmiş demektir.

***Ve şu hâlde Türkler'in inkırazı, Yecüc ve Mecüc seddinin yıkılması ve nizamı arzın fesadı demek olacaktır ki, kıyamet alâmetlerindendir.*"**

Ve bundan sonra sıra geldi üçüncü sualin cevabına ...

Bu da hatırlanacağı gibi **Ruhun mahiyeti** ile alâkalı idi...

Bu sualin cevabı da **İsra' Sûresi**nin 85. âyetinde veriliyordu:

“(Yahudiler) **sana Ruh’tan soruyorlar… De ki: ‘Ruh, Rabbimin hükmündendir. İlimden size pek az verilmiştir** (bu soruyu soran Yahudilere cevaptır bu)**!”** (17.İsra’: 85)

Böylece yahudi âlimin sorduğu üç sualin cevabı, istenilene uygun bir şekilde verilmiş oldu… Ancak her şeye rağmen; Kureyşli müşrikler bu cevapla tatmin olmadılar. Zira cevabın ertesi günü verileceği söylendiği hâlde on beş gün sonra açıklanmasını bahane ettiler…

Burada şu nokta çok önemlidir:

Ruh hakkında az bir ilim verilmiştir hitabı görüldüğü üzere Yahudi âlime ve onunla işbirliği yapan şirk ehlinedir.

Şirk ehli ve yahudiler RUH’un mahiyetini elbette bilemez…

Oysa **Hz. Muhammed** AleyhisSelâm’dan miras kalan ilimle bu ümmetin evliyası **RUH** hakkında pek çok detaylı bilgi vermişler ve açıklama yapmışlardır.[2]

41

◆

EFENDİMİZ ALEYHİSSELÂM'A YAPILAN İFTİRALAR

Kureyşli müşrikler İslâm Dini'nin yayılmasına zorla mâni olamayacaklarını tespit edince **Efendimiz** AleyhisSelâm'a **"Sihirbaz", "Kâhin", "Mecnun", "Şair"** gibi kendilerinin de inanmadıkları birtakım sıfatlar yakıştırarak etrafa karşı kötülemeye başladılar... Böylece, **O**'nun yabancılara yaptığı davetleri tesirsiz bırakmaya çalışıyorlardı... Ancak normal şartlar altında gelişen bu durum Hac zamanı yaklaştığında geçerli olmadı...

Sebep de bu sırada yapılan bir toplantıda Velid bin Mugıyre'nin sözleri oldu... Yapılan bir toplantıda müşriklerin en yaşlılarından ve bilginlerinden birisi olan Velid bin Mugıyre bu toplantıda şöyle hitap etti:

– Ey Kureyşliler... Nihayet Hac mevsimine de ulaştık... Bu sebeple birçok meselelerle de karşılaşacağız sanırım. Bugüne kadar memleketimize birçok kimseler gelip giderdi, ve sizler de onların kimine mecnun, kimine kâhin, kimine de şair diye bahsedip, böylece kimsenin **Muhammed**'e inanmamasına çalışırdınız... Ancak artık gördüm ki bunda muvaffak olamayacaksınız...

Müşriklerden birisi atıldı.

– Niye olamayacağız?.. Bu güne kadar muvaffak olduk ya?

– Bu güne kadar gelenler bir ya da birkaç kişilik gruplar hâlinde geliyorlar ve birimizden bilgi alıp gidiyordu... Hâlbuki bundan sonra gelecekler ise çok kalabalık olacak ve her birinizle görüşecektir! Görüşünce de kiminiz **O**'nun için sihirbaz, kiminizin mecnun, kiminizin şair, kiminizin de kâhin diyecek... Deyince de işler altüst olacak... Zira adamlar sizin çekememezlik içinde olduğunuzu anlayacaklar... Bu sebeple şimdiden bir tek hususta anlaşmak şarttır... Ki böylece yarın birbirimizi yalanlar bir hâle düşmeyelim...

Bunun üzerine orada bulunanlar Veild bin Mugıyre'nin teklifini kabul ettiler ve sordular:

– Peki, ya sen ne düşünüyorsun? Ne dememizi tavsiye edersin?

– Ben görüşümü belirtmeden evvel, sizin görüşlerinizi bilmek isterim... Sizler ne düşünüyorsanız, onları bana bildirin evvela...

Teklif attılar ortaya:

– Kâhindir, deriz!.. Velid bu teklife karşı çıktı:

– Andolsun ki **O** kâhin değildir! Biz kâhinleri çok görmüşüzdür... **O**'nun okuduğu ne kâhin fısıltısıdır; ne de kâhin uydurması... Kâhin doğru da söyler, yalan da söyler... Biz **Muhammed**'de şimdiye kadar bir tek defa olsun yalan görmedik...

– Öyle ise mecnundur, delidir deriz!.. diye bir başka teklif attılar... Bunu da kabul etmedi Velid bin Mugıyre:

– **O**, mecnun yahut deli değildir... Biz delileri de çok gördük! Deliliğin ve delilerin ne olduğunu çok iyi de biliriz... **Muhammed**'in ne boğması, ne boğulması, ne içinde kin tutması, ne sarsılıp titremesi, kaşını gözünü tik varmış dibi oynatması ve ne de evhamlanması bulunmaktadır...

– O takdirde biz de şairdir deriz... diye bir teklif attılar...

Ancak buna da karşı çıktı Velid tekrar:

– **O** şair de değildir ki! Şairin her çeşidini tamamıyla biliriz... Ancak **O**'nun okudukları asla şiirin hiçbir nevine benzememektedir! Dolayısı ile şair de denemez **Muhammed**'e...

Bir teklif daha attılar müşrikler ortaya:

– Mâdemki öyle, biz de, sahirdir deriz! dediler... Velid bu defa da müşriklere karşı:

– Hayır!.. Olamaz!.. **O** sihirbaz da değildir... Biz sihirbazları ve onların yaptıkları sihirleri çok gördük... **O**'nun okudukları ne sihirbazlarınkine ne de büyücülerin büyülerine benzemektedir...

Artık oradakilere diyecek bir şey kalmamıştı. Zira **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı itham için ne kelime bulmuşlarsa, o hasletin **Efendimiz** AleyhisSelâm'da bulunmadığını Velid onlara ispat etmişti... Nihayet çaresizlik içinde Velid'e sordular:

– Eba Abdüşşems, öyle ise ne diyelim... Bizim söylediklerimizin doğru olmadığını söyledin... Haklısın! Peki ama, biz ne diyelim öyle ise? Sen ne dersin, söyle bakalım?

Velid bundan bir zaman kadar evvel **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı Kur'ân okurken dinlemişti... O zaman **Efendimiz** şu âyeti okumuştu:

"Şüphesiz ki Allâh adaleti, ihsanı, akrabaya vermeyi emreder, taşkın kötülüklerden, zulümden ve büyüklüğünü zorla kabul ettirmekten nehyeder... Size öğüt verir ki iyice dinleyip ve anlayıp tutasınız."

İşte bu âyetin tesiri altında kalan Velid fikrini açıkladı:

– Yemin ederim ki, **O**'nun okuduğu sözlerden daha yüce bir söz olamaz! O bir Nûr'dur... Öyle tatlı bir okunuşu vardı ki... Son derece mükemmel ve o derece de hoşa gidici ki, asla tarif edilemez...

Ve bunu söyledikten sonra da, başka bir şey söylemeden yerinden kalkıp doğruca yürüdü gitti Velid...

Oradakilerin hepsi çok şaşırmıştı bu duruma! Ardından konuşakaldılar:

– Velid de dininden dönmüş!..

– Demek o da **Muhammed**'e tâbi olanlardan!..

Bu haber kardeşi Ebu Cehil'in de kulağına erişmişti... Ebu Cehil haberi eriştirenlere karşı kesin bir şekilde cevap verdi:

– Siz hiç üzülmeyin! Ben şimdi Velid'i yola getiririm...

Bundan sonra kalkıp Velid'in evine gitti... Velid'in evine geldiği zaman gayet kederli bir hâlde gözüküyordu. Velid sordu Ebu Cehil'e:

– Hayrola ya ahi?.. Bu tasanın sebebi nedir?

Ebu Cehil büyük bir ustalıkla cevap verdi:

– Niye tasalanmayayım ki? İşte, koca Kureyşliler ihtiyar hâlinde sana yardım için, nafaka topluyorlar!

Velid hayretler içinde kalmıştı... Sordu:

– Niye bana nafaka topluyorlarmış?

Ebu Cehil yalanını ortaya koymaya devam etti:

– Sen **Muhammed**'in sözlerini süsleyip püslemişsin... Daha fazla zengin olmak, **O**'nun nimetlerinden faydalanmak için **O**'na yaklaşıyormuşsun! Bunun için de **O**'nun sözlerine değer veriyormuşsun!

İhtiyar Velid'in bütün kafası atmıştı bu sözlere... Bunca malına, mülküne, parasına, zengin sülalesine rağmen **O**'na yüz suyu dökecekti ha! Sinirli bir şekilde cevap verdi:

– Kureyşliler benim malca da, paraca da, evlatça da **O**'ndan zengin olduğumu bilmiyorlar mı sanki? **O**'nun yanındakiler sanki **O**'ndan çok zengin oldular da, beni mi daha fazla zengin edeceklermiş? Bunlar sapık budala sözleri!

Sonra biraz durdu, düşündü... Ve bu olanlar üzerine derhâl karar alarak Kureyşli ileri gelenleri evine çağırdı... Onlara izahat verecekti...

Kısa zaman sonra hepsi geldiler... Velid onlara kırgın bir hâlde konuştu... Zira Velid hakikaten İslâm Dini'ne girmemiş; ancak Kurân'ın insan üstü, mahlûk üstü bir eser olduğunu belirtmişti...

– Hayır, ben tanrılarımdan yüz çevirmedim! Ancak, **O**'na ne gibi bir ithamda bulunmamız icap ettiğini uzun uzadıya ölçüp biçtim! Sizin söylediklerinizin asılsız olduğu, düşünen ve dinleyen bir şahıs tarafından rahatlıkla anlaşılabilecektir... Buna rağmen eğer bir şey demek istiyorsanız; o takdirde sihirbaz demenizi tavsiye ederim... Zira **O** öylesine sihirli bir eserle gelmiştir ki, babayla oğulun, kocasıyla karısının, kardeşle kardeşin arasını açabilmektedir... Hatta kavimlerin bile arasını açabilecek güçte görünmektedir...

Bu izahat müşrikleri rahata kavuşturmuştu... Bundan sonra hep birlikte Mekke sokaklarına dağılıp, Hac için gelen bütün yabancılara **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın sihirbaz oluğunu yaymaya başladılar... Bu arada da onlarla ilgili şu âyeti kerîme nüzûl etti...

"Muhakkak ki O, Keriym bir Rasûlün kavlidir (sözüdür)**.**

O bir şair sözü değildir... İmanınız çok kısıtlı!

Bir kâhin sözü de değildir... Hatırlayıp düşünmeniz de çok kısıtlı!

Rabb-ül âlemîn'den bir tenzîldir (tafsile indirme)**!"** (69.Hakka: 40-43)

"Beni, yalnız olarak yarattığımla (başbaşa) **bırak;**

Kendisine zenginlik oluşturduğumu;

Önünde dolaşan oğullar verdiğimi;

Kendisine alabildiğine genişlik ve bolluk yaşattığımı!

Üstelik (hırs ile) **daha da arttırmamı umar!**

Hayır (asla)**! Muhakkak ki o işaretlerimize karşı çok inatçıdır.**

Onu saud'a (sarp bir yokuş) **mecbur edeceğim.**

Muhakkak ki o düşündü ve takdir etti!

Ölesi (de hakikati göresi) **nasıl takdir etti!**

Sonra yine ölesi (de hakikati göresi) **nasıl takdir etti!**

Sonra baktı. Sonra kaşlarını çattı ve yüzünü ekşitti!

Sonra arkasını döndü ve kibre saptı!

Ve şöyle dedi: "Bu nakledilen büyüleyici bir sözden başka bir şey değil!"

"Beşer sözünden başka değil bu!"

Onu Sakar'a (acı ve eziyet veren ateşe) **maruz bırakacağım."** (74.Müddessir: 11-26)

Bu âyetlerle, **Efendimiz** AleyhisSelâm'la sihirbaz diye alay edilmesine sebep olan Velid bin Muguyre'nin durumu belirleniyordu...

42

◆

BEŞİNCİ YIL

Bundan sonra Mekkeliler epeyce azıtmağa başladılar... İslâm'ın bildirilişinden, Kur'ân nüzûlünden beş seneyi aşkın bir zaman geçmişti... Artık Mekkelilerin eziyetlerine tahammül edemeyen müslümanlara **Efendimiz** AleyhisSelâm hicret emrini verdi...

– Ey müslümanlar, bari yeryüzüne dağılınız! Yüce **Allâh** sizi gene toplar bir araya elbet...

Sordular **Efendimiz** AleyhisSelâm'a:

– Peki, nereye gidelim yâ **Rasûlullâh**? **Efendimiz** AleyhisSelâm eliyle gösterdi gidecekleri ciheti:

– İşte oraya! Habeş ülkesine gitmeniz iyi olur! Habeş hükümdarının yanında kimse zulme uğramaz... Orası, doğruluk yurdudur... **Allâh**, sizi belki orada feraha kavuşturur...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın bu emrinden sonra on beş kişilik bir kafile Habeş'e hicret ettiler... Hicret edenler şunlardı:

Hazreti Osman ve hanımı Rukiyye, Hazreti Ebu Huzeyfe ve hanımı Sehle, Hazreti Zübeyr bin Avvam, Hazreti Abdurrahman bin Avf, Hazreti Mus'ab bin Umeyr, Hazreti Osman bin Maz'un, Hazreti Ebu Seleme ve hanımı Ümmü Seleme, Hazreti Amir bin Rabia ve hanımı Leylâ, Hazreti Ebu Sebre ve hanımı Ümmü Gülsüm, Hazreti Süheyl bin Beyza ...

Bu zevât, İslâm Dini'ni kabulleri nedeniyle yapılan zulüm altında ilk defa **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın emriyle hicret edenlerdir...

Bu arada bunların gidişi sırasında da hoş bir durum olmuştur... Bu hicret eden zevâttan bazılarına en ziyade zulüm eden kimseler arasında Ömer bin Hattab da vardı...

Hicret kararı alındıktan sonra bir sabah develer yüklenirken, Amir bazı eksikleri tamamlamıştı ki, o sırada Ömer'in o tarafa doğru geldiği görüldü... Amir'ın hanımı devenin üzerinde idi. Ömer'in gelmekte olduğunu görünce oldukça heyecanlanmıştı... Zira Ömer onlara da çok büyük eziyetler yapmıştı...

Leylâ'nın yanına gelince Ömer sordu:

– Hicret mi var Ümmü Abdullah? Yolculuk nereye böyle?

İçine bir cesaret dolan Leylâ rahatlıkla cevap verdi:

– Evet! Vallâhi, artık bize işkence edilmeyecek insanların bulunduğu **Allâh**'ın başka bir bölgesine gideceğiz... Sen bize çok zulmettin! Belki, **Allâh** bize rahat nefes alacağımız bir yer ihsan eder...

Bu sözler her şeye rağmen Ömer'in içine çökmüş, ona bir hüzün vermişti... Leylâ'ya şimdiye kadar hiç görmediği yumuşaklık, hilm ile cevap verdi:

– **Allâh** yardımcınız, yoldaşınız olsun!..

Ve bundan sonra yürüyüp gitti... Her şeye rağmen bayağı üzgündü Ömer...

Az sonra Amir içerdeki işini bitirmiş ve Leylâ'nın yanına gelmişti... Leylâ olanları anlattı efendisine... Amir ise kesin bir şekilde cevap verdi; Ömer'in bu yumuşaklığından bir şey uman hanımı Leylâ'ya:

– Sen, Hattab'ın eşeğinin müslüman olduğunu görürsen; Ömer'in müslüman olmasını bekle!

İslâm'a ve müslümanlara son derece katı görünmesi, Ömer'den bütün ümitlerin kesilmesine sebep olmuştu...

43

◆

VE VÂDE DOLUNCA

İlk hicret edenlerden bu yana tam altı ay geçmişti... İslâm'ın gelişinden bu yana ise tam altı yıl olmuştu...

Zilhicce ayındayız...

Ömer, iyice azan(!) müslümanlara haddini bildirmeyi iyice kafasına koymuş... Bunun için o sabahki kararı, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı bulacak ve **O**'na haddini(!) bildirecek...

Bu niyetle doğruca Haremi Şerif'e geldi... O sırada **Efendimiz** AleyhisSelâm da Kâbe'nin önünde El Hakka Sûresini okumakta idi... Ömer, **O**'nun Kur'ân okumakta olduğunu görünce, ses çıkarmadan yanına yaklaştı ve arkasına sinerek, **O**'nu dinlemeye başladı... Kur'ân-ı Kerîm'in belâgatına, sözlerinin özlüğüne hayran kalan Ömer içinden düşündü:

– Andolsun ki, Kureyşliler söylediklerinde haklı... Bu mutlaka bir şairdir...

O sırada **Efendimiz** AleyhisSelâm da daha evvel ne sebeple nüzûl etmiş olduğunu bildirdiğimiz El Hakka Sûresinin 40-41. âyetlerini okuyordu:

"Muhakkak ki O, Keriym bir Rasûlün kavlidir (sözüdür)**.**

O bir şair sözü değildir... İmanınız çok kısıtlı!" (69.Hakka: 40-41)

Bu âyetleri işiten Ömer birdenbire şaşırıp kaldı...

– Muhakkak bu bir kâhindir! Zira içimden geçeni bildi... Şeklinde düşünmeye başladı.

Efendimiz AleyhisSelâm okumasına devam ediyordu:

“Bir kâhin sözü de değildir... Hatırlayıp düşünmeniz de çok kısıtlı!

Rabb-ül âlemîn’den bir tenzîldir (tafsile indirme)**!**

Uydurup bize atfetseydi;

Elbette O’ndan sağ elini (gücünü) **alırdık.**

Sonra, elbette O’nun şah damarını (carotis arter) **keserdik!**

Sizden hiçbir kimse de buna engel olamazdınız.

Muhakkak ki O (Kur’ân)**, korunmak isteyenler için düşündürücü hatırlatmadır!**

Muhakkak ki biz, yalanlayanlarınızı elbette biliyoruz.

Muhakkak ki O (kıyamet süreci)**, hakikat bilgisini inkâr edenler için elbette büyük pişmanlıktır!”** (69.Hakka: 42-50)

Dinlemiş olduğu âyetler Ömer’i bayağı İslâm’a yaklaştırmıştı... Âyetlerin tesirinde olarak, almış olduğu karardan vazgeçti ve sessiz sedasız oradan uzaklaştı... Ancak aradan geçen zaman, yaşlı müşriklerin İslâm Dini ve **Efendimiz** AleyhisSelâm aleyhindeki propogandası tekrardan Ömer’in kalbini katılaştırmış, sevgiyi uzaklaştırmış, tekrar katı bir hâle getirmişti...

Aradan oldukça bir zaman geçti... Kureyş müşrikleri artık bu meseleyi kesin olarak hâlletmek için gene Haremi Şerif’te toplanmışlardı... Ebu Cehil söze başladı:

– Bakın kardeşlerim... **Muhammed** tanrılarımıza dil uzatıyor, demediğini bırakmıyor; en akıllılarımızı en cahil, aptal yerine koyuyor; ceddimizin cehennemde azap çektiklerini iddia ediyor...

Bakın, ben şimdi bir teklif atacağım ortaya... Kim **O**’nu öldürürse ben o kahramana 100 kızıl ve siyah deve, 50 ukiye altın, 50 ukiye gümüş, 10 takım elbise ve daha ne isterse vereceğim... Var mı tâlip?

Ebu Cehil'in bu teklifi üzerine oradakiler hayretle sordular:

– Peki kim bu işi yapabilir? O sırada söze karıştı birisi, sorulan sualleri cevaplandırdı:

– Ben buna tâlibim!.. Yapabilirim bu işi!..

Efendimiz AleyhisSelâm'ı öldürme işine tâlip olan Ömer'di... Kureyş müşrikleri Ömer'in ortaya çıkmasına sevindiler...

– Evet ya Ömer, sen bu işi yapabilirsin... diyerek teşvik ettiler... Bunun üzerine derhâl orada; Ömer'le onu teşvik edenler arasında bir sözleşme de yapılıverdi...

44

◆

ÖMER DEVREDE

O sıralarda Ömer'in kız kardeşi Fâtıma ve eniştesi Said bin Zeyd de müslüman olmuştu... Ancak Ömer'in bundan haberi yoktu... Bunlardan başka Ömer'in akrabalarından Nuaym bin Abdullah da müslüman olmuştu... Fakat o dahi müslümanlığını açığa vurmamıştı...

Ömer, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı öldürmek üzere doğruca evine gitti, kılıcını kuşandı ve yola koyuldu... O sıralarda **Efendimiz** AleyhisSelâm ise Darül Erkam da bulunuyordu. Yanında amcası Hazreti Hamza, Hazreti Ebu Bekir ve Hazreti Âli (r.a.) bulunmaktaydı... Aşağı yukarı bunlardan başka kırk'a yakın müslüman daha evde hazır bulunuyordu...

Ömer, gayet sinirli bir şekilde dağlık taraftan Darül Erkam'a gidiyordu ki, yolda akrabası Nuaym'a rastladı... Nuaym Ömer'in sinirli hâlinden, belindeki kılıcından ve **Efendimiz** AleyhisSelâm'a giden güzergâh üzerinde olmasından şüphelenerek sordu:

– Hayrola, nereye böyle ya Ömer?.. Ömer o sinirli hâliyle cevap verdi:

– **Muhammed**'e! Şu yeni din çıkarana... Zira Kureyş'i ikiye böldü... Bizleri aptal saydı... Atalarımıza demediğini koymadı! Ben de **O**'nu öldüreceğim işte!

Nuaym bu cevap karşısında dehşete düşmüştü... Cevap verdi:

– Vallâhi yâ Ömer, sen nefsine uyuyor ve kötü bir işe teveccüh ediyorsun... Eğer, **O**'nu öldürebilirsen, Abdi Menaf oğulları seni yeryüzünde sağ bırakırlar mı sanıyorsun?..

Ömer'in kafası atmıştı bu cevap karşısında:

– Andolsun ki, ben senin de sapıtmışlardan olduğunu anladım... Doğru mu anlamışım?..

– Sen bana bakacağına, evvela kendi ev halkına bak! Onlarla uğraş, başa çık da, ondan sonra bana karış!

– Benim ev halkıma ne olmuş ki?..

– Kardeşin Fâtıma ile amcazaden ve enişten Said bin Zeyd de müslüman olup **Muhammed**'in getirdiği yeni dine girdiler... Sen dışardakilerle uğraşacağına, evvela evdekilere bak!..

Ömer, kızgınlıkla yakasına yapıştığı Nuaym'ı salıverdi... Demek, kendi kardeşi ve enistesi de müslüman olmuştu ha! Kafası allak bullak olmuştu... Evvelki kararını değiştirerek doğruca kardeşinin evine doğru yürümeye başladı... O sıralarda kardeşinin evinde de Habbab bin Eret bulunup, kardeşi Fâtıma ile amcazadesi Said'e Kur'ân öğretiyordu...

Dışarıda sert ayak sesleri duyunca, derhâl birisinin geldiğini anlayıp Habbab'ı bir kenara sakladılar... Ancak eve oldukça yaklaşmış olan Ömer de içeride okunan Kur'ân sesini işitmişti... Keza Ömer'in gelmekte olduğunu anlayan Fâtıma da Kurân'ın yazılı olduğu deri parçasını göğsüne saklamıştı...

Kapı sert bir darbe ile açıldı ve Ömer içeriye hışımla girdi... Sonra da kükrercesine sordu:

– Ben gelirken okumakta olduğunuz neydi?.. Said cevap verdi:

– Kendi aramızda konuşuyorduk! Sen onu işitmişsin... Yoksa bir şey okuduğumuz yok!

Ömer pek yutmadı bu yalanı...

– Andolsun ki, ben ikinizin de müslüman olduğunuzu, **Muhammed**'in yaydığı dine girmiş olduğunuzu öğrendim... Söyleyin bana hakikati?..

Said baktı ki, ok yaydan çıkmış, açıkladı:

– Yâ Ömer, hâlâ anlamadın mı, Hak Din'in senin taptığın tanrılardan çok daha başka olduğunu?..

Ömer'in sigortasını attırmıştı işte bu sözler... Zira oldukça asabi mizaçlı bir kimse idi.

Derhâl eniştesi Said'in üzerine atlayarak, onu yere yıkıverdi ve sonra da göğsüne oturarak onu tokatlamaya başladı... Fâtıma arkadan yetişerek, kocasının göğsüne oturan Ömer'i itmek, kaldırmak istedi... Ömer bu defa oturduğu yerden geri dönerek şiddetli bir tokatla Fâtıma'yı yere serdi! Düştüğü yerde Fâtıma'nın burnu kanamaya başlamıştı...

Artık iş çığrından çıkmıştı... İkisi da şiddetle haykırdılar Ömer'in yüzüne karşı:

– **Bil öyle ise! İkimiz de müslüman olduk! Muhammed'in getirdiği Hak Din'e girdik işte! Şehâdet ederiz ki tanrı yoktur sadece Allâh vardır! Ve yine şehâdet ederiz ki Muhammed de Allâh'ın Rasûlüdür... Sen şimdi ne yaparsan yap... İslâm Dini'ni ancak cahiller ve sapıklar anlayamaz...**

Ömer, onların bu sert bir şekildeki ültimatomunu, kardeşinin kan içinde kalmış yüzünü görünce büyük bir şaşkınlık geçirdi... Sonra da yumuşadı... Yaptıklarına pişman oldu... Sesini mümkün olduğu kadar tatlılaştırarak konuştu:

– Ben gelirken okumakta olduğunuz şeyi versenize bakayım; **Muhammed**'in getirdikleri nasıl bir şeydir?..

Fâtıma'nın aklına yazılara bir şey yapacağı geldi...

– Veremem! Sen ona da bir şey yaparsın!

Ömer onları temin etti:

– Hayır bir şey yapmayacağım sadece okumak istiyorum...

Hakikaten okumak arzusunda olduğunu anlayınca Fâtıma, bu defa Ömer'e hâlini bildirdi:

– Sen şu hâlinle şirk içinde bulunduğun için, pis sayılırsın! O'na ancak tâhir olanlar el sürebilirler!

Evvelâ kalk da, bir yıkan... Sonra da verelim, okuyasın... Yapabilir misin?.. Bunun üzerine Ömer, kalktı, yıkandı ve tekrar geldi... Yüzü tamamen yumuşamış, üzerine hoş bir hâl gelmişti... Zaten Ömer okuma yazma bilirdi... Kâtipti... Tâhâ Sûresinin yazılı olduğu deriyi verdiler Ömer'in eline ve okumaya başladı:

Bismillâhirrahmânirrahıym,

Tâ Hâ... Biz Kurân'ı sana, mutsuz olman için inzâl etmedik. Sadece, haşyete (Allâh azametini hissetmeye) **açık şuura** (hakikatini) **hatırlatmadır** (inzâl olan bilgi)**!**

Arzı (bedeni) **ve yüce semâları** (Esmâ mertebenden açığa çıkan şuur boyutlarını ve bilinç kademelerini) **yaratandan, bölüm bölüm indirilmiştir.**

Rahmân, Arş'a istiva etti (El Esmâ'sıyla âlemleri yaratıp hükümran oldu. Kuantum Potansiyelde ilmini seyretti ilmiyle)**.**

Semâlarda (şuur ve bilinçlerde)**, arzda** (fiile döktüklerinde)**, ikisinin arasında** (hayalinde ve vehminde) **ve toprağın altında** (bedenin derinliklerinde) **ne var ise, O'nun** (El Esmâ özelliklerinin açığa çıkması) **içindir.**

Sen düşündüğünü açığa vursan (veya gizlesen)**;** (bil ki) **kesinlikle O, Sırr'ı da** (şuurundakini de) **Ahfa'yı da** (onu meydana getiren Esmâ mertebeni de) **bilir!**

Allâh'tır! Tanrılık yoktur sadece "HÛ"! Esmâ ül Hüsnâ O'na aittir (dilediğini o özelliklerle yaratır)**!**

Musa'nın olayı ulaştı mı sana?

Hani (Musa) **bir ateş gördü de ehline: "Yerinizde durun, muhakkak ki ben bir ateş hissettim... Belki ondan size bir kor parçası getiririm ya da o ateşin yanında bir kılavuz bulurum."**

Ona (ateşe) **yaklaştığında: "Yâ Musa" diye sesleniş algıladı.**

"Kesinlikle ben, ben Rabbinim! Hemen iki nalınını (beden ve bilinç bağlarını terk et; şuur olarak kal) **çıkar; gerçekten sen mukaddes vadin Tuva'dasın!"**

"Ben seni seçtim! O hâlde vahyolunan bilgiyi algıla!"

"Kesinlikle Ben, evet Ben Allâh'ım! Tanrı yok, sadece BEN! Bana (Esmâ özelliklerimi açığa çıkarma işlevinle) **kulluk et! Beni hatırlaman için salâtı yaşa!"**

Muhakkak o saat (ölüm) **gelecektir... Her nefsin, kendisinden açığa çıkanların sonucunu görüp yaşaması için, onun zamanını gizleyeceğim.**

"Ona (ölüm ertesinde başlayacak sonsuz yaşama) **iman etmeyen, asılsız hayallerine tâbi olmuş kimse, ondan** (Allâh'a likâ gerçeğinden) **seni alıkoymasın; sonra helâk olursun!"** (20.Tâhâ: 1-16)

Bundan sonda da Hadiyd Sûresinin 1-8. âyetlerini okudu Ömer:

"Semâlarda ve arzda olan her şey Allâh'ı (işlevleriyle) **tespih etmektedir! "HÛ" Aziyz'dir, Hakiym'dir.**

O'na aittir semâların ve arzın mülkü... Diriltir ve öldürür! O, her şeye Kaadir'dir.

"HÛ"dur, Evvel, Âhir, Zâhir, Bâtın ("HÛ"dan gayrı olarak hiçbir şey yoktur)**! O Bi-küllî şey'in** (Esmâ'sıyla her şey'i yaratmış olan olarak) **Aliym'dir** (Bilen'dir şeylerin tamamını)**!**

O, semâları ve arzı altı süreçte yaratan, sonra da arşa istiva edendir! Arza gireni ve ondan çıkanı; semâdan inzâl olanı ve onun içinde urûc edeni bilir... <u>Nerede olursanız O sizinle</u> (hakikatinizin

Esmâ ül Hüsnâ'sıyla varolması sonucu) **beraberdir!** (Mâiyet sırrına işaret)**. Allâh yaptıklarınızı** (yaratan olarak) **Basıyr'dir.**

O'na aittir semâların ve arzın mülkü! İşler Allâh'a rücu ettirilir.

Geceyi gündüze dönüştürür, gündüzü de geceye dönüştürür! O, sadırların zâtı olarak (içlerindekilerin Esmâ'sıyla hakikati olarak) **Bilen'dir!**

Esmâ'sıyla hakikatiniz olan Allâh'a ve Rasûlüne iman edin... Sizi halife kıldığı şeylerden (O'nun namına) **infak edin! Sizden iman eden ve infak eden kimseler var ya, onlar için çok büyük karşılık vardır.**

Esmâ'sıyla hakikatiniz olan Allâh'a niçin iman etmiyorsunuz? Rasûl, Esmâ'sıyla sizi yoktan var kılan Rabbinize iman etmeniz için davet ederken ve üstelik de sizin mîsakınızı almışken! Eğer iman edenlerseniz!" (57.Hadiyd: 1-8)

Âyetleri okumayı bitirince Ömer, hayretler içinde kalmıştı...

– Bu ne kadar haşmetli sözler!.. diye hayranlığını anlattı... Ve devam etti:

– Hayatımda bundan daha güzel, haşmetli ve içe tesir edici sözler okumamış ve duymamıştım...

Ömer'in bu sözlerini işiten Habbab, kendini tutamayarak saklandığı yerden dışarıya fırladı:

– Müjdeler olsun sana yâ Ömer! Zira **O** geçen gün şöyle dua etmişti:

"Ey Allâh'ım İslâm'ı ya Ömer, ya da Ebu Cehil ile kuvvetlendir"!

Niyaz ederim ki **Allâh**'tan; **Rasûlullâh**'ın ettiği dua senin için kabul olsun! Şimdi görüyorum ki bu duaya sen muhatap oluyorsun... Bu azîm, kudrettir, yâ Ömer!

Ömer, son derece hassaslaşmıştı... Sordu:

– **Rasûlullâh** nerededir şimdi? **O**'nu görmek istiyorum, ben! Fâtıma endişe etti:

– Eğer **O**'na yakışmayacak bir şey yapmayacağına dair namus sözü verirsen, sana olduğu yeri söyleriz?..

Ömer, zaten vazgeçmişti bu niyetinden artık...

– Söz veriyorum ki **O**'na yakışmayan hiçbir harekette bulunmayacağım!..

45

◆

VE ÖMER DE MÜSLÜMAN OLUYOR

Bundan sonra Ömer, kardeşinin evinden **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın bulunduğu yere doğru gitti... Hızlı adımlarından dolayı belindeki kılıcı da sallanıp duruyordu. Kapının önüne gelince, vurdu kapıya... Soruldu:

– Kimsin?..

– Hattaboğlu Ömer!

İçerdekiler, Ömer'in **Efendimiz** AleyhisSelâm'a ve İslâm'a karşı olan tutumunu bildikleri için kapıyı açmaya cesaret edemediler...

Bu arada Ömer'in sesini işiten Bilali Habeşi yerinden fırlamış ve kapı deliğinden dışarıya bakmıştı... Kapının ardında Ömer, belinde uzun kılıcı, dimdik duruyordu... Koşa koşa içeri girdi ve:

– Yâ **Rasûlullâh**, Ömer bin Hattab, belinde de kocaman kılıcıyla duruyor!..

İçeride bulunan Hazreti Hamza söze karıştı:

– Bırakın gelsin! Eğer hayırlı bir iş için geldiyse başımızın üzerinde yeri var! Yok eğer kötü bir iş için geldiyse, elbette elimizden çekeceği olur!

Bu arada **Efendimiz** AleyhisSelâm da buyurdu:

– **Kapıyı açın buyurun gelsin! Eğer Allâh onun hayrını dilemişse, elbette hakikata kavuşturur!**

Bilali Habeşi koştu, kapıyı açtı...

Efendimiz AleyhisSelâm ayağa kalktı ve Ömer yanına gelinceye kadar bekledi... İçerdekilerin her biri olacakları heyecanla bekliyordu... Acaba

Ömer ne niyetle gelmişti?

Efendimiz AleyhisSelâm iyice yanına yaklaşmasını bekledikten sonra, ellerini ona uzattı ve bir eliyle omzundan, bir eliyle de kılıcını tutarak son derece heybetli bir ses ve tavırla hitap etti:

– Yâ Ömer! Ne için buraya geldin?... Vallâhi Velid Bin Mugıyre'ye olduğu gibi, senin de hakkında Allâh'ın rezil ve rüsva edici olan âyetleriyle karşılaşmak istemem! Sen sonuna kadar bu hâlinle devam edecek misin?..

Ömer olduğu yerde ufalanmış, ufalanmış su görmüş şeker misali olmuştu...

Efendimiz AleyhisSelâm sözlerine şu dua ile tamamladı:

– Allâhım, bu Hattaboğlu Ömer'i, İslâm ile şereflendir... İslâm Dini'nin Ömer ile daha da kuvvetli olmasını nasip et!

Ömer gayrı ihtiyarî iki dizi üzerine çökmüştü...

Son derece alçak ve yumuşak bir şekilde cevap verdi:

– Yâ **Rasûlullâh**! Ben **Allâh**'a ve **Rasûlü**'ne iman etmek için buraya geldim!

Ve arkasından devam etti Ömer:

– Şehâdet ederim ki yalnızca Allâh; tanrı yoktur; ve sen de Allâh'ın Rasûlüsün!

Efendimiz AleyhisSelâm bu durum karşısında tekbir getirdi:

– Allâhu Ekber!.. Allâhu Ekber!..

Orada bulunanlar sevinç içinde bu tekbire katıldılar:

– Allâhu Ekber... Lâ ilâhe illâllâh! Vallâhu Ekber... Ve Lillâhil Hamd!

Sesleri öylesine gür çıkıyordu ki, bütün Mekke sokaklarından işitilmişti âdeta...

Böylece Kureyş'in atak ve samimi çocuğu Ömer de artık İslâm camiasınca Hazret hitabına lâyık olacak bir seviyeye gelmişti... Hazreti Ömer, İslâm Dini'ne girdikten sonra o gece evine gitti... Heyecanından, sevincinden içi içine sığmıyordu...

Yatağına uzandığı zaman düşündü:

– Acaba şu anda İslâmiyet'e, **Rasûlullâh**'a en çok düşman olan kim ki?..

Gidip ona ben de müslüman oldum diyeyim..?

Sonra da bu sorunun cevabını buldu:

– En büyük düşman, muhakkak ki Ebu Cehil'dir! Ben de ona gidip haber vereyim...

Ertesi sabah doğruca Ebu Cehil'in evine yollandı Hazreti Ömer...

Kapıyı çaldığı zaman Ebu Cehil açtı:

– Ehlen ve sehlen ey kız kardeşimin oğlu! Hayrola bir şeyler mi var?..

Hazreti Ömer mütebessim ve rahat bir şekilde Ebu Cehil'in bu sualini cevaplandırdı:

– Allâh ve Rasûlü'ne iman, kendisine gelenleri de tasdik ettiğimi haber vermek üzere geldim sana!

Ebu Cehil birdenbire karşılaştığı bu sözler karşısında aptallaşıp kalmıştı. Âdeta bir şok geçirmişti... Olanca hızıyla kapıyı Hazreti Ömer'in yüzüne çarparcasına kapatırken bağırdı:

– Allâh senin de belânı versin, getirdiğin haberin de!

Hz. Ömer bundan sonra biraz Mescidi Haram'da oyalandı... Sonra da doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın huzuruna gitti... İçerde ashabın bir çoğu toplanmıştı... Öğle vaktine kadar orada oturuldu, konuşuldu... Öğle vakti gelmişti ki, Hazreti Ömer, **Efendimiz** AleyhisSelâm'a sordu:

– Yâ Rasûlullâh, biz ölsek de, sağ kalsak da Hak Dini üzere değil miyiz?..

Efendimiz AleyhisSelâm her zaman olduğu gibi kesin bir şekilde cevap verdi:

– Evet! Varlığım Kudret elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, ister sağ, ister ölmüş olun her hâlükârda Hak Dini üzeresiniz!

Bu cevabı nebevi üzerine Hazreti Ömer sordu:

– Öyle ise ne diye gizleniyoruz biz?.. Seni Hak Dini ile bize gönderen Allâh'a yemin ederim ki, bundan sonra çekinerek yahut korkarak oturacağım bir tek meclis olmayacaktır! Ve bundan sonra da İslâmiyeti aşikâre vuracağız!

Hazreti Ömer'in bu teklifi **Efendimiz** AleyhisSelâm tarafından da kabul edildi. Bunun üzerine Müslümanlar iki saf hâlinde Erkam'ın evinden çıktı ve Mescidi Haram'a doğru yürüdü.

Safların birinin başında Hazreti Ömer, diğerinde de Hazreti Hamza bulunuyordu... Her ikisinin de ellerinde yalın kılıçları vardı... Onların bu gidişlerini gören müşrikler hayretle onları seyrediyorlardı...

Bazıları Hazreti Ömer'e yaklaşıp, sordular:

– Yâ Ömer bu ne hâldir?..

Hazreti Ömer bağırdı:

– Bilin ki artık ben de müslümanım! Kim karşı çıkarsa bize, kılıcımı karşısında, başında bulur!..

Bundan sonra **Rasûlullâh** ve ashabı toplu hâlde Kâbe'yi tavaf ettiler... Ardından da gene toplu hâlde öğle namazı kılındı... Bu duruma getiren **Allâh**'a şükredildi...

Artık İslâmiyet resmen açığa çıkmış, bu dinin mensupları ilk defa olarak Kâbe önünde resmen ibadet edebilmişlerdi...

Bu, **Allâh**'ın Hazreti Ömer'e ve İslâm'a büyük bir lütfu idi...

Müslümanların Habeşistan'da rahat ve huzur içinde yaşaması üzerine, Mekkeli müşrikler, onların bu rahatını hazmedemeyip, Habeş ülkesine

iki elçi göndermeye ve onları geri istemeye karar verdiler... Bu sebeple de el birliği ile gayet değerli hediyeler toplayıp, Habeş Necaşisi ile diğer devlet ileri gelenlerine yolladılar. Bir nevi rüşvetti bu...

Habeş'e gitmek üzere yola çıkan iki Kureyşli müşrik Abdullah bin Ebi Rabia ile Amr bin As idi...

Müşriklerin bu hazırlıkları ise derhâl **Efendimiz** AleyhisSelâm'a ve amcası Ebu Talib'e erişmişti... Ebu Talib bunun üzerine gayet tafsilâtlı bir mektup yazarak Necaşi'ye gönderdi... Ebu Talib bu mektubunda Necaşi'yi övüyor ve oraya hicret eden müslümanların iyiliklerinden bahsederek, müşriklerin onları çağırmaya hakkı olmadığını belirtiyordu.

Habeş'e gelen müşriklerin elçileri Abdullah ile Amr, Necaşi'nin huzuruna çıkmadan evvel bütün devlet ileri gelenleri ile görüşüp, onlara hediyelerini takdim ettiler ve kendilerine yardımcı olmalarını istediler...

Hediyeleri alan Habeş ileri gelenleri de, Necaşi'nin huzurunda kendilerine yardımcı olacaklarına söz verdiler. Nihayet Abdullah ile Amr, Necaşi'nin huzuruna kabul olundu... Söze Amr başladı... Nercaşi'yi bir miktar övdükten sonra, şöyle konuştu:

– Ey Necaşi, bizim bir kısım aklı kısa gençlerimiz ve fakirler kendi dinlerini terk edip; yepyeni bir din uydurulmuş, ona tâbi oldular... Şimdi bunların bir kısmı senin ülkende, senin topraklarına sığınırlar... Biz onların yakınları olduğumuz için kötülüklerini hepinizden daha iyi biliriz... Bu sebeple senden, onları bize iade etmeni istiyoruz... Hem onlar öyle sapıtmışlardır ki, huzuruna girdikleri vakit, sana bile secde etmezler...

Fakat daha evvel Ebu Talib'in mektubunu almış bulunan Necaşi bu isteğe oldukça kızmıştı... Sert bir şekilde cevap verdi:

– Hayır!.. Asla!.. Çaresizlik içinde bana sığınmış, topraklarıma konmuş bir grubu asla sizlere teslim edemem! Ancak onları buraya çağırtır ve

üzerlerinde bir hakkınız olup olmadığını araştırırım... Eğer böyle bir şey var ise, onları geri götürmenize müsaade ederim... Fakat öyle bir şey söz konusu değilse, katiyen size izin vermem... Bunu böyle bilesiniz!

Ve derhâl Mekke'den gelen müslümanlara haber gönderilerek huzura gelmeleri istendi... Müslümanlar bu daveti işitince oldukça heyecana düştüler. Şimdi ne yapacak, ne diyeceklerdi?.. Fakat onlar daha fazla düşünmeden Hazreti Cafer söze karıştı...

Necaşi'nin bu görüşme arzusu üzerine Habeşistan'a göç eden Mekkeli müslümanların sözcülüğünü Hazreti Cafer (r.a.) aldı...

Müslüman muhacirler Necaşi'nin sarayına geldikleri zaman, bütün rahipler Necaşi'nin çevresinde yer almışlar, mukaddes kitaplarını açmışlar, bu yeni din ehlinin diyeceklerini dinlemeye hazır vaziyette bekliyorlardı...

Hazreti Cafer, Necaşi'nin huzuruna girdi ve selâm verdi... Ancak onların usulü gereğince Necaşi'nin önünde secde etmedi... Bunun üzerine Necaşi'nin adamları onu iteklediler ve sordular:

– Sen nasıl Necaşi'nin huzurunda secde etmezsin?..

Hazreti Cafer cevap verdi:

– Biz, ancak Allâh'a secde ederiz!

Sordular:

– Niye?..

Tekrar cevap verdi:

– Allâh'ın bize göndermiş olduğu Rasûl, bize sadece Allâh'a secde etmemizi; O'ndan gayrına katiyen secde etmememizi emretti de ondan!

O sırada orada bulunan Mekkeli müşriklerden Amr ve arkadaşı hemen söze karıştılar...

– Biz size bunların sapıklığını anlatmamış mıydık! İşte görüyorsunuz ya, Necaşi'nize bile secde etmiyorlar...

Bundan sonra Necaşi, gelen müslümanlar ile konuşmaya başladı:

– Ey Mekkeli muhacirler topluluğu, şimdi bana anlatınız bakalım... Ülkeme niçin geldiniz?.. Vaziyetiniz nedir?.. Tüccar olmadığınıza ve benden de bir şey istemediğinize göre burada ne yaparsınız?.. Sizin Rasûlünüz olduğu söylenen kimse hakkında bana bilgi veriniz bakalım?.. Ne yapar?.. Ne emreder?.. Şu, memleketinizden gelen ve sizlerin iadesini isteyen kişiler gibi selâmı siz niye vermezsiniz?.. Şimdi sizden bu suallerime cevap bekliyorum!

Bu sualler karşısında Hazreti Cafer bir an bile duraklamadan cevap Verdi. Hem de konuşmaya bambaşka bir zaviyeden devam ederek:

– Ey Necaşi! Şimdi senin huzurunda, şu bizim iademizi isteyen iki Mekkeliye üç sual soracağım... Eğer benim sorduğum suallere verecekleri cevaplara göre bizim haksız olduğumuzu görürsen, bize dilediğin gibi muamele et! İllâ velâkin bizim haklı olduğumuzu görürsen; dileriz ki senden, bu adamların sözlerini hiç kâle alma... Şimdi soracağım suallere içlerinden birisi cevap versin!

Amr bin As atıldı:

– Suallerine ben cevap vereceğim!

Bunun üzerine Hazreti Cafer, Necaşi'ye hitap etti:

– Ey Necaşi, sor bakalım şu adama... Biz yakalanıp Efendilerine iade edilmesi gereken köleler miyiz?..

Necaşi sordu Amr'a:

– Onlar köle midirler?..

Amr cevap verdi:

– Hayır, onlar şerefli, hür kişilerdir!..

Bunun üzerine Hazreti Cafer ikinci sualini sordurdu Necaşi'ye...

– Ey Necaşi, sor bakalım ona... Biz, haksız yere bir kimsenin kanını mı döktük ki, o kanı dökülenin ailesine iade edilelim?

Necaşi gene sordu Amr'a:

– Bunlar haksız yere birinin kanını mı döktüler?..

Amr cevap verdi:

– Hayır! Kimsenin bir damla bile kanını akıtmadılar!

Bunun üzerine Hazreti Cafer üçüncü sualini sordu:

– Ey Necaşi, son defa olarak sorarız şu adama... Halkın mallarından haksız yere aldığımız ve ödemekle mükellef olduğumuz birtakım mallar var mıdır üzerimizde?..

Necaşi, Ebu Talib'in de gönderdiği mektup tesiri altında, iyice inanmıştı müslümanların suçsuzluğuna... Hazreti Cafer'in sualine ilave ederek sordu:

– Yâ Amr, şu adamların haksız yere aldıkları ve ödemek zorunda bulundukları bir kantar altın dahi olsa, söyle bana?.. Onları ben ödeyeceğim sizlere?..

Amr bu defa da cevap verdi:

– Hayır, bir kırat bile borçları yok kimseye!

Bu defa Necaşi Mekkeli müslümanlardan yana konuştu:

– Peki o hâlde bu kişilerden sizin ne alıp veremediğiniz var?..

Amr sanki müslümanlar bir şey borçlu imişcesine konuştu:

– Eskiden biz onlarla aynı dinin müntesibi, aynı işleri yapan kişiler idik... Şimdi ise, bizim dinimizi terk edip yeni bir dine girdiler! Biz o yüzden kendilerini cezalandırmak isteriz!

Hazreti Cafer kendini tutamayıp cevabı yapıştırdı:

– **Siz insanları, düşünce ve inançlarından dolayı kınar, kimseye zarar vermeksizin, düşünce ve inançlarının gereğini yapmak istemelerinden dolayı mı cezalandırmak istersiniz?.. Yazıklar olsun**

sizin gibi cahil ve bâtıla saplanmış kişilere, ki sadece kendi inançlarının gereğini yapmak ve inandığı gibi yaşamak isteyen kimseleri suçlar ve cezalandırmak istersiniz!

Hazreti Cafer'in bu patlayışından sonra Necaşi sordu:

– Peki, siz sâlik olduğunuz şeyi ne diye terk edip, başka bir dine uydunuz?.. Bu yeni dinde nedir? Ne kavminiz, ne biz ve ne de başka bir kavim bu din üzere olmadığına göre, nasıl bir dindir bu yeni din?..

Bunun üzerine Hazreti Cafer yeni dini anlatmaya başladı:

– Ey Necaşi! Biz öylesine cahil bir millettik ki; putlara tapar, türlü kötülükler yapar, kadın erkek bilmez bir hayat yaşardık! Günümüz içki ve kumar ve şehvet âlemleri içinde geçerdi! **Söz daima kuvvetlinindi; zayıfın yaşama hakkı yoktu!..**

Bu hâl, **Allâh** bize; soyunu-sopunu, doğruluk derecesini, iffet ve nezaketini çok iyi bildiğimiz, **"EMİN"** lâkabıyla çağırdığımız bir şahsı **Rasûl** olarak gönderene kadar devam edip durdu... Bu **Rasûl** bizi, **Allâh**'ın Ahadiyetine inanmaya, **O**'na ibadet etmeye, bizim ve atalarımızın tapınageldiğimiz putları ve taşları bırakmaya davet etti...

Daima doğru konuşmayı, emanete hıyanet etmemeyi, akrabalık haklarını gözetmeyi, komşuların hakkına riayet etmeyi, günahlardan ve kan dökmekten kaçınmayı, her türlü ahlâksızlıktan uzak durmayı emretti...

Allâh'a hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadet etmeyi; güç ve kuvvetin sadece Allâh'a ait olduğunu, her ne olursa Allâh'ın emriyle olduğunu, yerleri ve semâları Allâh'ın yarattığını bildirdi; O'na namaz kılmamızı, zekât vermemizi emretti..!

Netice olarak biz de bu Allâh Rasûlü'nun dediklerine inandık ve söylediklerine iman ettik... Allâh'a hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadete başladık... O, neyin helal olduğunu bildirmişse; onu helal; O,

neyin haram olduğunu bildirmişse de; onun haram olduğunu kabul edip buna göre hareket etmeye başladık...

Bundan sonra da kavmimiz bize düşman kesildi... Bize yapmadığı zulmü bırakmadı... **Allâh**'a ibadet etmekten geri çevirip, tekrar putlara taptırmak için bize yapmadıkları eziyeti bırakmadılar... Bizi perişan ettiler...

Bize eskiden yapmakta olduğumuz kötülükleri yeniden yaptırmak için etmedikleri zulüm kalmadı... Bütün gayeleri bizim, bu anlattığımız nice güzel işlerden ayrılıp, onların içinde bulunduğu sapıklığa dönmemizdi...

İşte bu şartlar altında biz de yurdumuzu terk ederek senin ülkene sığınmak zorunda kaldık... Seni, bütün diğer hükümdarlara tercih edip, senin himayene koştuk... Biz, senin yanında asla haksızlığa uğramayacağımıza inanıyoruz... İşte bu sebeple de senin yurduna geldik...

"Secde etmeme" meselesine gelince: Biz seni Rasûlullâh'ın selâmı ile selâmladık... Biz kendi aramızda dahi birbirimizi böyle selâmlarız... Zira cennete girenler dahi, girdikleri zaman böyle selâmlanır.

"Secde etme"ye gelince... Biz Allâh'tan gayrına secde etmemek için yurdumuzu terk ettik... Allâh'tan gayrına secde edilmez diye iman ediyoruz... Dinimiz böyle emrediyor... Dolayısı ile senin de bizden secde etmemizi istemeyeceğini umarız...

Bu cevap üzerine Necaşi, Hazreti Cafer'e sordu:

– Sizin yanınızda **Allâh**'ın emirlerini ihtiva eden bir şey var mıdır?..

Kur'ân-ı Kerîm'in bazı âyetleri Hazreti Cafer'in yanında bulunuyordu:

– Evet, var..?

– Öyle ise bana okusana onlardan biraz!

Ve Hazreti Cafer, Ankebût Sûresi'nin baş tarafınından okumaya başladı:

"Elif, Lâm, Mim!..

İnsanlar denenip (kendilerince) **ne olduklarının sonucu görülmeden "İman ettik" lafıyla kurtulacaklarını mı sandılar!**

Andolsun ki onlardan öncekileri de sınav objeleriyle denemişizdir... Allâh (dışarıdan bir tanrı gibi değil - hakikatleri olarak) **elbette** (sözlerinde) **sadıkları açığa çıkarıp bilecek ve elbette yalancıları da açığa çıkarıp bilecek.**

Yoksa o kötülükleri yapanlar bizi geçip gideceklerini mi sandılar... Ne kötü hüküm veriyorlar!

Kim Allâh'ın likâsını (ismi Allâh olanın, şuurunda Esmâ'sıyla açığa çıkışını fıtratınca yaşamayı) **umuyorsa,** (bilsin ki) **muhakkak ki Allâh'ın takdiri olan bedenli yaşam sürecinin sonu elbette gelir! "HÛ"; Es Semi'dir, El Aliym'dir.**

Kim (bu imanı, hakikati yaşamak için) **hırs - azim ile çalışırsa, yalnızca kendi benliği için bu savaşı vermiş olur** (Cihadı Ekber - büyük savaş)**! Muhakkak ki Allâh, âlemlerden** (Esmâ bileşimi birimselliklerden) **elbette Ğaniyy'dir** ("HÛ"viyeti {ZÂT'ı} itibarıyla, Esmâ'sında açığa çıkanlarla kayıtlanmaktan veya onlarla sınırlı tanımlanmaktan münezzehtir)**!"** (29.Ankebût: 1-6)

Bu âyetleri dinleyen Necaşi ve rahipler gayrı ihtiyarî kendilerini tutamayarak ağlamaya başladılar... Gözlerinden akan yaşlar sakallarını ıslatıp göğüslerine dökülüyodu...

Hazreti Cafer bundan sonra Kehf Sûresi'ni okumaya başladı... Necaşi, Hazreti Cafer Kurân'dan âyetler okudukça kendini tutamıyor; âdeta hıçkırarak ağlıyordu... Bu arada şöyle dediği duyuldu:

– **Allâh'a andolsun ki, bu Musa ve İsa'nın fışkırdığı kandilden yayılmaktadır!..**

Ve daha fazla okunmasını beklemeksizin Mekkeli müşriklerin elçilerine döndü:

– Derhâl burayı terk ediniz! Biliniz ki, bundan sonra onlar hakkında, ben ne bir kötülük düşünürüm, ne de onlara bir kötülük yapılmasına müsaade ederim...

Bu konuşmalardan sonra Amr ve Abdullah, Necaşi'nin huzurundan dışarı çıktılar...

Bir anda durum tamamen aleyhlerine dönmüş ve yapmak istediklerinin tam tersi bir netice ile karşılaşmışlardı... Ancak Amr bu netice ile susup oturacağa benzemiyordu pek! Arkadaşına döndü ve şöyle konuştu:

– Andolsun ki ben onlara yapacağımı biliyorum... Bak onların büyük bir suçlarını Necaşi'ye ihbar edeyim de, görür onlar günlerini...

Abdullah bir an durup düşündü ve bu teklife karşı çıktı:

– Arada akrabalık var ne de olsa! Onlara büyük bir kötülük yapmak bu yabancı diyarda bize yakışmaz! Ne yapmayı düşünüyorsun?..

Fakat Amr direnmekte kararlı idi... Yapacağını açıkladı:

– Ben de onların Meryem oğlu İsa'yı kendileri gibi **Allâh**'ın kulu kabul ettiklerini Necaşi'ye haber vereceğim... İşte o zaman görecekler günlerini!

Ve ertesi sabah doğruca Necaşi'nin huzuruna varıp, müslümanlar için söylemek istediklerini bir bir anlattı:

– Ey Necaşi, bu adamlar sizin Rasûlünüz İsa için olmadık sözler söylüyorlar... İnanmazsan bize, çağırt buraya onları da, sor kendin...

Necaşi bu sözler karşısında onları huzura çağırttı... Müslümanlar önce çekindiler... Acaba ne desek, diye düşündüler... Sonra da karar verdiler:

– **Allâh'ın Rasûlü** bize ne demişse; biz de onu deriz... **Allâh** hakkımızda hayırlı olanı bize nasip eder elbet!

Müslümanlar Necaşi'nin huzuruna çıktıklarında kendilerine soruldu:

– **Siz Meryem oğlu İsa hakkında ne düşünürsünüz?..**

Sözcü Hazreti Cafer görüşünü anlattı:

– **Bizim kendi görüşümüz diye bir şey yoktur! Bizim görüşümüz Allâh ne buyurdu ise odur!**

Bize bildirilen ise şudur:

– **İsa, Allâh'ın kulu, Rasûlü, ruhu; dünyadan vazgeçerek, erkek tanımamış olan** Hazreti **Meryem'e ilka ettiği kelimesidir...** İşte Meryem oğlu İsa hakkında İslâm Dini'nin görüşü bundan ibarettir...

Necaşi, kendi görüşü olan bu buyruğu duyunca, şükretti...

Her ne kadar çevresinde bulunanlar kendisine karşı hoşnutsuzluklarını belli etmek istedilerse de, onlara da aldırmadı...

Müslümanlar bundan sonra uzunca bir süre burada rahat bir şekilde yaşayıp, ibadetlerini emrolunduğu şekilde kolaylıkla yapabildiler...

46

◆

AY’IN İKİYE BÖLÜNME MUCİZESİ

Ay’ın ikiye bölünme mucizesi **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın, basit yapılı insanların kafasına dank edercesine inen en büyük mucizelerinden biridir...

“Mucize” bilindiği gibi, bir Nebi ve Rasûlün, vazifesini halka ispat için gösterdiği, olağanüstü hâdisedir... **Allâh** tarafından bir lütuftur... Bu kelime sadece Nebi ve Rasûlün gösterdiği olağanüstü hâdiseler için kullanılır... Ve bu hâdiseleri de **Allâh** halkeder...

“Kerâmet” ise, velî kullara mahsustur. Takva yolunda, yani **Allâh**’ın istediklerini yapma yolunda ileri giden, muttaki kullardan kendi istekleri dışında ve **Allâh**’ın yarattığı olağanüstü hâdiselerdir... Bu hâdiseler dahi, o velînin tâbi olduğu Nebi veya Rasûlün bir mucizesi mânâsını taşımaktadır...

Bu iki adın tarif etiği hâllerin dışında kalan olağanüstü hâdiseler ise **“istidraç”** adını taşır... Bu hâdiselerin meydana gelmesine vesile olan kişiler, ne bir Nebi veya Rasûl, ne de bir velî değildirler... Ancak, **Allâh** çeşitli sebepler ile o kişiyi imtihan etmek istemiştir ve bu yüzden o olağanüstü hâdiseyi halkeder...

Yani olağanüstü bir hâdisenin meydana gelmesine vesile olmuş bir kişi Nebi veya Rasûl veyahut velî değil ise mutlaka İslâm Dini dışında olan bir kişidir ki; ondan mutlak sakınmak gerekir... Nitekim gelmesi yaklaştığı söylenen ve geleceğinden bir hadîs-î

şerîf'te bahsedilen DECCAL, birçok olağanüstü hâdiseler gösterecektir...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın Risâlet vazifesini ifaya başlamasından sonra Kureyşli müşrikler azmaya başlamışlar ve kendilerine birtakım olağanüstü hâdiseler gösterilmesini istemeye başlamışlardı... Bu isteklerden bir tanesi de Ay'ın yarılması idi...

Müşriklerin ileri gelenlerinden Velid bin Mugıyre, Ebu Cehil, Esved bin Muttalib, As bin Hişam, Nadr bin Haris gibi bir çoğu, bir gün toplu hâlde **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına geldiler ve şöyle konuştular:

– Eğer sen, hakikaten **Rasûlullâh** isen, Ay'ı ikiye ayrılmış bir hâlde göster... Ki onun bir yarısı Cebeli Kubeys'in üzerinde, diğer yarısı da Cebeli Kuaykıan'ın üzerinde gözüksün bizlere...

Bu anormal istek karşısında **Efendimiz** AleyhisSelâm sordu:

– Eğer **Allâh** bu isteğinizi yerine getirirse, sizler de iman edenlerden olur musunuz?..

Hep birlikte cevap verdiler...

– Evet! Bize bunu gösterebilirsen, biz de iman edenlerden oluruz...

Ayın 14. gecesi idi... **Efendimiz** AleyhisSelâm, **Allâhû Teâlâ**'dan niyazda bulundu; Ay'ın müşriklerin istediği şekilde ikiye bölünmesi için... Ve Ay, bir yarısı Cebeli Kebeys üzerinde, diğer yarısı da Cebeli Kuaykıan üzerinde olmak üzere görünür oldu...

Efendimiz AleyhisSelâm bu durumda seslendi:

– Şahit ulunuz yâ Eba Selem bin Abdülesed! Yâ Erkam! Şahit olunuz!

Kureyş müşrikleri ise gözlerinin önünde cereyan eden bu hâdise karşısında büyük hayrete düştüler... Fakat asla iman edemediler!

– Bu da, Ebu Kebşe'nin oğlunun bir sihiridir!.. diyerek meseleyi örtbas etmeye çalıştılar...

Ebu Cehil ise fikrini söyledi:

– Dışardan gelecek olan yolcularımızı bekleyin... **O**, sizi büyülemeye güç yetirse bile, bütün dünya halkını da büyüleyecek değil ya! Onlar görmemiş ise, o takdirde bunun büyü olduğu açıklıkla ortaya çıkar! Bekleyelim bakalım, onlar da görmüşler mi?.. Yoksa görmemişler, haberleri bile mi yok!..

Ve böylece bir zaman beklediler... Nihayet seyahate gitmiş olanlar Mekke'ye dönmeye başladılar... Gelenler Mekke'ye on beş günlük yolda oldukları hâlde bu hâdiseye şahit olmuşlardı... Hepsi de teker teker görmüşlerdi bu hâdiseyi...

Ancak bu hâdise de müşriklerin iman etmesi için bir vesile olmamıştı... Onlar hâlâ inatlarında devam ediyorlar ve bunun bir sihir, bir büyü olduğunu iddia ediyorlardı... Böylelikle de başkalarının iman etmelerinin önüne geçmeye çalışıyorlardı...

Bu hâdise daha sonra inzâl olunan âyetlerde de açıklıkla belirtildi:

"Yaklaştı o saat ve Kamer (Ay) **yarıldı!**

Eğer bir mucize görseler yüz çevirir ve: "Olağan bir sihirdir" derler!

Yalanladılar ve hevâlarına (nefslerine hoş gelen şeylere, sonu boş arzularına) **tâbi oldular!** (Oysa) **her hükmün gereği açığa çıkacaktır!"** (54.Kamer: 1-3)

47

◆

RUMLARIN MAĞLUBİYETİ

Müslümanlar ile müşrikler arasında amansız bir mücadele Mekke'de devam ederken; Orta Doğu'da da Doğu Roma İmparatorluğu ile İran'lılar arasında muazzam bir çatışma devam etmekteydi... Nihayet bu çatışma bir gün İran'lıların büyük bir zaferi ile neticelendi... İran'lılar büyük bir muvaffakiyete ermişlerdi...

Mekkeli müşrikler bu haberi alınca son derece sevindiler ve bunu kutlamaya başladılar... Sevinçten ne yapacaklarını bilmiyorlardı... Müşrikleri bu derece sevindiren, uzak hâdisenin sebebi şu idi:

Roma İmparatorluğu ehli kitaptı... Yani dejenere de edilmiş olsa bir mukaddes kitaba bağlı idiler ve **Allâh**'a inanıyorlardı... Buna karşı İran'lılar ise kitabı kabul etmeyen, Rasûle inanmayan putperestler, mecusiler idi...

İşte bu savaş sonunda putperestlerin, ehli kitabı yenmesi, Mekkeli müşrikleri sevindirmiş ve kendilerinin de bir gün müslümanlara galabe edeceklerini yaymaya başlamışlardı...

Müşriklerin iddiası şöyle idi:

– Siz müslümanlar, ehli kitapsınız... Hristiyanlar da ehli kitaptır... Buna mukabil **İran'lılar ümmîdir...** Ve **biz de ümmîyiz!** İran'lılar ümmî oldukları için ehli kitap olan Hristiyanları yendiler... Demek oluyor ki, biz ümmî olan Mekkeliler de siz ehli kitap olanları yenecektir...

Müslümanlar bu çıkan sözlerden son derece üzgün bir hâle düşmüşlerdi... Müşriklere karşı bir türlü verecek cevap bulamıyorlardı...

İşte bu sırada Rûm Sûresi adını taşıyan sûrenin baş tarafı inzâl oldu...

"Elif, Lâm, Mim...

Rum (Bizanslılar)**, mağlup oldu!**

Yakın bir bölgede... Onlar (Rum) **bu yenilgiden sonra, galip geleceklerdir.**

Birkaç sene içinde... Başından sonuna hüküm Allâh'ındır! O zaman iman edenler sevinir (Allâh'ın bildirdiği gerçekleştiği için)**.**

Allâh yardımıyla... Dilediğine zafer verir! "HÛ"; Aziyz'dir, Rahıym'dir.

Allâh'ın vaadi (bu)**! Allâh, vaadinden dönmez! Ne var ki insanların ekseriyeti bilmezler."** (30.Rûm: 1-6)

Bu âyetlerden anlaşılacağı üzere, Rumların bir gün gelip kendilerini yenen İran'lılara galebe edeceğinden bahsediliyordu... **Efendimiz** AleyhisSelâm bu âyetlerin inzâlinden sonra, yanında bulunanlara açıklayınca, Hazreti Ebu Bekir bunu derhâl ezberleyip Mekke'nin yüksekçe bir yerinde bütün müşriklere okudu... Ve ardından şöyle konuştu:

– Rumlar birkaç yıl sonra mutlaka İran'lıları yenecektir!

Orada bulunan müşriklerin azgınlarından Übey bin Halef ise bu söze karşı çıktı:

– Uyduruyorsun! Mâdemki öyle, gel bahse girelim... 10 genç deve ortaya koyup, 3 senesine bahse girelim... Mâdemki kendine güveniyorsun, bunu kabul et?..

Hazreti Ebu Bekir iddiayı kabul etti... Daha sonra doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına gidip olanları anlattı... **Efendimiz** AleyhisSelâm, Hazreti Ebu Bekir'i dinledikten sonra şöyle buyurdu:

– Âyette geçen (birkaç sene) sözünden gaye 10 seneye kadar olan seneler demektir... Bu sebeple müddeti uzat, deve sayısını da

arttır...

Bu buyruk üzerine Hazreti Ebu Bekir, tekrar Übey bin Halef'in yanına gitti ve anlaşmalarındaki üç senelik süreyi 9 seneye, 10 genç deveyi de 100 e çıkardı...

Aradan bir süre geçince, Hazreti Ebu Bekir'in Mekke'den hicret meselesi çıktı ve o zaman oğlu Abdurrahman'ı yerine halef gösterdi... Daha sonra da Uhud harbi öncesinde Hazreti Ebu Bekir'in oğlu harbe çıkan Übey'e engel olup kendisi öldüğü takdirde yerine halef göstermesini istedi... Bunun üzerine Übey de yerine mirasçılarından birini vekîl gösterdi...

Derken Übey, Uhud savaşında öldü... Bundan sonra da 9 yıllık süre doldu... Sürenin dolmasından hemen önce ise Rumlar ani bir saldırı ile hücuma geçmişler ve İran'lıları perişan etmişlerdi...

Bu hâdise üzerine Hazreti Ebu Bekir 100 deveyi Halef'in mirascısından aldı ve **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın buyruğu ile onları fakirlere dağıttı... Bu mucizenin zuhurunu gören bazı müşriklerin ise müslüman olduğu bize ulaşan rivayetler arasında görülmektedir...

Bu arada Hazreti Ebu Bekir'in Mekke'den hicret etmek istemesi hâdisesi var ise de, bu daha ziyade Hazreti Ebu Bekir'in kendi özel hayatı ile alâkadar olduğu ve ondan da **"Hz. Ebu Bekir ES SIDDÎK"** adlı kitabımızda bahsetmiş olduğumuz için burada bahsetmemeyi tercih ediyoruz...

48

◆

MÜSLÜMANLARA AMBARGO UYGULANMASI

Bu hareketlerden, Hazreti Hamza ve nihayet Hazreti Ömer'in müslüman olmasından ve İslâmiyetin iyice yayılmaya başlamasından sonra müşrikler iyice düşünüp taşınmaya ve bu meseleye bir hâl çaresi bulmaya koyuldular...

Nihayet içlerinden birisinin teklifi üzerine bütün müşrikler arasında şu maddeleri haiz olan bir anlaşmayı imzalamaya karar verdiler...

1. Haşim ve Muttalib oğullarından asla kız alınmayacak...
2. Haşim ve Muttalib oğullarına asla kız verilmeyecek...
3. Haşim ve Muttalib oğullarına hiçbir şey satılmayacak...
4. Haşim ve Muttalib oğullarından hiçbir şey satın alınmayacak.

Bu dört ana hükümden başka, anlaşma birçok hâllerde müşriklerle bu ailelerin aralarındaki bazı hısımlık bağları dolayısı ile bir arada oturmalarını, görüşmelerini, hatta acıma ve saygı bağlarını bile koparmayı emrediyordu... Ayrıca bu anlaşmanın **Efendimiz** AleyhisSelâm ölünceye kadar yahut kendilerine teslim edilinceye kadar sürdürüleceği de yazılı idi... Bu anlaşma, aşağı yukarı 80 aile reisi tarafından imzalanmış ve gücü herkese ispat edilsin diye de Kâbe'nin içine asılmıştı...

Müşriklerin bu anlaşmayı ilan etmeleri üzerine Ebu Talib bir manzume ile bütün Haşim ve Muttalib oğullarını bir araya toplanmaya

davet etti... Bu toplantı mahalli Ebu Talib'in Şi'bi idi...

Bu davet üzerine bir kısmı müslüman olan, diğer kısmı da akrabalık gayretiyle olmak üzere bütün Haşim ve Muttalib oğulları, bugün Şibi Ali diye bilinen Mekke'nin bir mahallesine toplandılar... Ve hep bir arada yardımlaşarak yaşama yolunu tuttular...

Fakat artık bu; bir arada yaşamaktan çok daha öte, tam bir muhasara altına alınmanın ifadesi idi... Bu bir araya toplanma hareketinin hemen ertesinde müşrikler mahalleyi gerçek bir iktisadi ve içtimaî muhasara altına aldılar... Mahallenin giriş ve çıkışlarını dikkatli nöbetçilerle kontrol ediyorlar, böylece müslümanlara bir yardım malzemesi götürülmemesi için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlardı...

Bu muhasara İslâm'ın doğuşunun tam yedinci senesinin Muharrem ayı başlangıcına rastgelmiş ve tam üç sene devam etmişti...

Bu süre zarfında **Efendimiz**'e bir kötülük yahut bir suikast yapılmasından çekinen Ebu Talib mutlaka her gece **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına bir nöbetçi koyardı... Hatta bazı geceler kendi yanında alıkoyup, evine dahi gitmesine müsaade etmediği olurdu...

Bu muhasara yıllarında Şi'bi'ye ne bir yiyecek, ne de bir içecek girmesine müsaade etmeyen müşrikler, onların Hac aylarında dahi dışarı çıkıp rahatlıkla alışveriş yapmalarına müsaade etmiyorlardı...

Hac aylarında ne zaman bir müslüman çarşıya alışverişe inse, derhâl ondan evvel bir müşrik pazarcının önüne koşuyor ve mal satmaması için kendisini tehdit ediyordu... Bu durum karşısında o müslüman pazardan bir şey almaksızın elleri boş, mahalleye dönmek zorunda kalıyordu...

Mahallede yaşayan müslümanlar arasında öylesine bir kıtlık başlamıştı ki, bu asla kaleme gelmezdi... Müslümanlar çoğu zaman yiyecek bir şey bulamazlar, ağaç kabuklarını yahut deri parçalarını kaynatıp onlarla karınlarını doyurmaya çalışırlardı...

İcabında günlerce tek bir lokma yemedikleri olurdu, bu müslümanlarla onları korumak isteyen akrabalarının...

Çocukları açlıktan saatlerce ağlar, sonunda yorgun ve bitap bir hâlde susarak uyuya kalırlardı... Bu ağlama ve yakınma sesleri mahallenin civarından geçen müşriklerin kulağına gider ve onları büyük bir sevince gark ederdi... Zira böylelikle müslümanlar ile akrabalarını yola getireceklerini sanırlardı...

Bu süre zarfında birkaç defa, Hişam adındaki müşrik içeride yaşamakta olan bir akrabasına bir deve yükü yiyecek yollamış, ancak bu daha sonra diğer müşrikler tarafından tespit edilmişti...

Efendimiz AleyhisSelâm bu zaman zarfında hanımı Hazreti Hatice'tül Kübra validemizle birlikte ellerindeki bütün serveti harcamış, açlıktan inleyen müslümanların bu sıkıntılarının hiç olmazsa bir parça hafifletmek için ellerinden gelenleri ardlarına koymamışlardı... Buna rağmen gene de sıkıntılar bitmiyordu...

Bu süre zarfında bir defasında da Hakim bin Hizam akrabası olan Hazreti Hatice'ye bir deve yükü buğday yollarken Ebu Cehil tarafından görülmüş ve mâni olunmuştu... Bu durum karşısında Hakim, elindeki deve çenesi kemiği ile Ebu Cehil'in kafasını yarmış ve yüzünü kan içinde bırakmıştı...

Bu zaman zarfında dahi **Efendimiz** AleyhisSelâm Risâlet vazifesini ifa etmekten kaçınmıyor; beraberinde bazı aileler olduğu hâlde Mekkelileri İslâm'a davet ediyordu... Ancak bu davetler maalesef çoğu zaman bir netice görmüyordu...

Bu zamanın son günleri yaklaşmaya başlamıştı ki Cebrâil AleyhisSelâm **Efendimiz** AleyhisSelâm'a bir haber getirdi:

Bu habere göre, Kâbe'nin içinde asılı bulunan antlaşmanın yazılı olduğu sayfaya bir kurt musallat olmuş ve sahifenin en başında bulunan:

“ Bismikallâhumme = İsminle başlarım Allâh’ım” yazılı kısım hariç bütün yazıyı yiyip bitirmişti...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm, Ebu Talib’in yanına gitti ve ona haber verdi:

– Amca! Rabbim Allâh, Kureyş’in anlaşma yazdığı sayfaya bir ağaç kurdunu musallat etti. O da, yazının başındaki Allâh adından gayrı, yazılmış bulunan bütün maddelerin yazılı olduğu yerleri yiyip bitirdi...

Ebu Talib hayretle sordu:

– Bunu sana Rabbin mi haber verdi?

Efendimiz AleyhisSelâm cevap verdi:

– Evet! Rabbim Allâh haber verdi...

Ebu Talib bu sözlere inandı:

– Andolsun ki, seni kimse aldatamaz ve kimse de sihir yahut büyü yapamaz!

Sonra kalkıp doğru müşriklerin toplu hâlde bulunduğu yere yürüdü... Yanlarına vardığında onları bir araya çağırıp şöyle konuştu:

– Ey Kureyşliler! Bana kardeşimin oğlu haber verdi: Sizin yazıp Kâbe’nin içine astığınız antlaşmanın baş kısmındaki “Allâh adıyla başlarız” lafzı hariç, bütün maddelerin bir ağaç kurdu tarafından yendiğini haber verdi... Haydi getirin o anlaşmaya da bir bakalım...

Şimdi isterseniz sizinle bir bahse girelim... Eğer, mesele kardeşimin oğlunun haber verdiği gibi ise, siz bize tatbik ettiğiniz bu ambargoyu kaldırın... Yok eğer söylediği doğru çıkmazsa, ben O’nu size teslim edeyim; siz O’na istediğinizi yapınız!

Müşrikler bu teklifi kabul etti...

Derhâl gittiler ve anlaşmanın yazılı olduğu sahifeyi Kâbe’nin içinde asılı olduğu yerden alıp getirdiler... Durum aynen **Efendimiz**

AleyhisSelâm'ın anlattığı gibi idi... Müşrikler bu durum karşısında muazzam bir hayrete düşüp, ne diyeceklerini şaşırdılar... Nihayet içlerinden birisi çıkıp bir bahane buldu:

– Bu da senin kardeşinin oğlunun bir sihridir! **O** yaptırmıştır bunu! İnanmayız...

Ve bundan sonra da kaybolan sayfadaki hükümleri aynen tatbik etmeye devam ettiler...

BİRİNCİ KİTABIN SONU...

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor…

Çok özetle anlatalım…

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hz. **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli Elmalılı'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965 yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **“Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla”** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi’nde çalışırken RUH ve ruh çağırmalar konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye’de konusunda ilk ve tek kitap olan **“RUH İNSAN CİN”**i yayınlamıştır.

Kurân’daki **“dumansız ateş”** ve **“gözeneklere nüfuz eden ateş”** uyarılarının **“ışınsal enerjiye”** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**’ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **“İNSAN ve SIRLARI”** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**’da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **“DİN”** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen’i temeline oturtarak, Hz. Muhammed (AleyhisSelâm)’ın neyi anlatmak istediğini **“OKU”**maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini’ni, Kur’ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) **hadisleri temelinde** kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadıktan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hz. Muhammed’dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirlerken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve

düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **"soyadını"** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini "Ahmed Hulûsi benim" şeklinde tanıtıp, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır.** Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **"köy"**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hz. **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, **"DİN ADAMI"** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh**

Rasûlü'nü muhatap alıp **O**'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyladır ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce **kendisine yakıştırılan her türlü pâye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!**

Kimseden **maddi veya siyasî, ya da manevî** bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine

dağıtılmaktadır... Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım...

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) **anlatan** bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
   (Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
4. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997

Hayırseverler tarafından basılan bu eserlerden, http://www.ahmedhulusi.org/tr/kuran/kuran-talep linkindeki formu dolduran kişilere, yalnızca kargo ücreti karşılığında ve her adrese birer tane olmak üzere yollanacaktır.
Bu eserlerin temin edilebileceği adres aşağıdaki gibidir:
KİTSAN: Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı No:41/3-4 Sultanahmet/İSTANBUL
Tel: 0212 513 67 69

DAĞITIM MERKEZİ: Akasya A.1 Plaza Kat: 30 No: 196 Acıbadem/İSTANBUL

Tel: 0216 504 12 33 - www.kuraniste.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SIDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SIRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SIRLAR, 1990
9. Gavs-ı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
(*Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte*)

AHMED HULÛSİ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu (114 Bölüm)
3. Abdulbasît Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" (114 Bölüm)

B. BEYNİN SIRLARI

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz
5. Beyin Çalışma Sistemi
6. Beyindeki Evren Gerçeği

C. MUSTAFA CECELİ Sordu AHMED HULÛSİ Yanıtladı

1. Altın Çağ'da İslâm
2. Neden Türkiye'ye Dönmüyorsun?
3. Halife İnsan
4. Beynin Gerçek Yapısı
5. Kuantum Beyin
6. İbadet Nedir?
7. B Sırrı Nedir?
8. İslâm'ı Anlamak ve Yaşamak
9. Allâh, Bir Tanrı Değildir!
10. Zerre Küllün Aynasıdır!
11. İlminde, İlmiyle İlmini Seyir
12. Ruh Konusu
13. Hoşgörü

D. İNSAN VE DİN

1. Ahmed Hulûsi, "Muhammedî"dir!
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhu
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak

8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfüste ve Âfakta
16. Tanrı Merkezli Din mi?
17. İlim - İrade - Kudret

E. YENİLEN
1. Anladığım İslâm
2. Tanrı Ulu mudur?

F. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)
1. Dostça Bir Söyleşi
2. Tanrı mı Allâh mı?
3. Allâh'ı Tanıyalım - 1
4. Allâh'ı Tanıyalım - 2
5. Sohbet
6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost'tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader
13. Kader ve Astroloji

G. KONFERANSLAR
1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Antalya Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Falez Sohbeti
7. Bebek Sohbeti

* Ahmed Hulûsi'nin tüm videolarını http://www.ahmedhulusi.org/tr/videolar adresinden izleyebilir ve indirebilirsiniz.
* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş tüm eserlerine www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerîm Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerîm'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kurân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kur'ân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allâh Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Sûret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Yenilen
2. İnsan ve Din
3. Yaşamın Gerçeği
4. Hz. Muhammed'in Açıkladığı Allâh
5. İslâm
6. İslâm'ın Temel Esasları

7. Hz. Muhammed Neyi OKUdu?
8. Akıl ve İman
9. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

1. İnsanın Gerçeği
2. İnsan ve Ölüm Ötesi-1
3. İnsan ve Ölüm Ötesi-2
4. Okumak
5. Korunmak İçin
6. Âmentü-1
7. Âmentü-2
8. İslâm
9. Gerçekçi Düşünce
10. Akıl ve İman
11. Tekliğe Giriş
12. Tekliğin Esasları
13. Mi'râc
14. Ruh İnsan Cin Melek
15. Kadir Gecesi
16. Halifetullâh
17. Nefs Nedir?
18. Bilincin Arınışı
19. Öz'ün Seyri
20. Tek'in Takdiri
21. Üst Madde
22. Kaza ve Kader-1
23. Kaza ve Kader-2
24. Kader ve Astroloji

* Ahmed Hulûsi'nin tüm sesli sohbetlerini http://www.ahmedhulusi.org/tr/sohbetler adresinden dinleyebilir ve indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (13 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhu
4. "B" Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilitlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi "Oku"du?
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim - İrade - Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekât
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl - İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.
* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş kitap ve videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVRİLMİŞ KİTAPLARI

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ
İngilizce (Yeni)

2. İNSAN VE DİN
İngilizce (Yeni)

3. TEK'İN SEYRİ
İngilizce (Yeni)

4. EVRENSEL SIRLAR
İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca

5. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca (Yeni Çeviri), Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

6. İSLÂM
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça

7. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca

8. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
Almanca, Fransızca

9. YAŞAMIN GERÇEĞİ
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça

10. DOST'TAN DOSTA
Fransızca

11. MESAJLAR
Fransızca

12. TECELLİYÂT
İngilizce (Yeni Çeviri)

13. RUH İNSAN CİN
İngilizce

14. DUA VE ZİKİR
İngilizce (Yeni), Almanca (Yeni Çeviri), Azerice

15. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
Azerice

16. KENDİNİ TANI
İngilizce

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ
4. Dost'tan Dosta

B. IPAD UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ

B. PODCAST UYGULAMALARI

1. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe
2. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça
3. Ahmed Hulusi – Son Sohbetler
4. Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri
5. Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri
6. Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997
7. Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993
8. Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992
9. Ahmed Hulusi – Konferanslar
10. Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005
11. Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk

* Ahmed Hulûsi'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.

NOTLAR

Notes

[←1]

Bu metin 1971 yılında “Bizim Anadolu” gazetesinde yayınlanmıştır.

[←2]

“Ruh” konusunda tafsilâtlı bilgiyi **“Ruh İnsan Cin”** ve **“İnsan ve Sırları”** adlı eserlerimizde bulabilirsiniz.